NICOLAE TĂUTU

MISIUNILE CĂPITANULUI DAN

Editura Eminescu

Ilustraţia copertei de Dumitru Verdeş

Bucureşti, 1972

Căpitanul de securitate Miron Dan este eroul acestor misiuni speciale în lupta cu spionii şi duşmanii patriei noastre socialiste.

Ajutat de locotenentul major Marin Mircea Ulmu, rezolvă, după multe şi periculoase peripeţii, aceste cinci „cazuri" deosebit de dificile. De multe ori viaţa le-a fost periclitată, dar datorită spiritului de abnegaţie, voinţei şi perseverenţei, dragostei pentru împlinirile noastre de aur, au învins pînă la urmă. Lor şi tovarăşilor lor de muncă eroică le închin această culegere, adăugind şi sincera mea admiraţie.

N.T.

NOAPTEA LOGODNEI

Deşteptătorul ţîrîi strident. Sunase la orele 16 cu o riguroasă exactitate. Inginerul Popovici, încă stăpînit de somn, privi cu uimire camera străină a hotelului, încercînd să-i definească, în

semiîntuneric, contururile. Nu reuşi. Căscă. Se întinse. Îşi aminti că este ziua cînd avionul avea să-l aducă în ţară. Cu papucii în mînă se repezi sub duş. Pentru cîteva minute nu se mai auzi zgomotul apei. Inginerul, după vechiul său obicei în asemenea clipe, fredona o melodie. Era un afon iremediabil. Dar cînta cu convingere şi conştiinciozitate. Era un meloman şi un adept fanatic în a transforma baia într-o sală de concert. Ieşi din baie strîngîndu-şi halatul cu mişcări grăbite. Îşi aprinse o ţigară şi puse în priză ibricul pentru cafea. Mai avea suficient timp pînă la decolarea avionului. De aceea, fără grabă, începu să-şi facă bagajul. Deodată se auzi o bătaie în uşa capitonată. Nu răspunse imediat. Ciocănitul se repetă la fel de discret. „Cine o fi? Nu aştept pe nimeni pînă la orele 18,30." Auzind pentru a treia oară bătaia în uşă, se decise să deschidă. Îşi trase halatul la gît. Apăsă pe clanţă şi... se sprijini, halucinat, de prag, murmurînd.

— Nu... Nu pot să cred... Tu eşti mort... De un sfert de veac eşti mort...

Dar „fantoma" se dovedi din carne şi oase. Şi voce.

— Cred că-i momentul să-ţi revii la realitate. Hai, hai, linişteşte-te. Nu sînt strigoi, dragă Nelule.

Noul venit închise cu siguranţă uşa în urma sa, după ce, cu o privire fugitivă, controlă palierul etajului. Continuă:

— Te-ai obişnuit cu mine sau nu?

— Pleacă!... Dispari, bîigui, încă înspăimîntat şi trăind sub presiunea emoţiei, inginerul Popovici.

— Sînt fratele tău Crin, ce dracu' nu mă recunoşti, Nelule.

— Tu eşti mort de douăzeci şi cinci de ani.

Crin rîse gros:

— Atunci sînt fantoma mea. Poftim, fantoma te îmbrăţişează... şi te pofteşte pe fotoliu... A, să nu dea cafeaua în foc, cum se spune.

Sub privirea încă uluită a fratelui său geamăn, Crin turnă cu gest familial cafeaua în ceşcuţe.

— Îţi place mai dulce?

Nelu nu răspunse. Nu sorbi nici din cafea. Rămase înmărmurit, perplex, nereuşind să articuleze un singur cuvînt.

După ce gustă din cafea, Crin vorbi degajat.

— Mă vad obligat să-ţi ofer explicaţii mai ample... Poate aşa vei scăpa de starea asta de imbecilitate. Imaginează-ţi că pe front, la un cadavru, s-au găsit actele mele. Aşa că eu am fost dat „căzut pentru patrie în Tatra". Cu actele celui ucis de glonţ am trecut la inamic, mă atrăgea occidentul. Ai înţeles sau trebuie s-o iau de la cap?

Nelu întrebă cu vocea voalată de surprindere:

— Tu ai făcut această mişelie?

Crin nu se supără, ci rîse amuzat, puţin cinic.

— Ei, vezi că ţi-a venit vocea?! Şi logica. Ai înţeles cît de simplu a fost...

— Simplu, se revoltă inginerul, numeşti simplu cînd părinţii noştri au murit înlăcrămaţi fiind convinşi că şi-au pierdut copilul pe front.

— Fără sentimentalisme! Apoi se scuză. Şi eu m-am gîndit la voi, dar ştiam că numai aşa am să vă uşurez situaţia din ţară. Ce-aţi fi făcut dacă în biografiile voastre ar fi fost trecut: „fiu (sau frate) aflat în străinătate"? Ai fi ajuns tu pe postul în care eşti azi dacă în biografia ta nu ar fi fost scris: „un frate, Crin, căzut în luptele din Tatra", de îmbăta sufletul celui de la cadre? Să vorbim raţional, Nelule. Şi, te rog, serveşte din cafea... Iar de-i vorba de sacrificiu să ştii că doar eu m-am sacrificat pentru voi!

— Preferam adevărul, Crin. Să fi primit o scrisoare. Atît.

— Iată-ne şi patetici! Eşti amuzant, Nelule!

Rîse ascuţit şi îşi umplu din nou ceaşca de cafea. Vorbi mai

autoritar, răsuflînd adînc:

— Să spunem că părinţii au murit cu o durere în plus. Am să le cer iertare. Dar să nu-ţi închipui că dacă ar fi ştiut că trăiesc ar fi murit surîzători. Nimeni nu rîde în faţa morţii. Dar, să lăsăm filozofia banală pe seama erudiţilor rataţi. Şi poate am avut motivul meu să las impresia că am murit...

Bănuitor, inginerul se îndepărtă cu fotoliul de fratele său geamăn. Nu-i plăcea cum se desfăşura discuţia şi, mai ales, îl agasa rîsul impertinent şi îndrăzneţ al fratelui său. Ca să schimbe cursul convorbirii, se hotărî să destupe ultima sticlă de ţuică, pe care o găsise uitată într-o valiză-burduf.

— Să bem pentru întoarcerea ta din moarte, să bem pentru revederea noastră, Crin. E o ţuică veche de acasă şi sper că nu i-ai uitat gustul. Noroc!

Crin răspunse ambiguu:

— Chiar dacă l-am uitat, Nelule, voi avea ocazia să-mi reamintesc curînd gustul ţuicii. Cînd eram tineri, după cum îmi amintesc, nu-ţi prea plăcea ţuica. Tu erai copilul model şi silitor, eu eram contrariul tău... Tu erai ochiul care rîde al bătrînului nostru, eu eram ochiul care plînge, aşa ca în basm.

Rîse din nou sec, rece, distant. Nelu simţi că în faţa sa se află un alt Crin, impulsiv, străin, cinic şi fără scrupule. Această constatare îi repudia şi-l amăra profund. Îl încurajă, totuşi, spre destăinuiri.

— Sper că te-ai hotărît să te întorci în ţară. Eu am să te ajut, Crin.

Crin răspunse la fel de enigmatic, cu o umbră de rîs maliţios pe faţă:

— S-ar putea să mă întorc... Da, da... Şi chiar mai curînd decît îţi poţi imagina tu, Nelule.

— Te voi ajuta să-ţi faci actele, propuse inginerul neînţelegînd aluzia directă şi dură exprimată brutal de fratele său.

— A, nu-i obligatoriu să te osteneşti... S-ar putea ca în clipa asta actele să fie gata făcute. Hai, hai, să mai ciocnim un pahar pentru norocoasa noastră întîlnire. Utilă pentru amîndoi! Prozit!

Ciocniră paharele. Între cei doi fraţi începu un fel de pîndă mută. Ascunsă. Inginerul era vizibil intrigat de răspunsurile cu dublu înţeles pe care le primise. Ceva nu-i părea în ordine. Sună, sub un pretext oarecare, după personalul de serviciu. Dar nu-i răspunse nimeni, nu s-a prezentat nimeni la apelurile sale insistente. Încercă să dea un telefon la Ambasada română, dar Crin îl reţinu cu un gest aproape violent.

— Lasă, telefonul, dragul meu, avem atîtea să ne comunicăm în aceste puţine clipe cîte ne-au mai rămas pînă la despărţire.

Nelu se opuse vehement.

— Trebuie să vorbesc la ambasadă în privinţa maşinii care mă va duce la aeroport.

Crin îl privi cîteva clipe în ochi. O tăcere profundă se aşternu între ei ca un zid despărţitor. Inginerul se simţi lezat de hohotul de rîs viclean al fratelui. Acesta îi replică insolent:

— Poftim vorbeşte! Sînt dornic de conversaţii inteligente!

Nelu păli. Telefonul nu formă tonul. Centrala hotelului nu-i putea răspunde. Îşi exprimă revoltat, în panică, amara sa constatare.

— Firul telefonului meu a fost tăiat.

— Serios? înseamnă că eşti perspicace. Felicitările mele!

— Să lăsăm gluma.

— Să discutăm serios.

— Aceasta este şi intenţia mea sinceră. M-am gîndit la amîndoi.

Inginerul, dîndu-şi seama de intenţiile fratelui său şi de situaţia precară în care se află, ripostă energic.

— Te rog să te gîndeşti numai la tine, Crin. Asupra actelor mele îmi place să reflectez numai eu. Să fim clari. Îmi pare ciudat cum

judeci lucrurile.

— Aparent, dragă Nelule. După ce vei afla adevăratul motiv al vizitei mele, s-ar putea să fii de acord cu mine. Îţi fac o propunere rezonabilă. E bine să te gîndeşti înainte de a-mi răspunde. Tu vezi cît de bine semănăm noi amîndoi? Singura deosebire este că tu n-ai mustaţă.

— Şi ce-i cu asta?

— Aşteaptă. Şi priveşte.

Crin intră în baie şi în cîteva secunde îşi rasa mustaţa subţire.

— Ce zici de această miraculoasă asemănare?

— Unde vrei să ajungi?

Crin îşi mai umplu un pahar de ţuică.

— Vreau să-ţi spun că ar trebui să profităm amîndoi de această similitudine cu care ne-a hărăzit soarta. Vom putea cîştiga bani mulţi. În toate valutele, chiar cele mai forte din lume, şi chiar în aur. În aur, Nelule!

Inginerul răspunse după o scurtă meditaţie.

— La ce te referi? Nu înţeleg.

— Bine. Ce-ar fi să mă întorc eu în ţara în locul tău? Tu tot trebuie să revii peste o lună la noi. Ei, după o lună ai să te întorci tu în locul meu. Un fel de carusel... Interesant, nu?

— E o propunere jignitoare. Şi în ce scop să te întorci în locui meu şi cu actele mele?

— Iată aşa... mi-a venit dor de ţară... Nu-mi dai voie?

Rîse fals, nescăpîndu-l din ochi pe Nelu.

— Asta ar însemna o mistificare ordinară!

— Care ne va ajuta pe amîndoi cu valută forte.

Pentru o clipă inginerul se simţi derutat, dezorientat. Nu putea crede că fratele său a ajuns chiar spion, care vine să-şi trădeze oamenii pămîntului natal.

— Văd că nu poţi înţelege, Nelule. Te ajut, poftim! Tu lucrezi la un institut militar de cercetări în domeniul armamentului. Perfect. Eu activez aici în slujba unui mare trust de armament. Ne interesează invenţiile voastre. Le plătim în aur. Eu merg la birou în locul tău. Mă întorc cu documentele. Şi banii îi vom împărţi în două, frăţeşte...

Nelu sări de pe scaun. Chipul i se albise, tot sîngele i se scurse din faţă. Abia reuşi să articuleze cu revoltă.

— Ticălosule!

— Fără insulte! Eu am încercat să ne înţelegem ca între rude. Dar constat că nu-i posibil. Ţi-am propus o afacere prosperă. Dar m-ai refuzat în mod stupid. Bine, eu n-am scrupule, să ştii.

— N-am să te las, răcni Nelu.

— Nici n-am nevoie de aprobarea ta. Am să te forţez, iubite frăţioare.

Nelu explodă.

— Aş fi curios să aflu în ce fel.

— Îţi voi satisface imediat curiozitatea. Tu ai ales varianta asta. Eu ţi-am propus o soluţie echitabilă şi rezonabilă.

Cu paşi fermi se îndreptă spre uşa apartamentului vecin. Ciocăni. Uşa se deschise şi apărură doi indivizi înalţi, cu cefe de tauri furioşi, laţi în umăr, traşi ca la şapirograf.

— Cred că argumentul este convingător, onorabile şi distinse frate. Speri că ţi se va ridica monument pentru onestitatea ta ridiculă? În locul unei înţelegeri judicioase alegi un prizonierat, un domiciliu în tovărăşia acestor simpatici prieteni. Te priveşte personal.

— Asta înseamă că m-aţi sechestrat, răbufni Nelu.

— Asta înseamnă că scopul nobil scuză mijloacele folosite împotriva cuiva lipsit totalmente de simţul major al realităţii. Te

previn: din această clipă, să ştii că, în mod obiectiv, nu mai ai nici o şansă de partea ta. Mă voi informa de progresul invenţiilor româneşti în domeniul armamentului şi fără concursul tău direct şi discret.

Nelu înţelese că situaţia sa era mai mult decît dramatică. În toată tragedia sa îşi spuse, mai avînd o singură speranţă: „Voi fi descoperit de la bun început. Înlocuirea va fi sesizată de tovarăşii de la birou". Parcă înţelegîndu-i gîndurile, Crin spuse:

— Peste o lună, cînd am să mă întorc cu planurile noului tanc românesc, ai să te convingi personal că nimeni, absolut nimeni nu va observa această substituire. Pot să-ţi demonstrez de pe acuma. Cunosc fiecare masă şi fiecare creion de la biroul tău. Despre cine vrei să-ţi vorbesc, despre şeful institutului, despre colonelul inginer Ştefănescu? Ţi-a recomandat să-i aduci o maşină filtru pentru cafea? Este în valiza ta cenuşie. Ce materiale ai cumpărat de aici pentru institut? Dacă vrei ţi le spun chiar şi în ordine alfabetică. Să ştii că din umbră eu te-am ajutat să-ţi procuri toate materialele... De cine vrei să-ţi vorbesc? De colegii de birou? De maiorii Panait şi Răducanu? Sau despre soţiile lor? Hai, verifică-mă!

Inginerul nu mai putea suporta tensiunea extraordinară la care îl supusese în mod sadic fratele său. Într-un moment de încordare nervoasă, apucă vasul de aramă de lîngă pat, gata să-l repeadă în Crin. Dar unul din gealaţi, cu o mişcare rapidă, îi întoarse braţul. Scăpă, ruşinat, vasul din mînă. Crin zîmbi de situaţia ridicolă la care se expuse fratele său.

— Te-am rugat să fii calm. Te avertizez: prietenii mei sînt extremi de abili. Şi e prima şi ultima oară cînd nu te pedepsesc pentru un asemenea gest negîndit. Pe viitor nu-ţi garantez dacă după o atare ispravă nu ai să fii în lumea viselor... Uite, eu trec peste toate şi vreau să beau ultimul pahar la despărţire!

Nelu respinse paharul din faţa sa.

— Nu face nimic, voi bea cu prietenii mei. Ei sînt mai înţelegători decît propriul meu frate. Abia aştept să o întîlnesc pe doamna Stoica. Deşi trecută de patruzeci şi cinci de ani, gazda arată încă bine, nu lipsită de unele farmece. Eu, în locul tău, n-aş fi refuzat-o... Eu nu am de gînd să o refuz...

Nelu pricepu că în cele cîteva minute se schimbase totul pentru el, întreaga sa viaţă. Un singur gînd îl mai încălzea: „Trebuie să scap de aceşti doi călăi, cu orice risc, şi să anunţ Ambasada română. Astfel îi voi avertiza pe cei din ţară! E tot ce-mi rămîne de făcut". Faţa i se făcuse pămîntie. Simţi că se sufocă. Trase mult aer în plămîni. Clipele erau chinuitoare constatînd totala sa neputinţă să intervină în această criminală substituire de persoană.

Cu ultimele puteri, Nelu îi ameninţă:

— Cînd voi scăpa din acest prizonierat, voi aduce la cunoştinţă...

Crin nu-l lăsă să-şi termine fraza.

— Nelule, fii logic. Dacă ameninţi, ai toţi sorţii să-ţi închidem gura pentru totdeauna. Nu va fi prea spectaculos. Va fi dureros! Dar nu uita şi cealaltă variantă. Colaborarea cu mine. Ai o lună de zile să meditezi la rece. Îţi las deschisă portiţa alegerii, să optezi pentru soluţia rezonabilă. Ne vom servi reciproc.

Îţi spun la revedere, deoarece cu ajutorul cloroformului vei dormi confortabil în apartamentul vecin. Îţi dai seama că nu poţi rămîne aici pînă la miezul nopţii... Prietenii mei vor avea o atenţie plină de afecţiune pentru tine. Ei nu uită că, totuşi, eşti fratele meu. De aceea te rog să nu uiţi nici tu... Atunci totul va fi în perfectă regulă...

*

În drum spre aeroport, Crin îşi imputa faptul că a fost nevoit să aleagă cea de-a doua ipoteză. I-ar fi convenit să se fi înţeles cu Nelu. Acţiunea lor ar fi rămas în istoria spionajului mondial. Le-ar fi acoperit numele cu nemoarte. Dar îşi imaginase rezistenţa fratelui său, o bănuise, o anticipase, lucid, pregătise contralovitura. Pentru orice eventualitate. De altfel, din copilărie a fost străin de Nelu. Nici nu bănuise Nelu că fratele său încă de la optsprezece ani a lucrat pentru o organizaţie de spionaj hitleristă. Din ordinul organizaţiei pe front, şi după metodele ei din ultimele săptămîni ale războiului, atunci cînd totul era pierdut, Crin îşi valorificase identitatea şi schimbase actele cu un decedat. El trebuia să lucreze mai departe sub un alt nume. Aşa a ajuns în slujba trustului de armament. Şi nu regreta. Era excepţional răsplătit.

Privi prin parbriz cum maşina înghite kilometrii autostrăzii cu o lăcomie devoratoare. Cauciucurile scrîşneau din cauza vitezei exagerate. Treceau cu o iuţeală ameţitoare printre semnalizatoarele cu sclipiri diavoleşti, depăşind zeci de maşini, într-o cursă infernală să nu piardă avionul de Bucureşti.

Lui Crin îi părea rău că îmbătrînise. Era mort de oboseală. De cîteva ori se surprinse aţipind. Se ruşină. Altfel visase întoarcerea sa în ţară. Totuşi se simţea bine. Îi era dor de Bucureştiul copilăriei. Îl atrăgea acum învălmăşeala sălbatică de faruri şi avertizoare luminoase. La Bucureşti va găsi mai multă linişte deconectantă. Această metropolă avea darul să te sufoce. Ştia că nu are o misiune uşoară.

La fiecare pas va întîlni tot felul de capcane. Cum oare se comportă contrainformaţia din România? Zîmbi: „Cu experienţa mea de treizeci de ani voi reuşi, desigur, să pun contraspionajul în cui! Le voi trimite la plecare un salut cordial!”

În avion, Crin se studie în oglindă. O asemănare perfectă.

Cercetase doar cărarea părului. De cînd erau mici, pentru a se putea deosebi, măcar după frizură, Crin purta cărarea în dreapta iar Nelu în stînga. Spionul închise ochii şi rememoră datele cu asiduitate. „Tovarăşe colonel inginer Ştefănescu, v-am adus acest filtru de cafea precum mi-aţi cerut la plecare. Tovarăşe maior Panait...”

Tresări nervos, spunîndu-şi: „Dar dacă mă aşteaptă cineva la aeroport? S-ar fi putut ca Nelu să fi anunţat data şi ora întoarcerii... Poate doamna Stoica...” Dar îşi aminti cît de discret şi modest este fratele său. Nu şi-ar fi permis să deranjeze pe nimeni pentru el... „Of, doamna Stoica... Primele zile o să fie mai dificil pînă am să-mi conving proprietăreasa. Trebuie să fiu tot timpul în alertă de gradul I să nu mă trădez. Mai tîrziu lucrurile vor intra în normal. Procent de sută la sută la îndeplinirea misiunii!” Trase un gît de coniac din sticla plată pe care o purta în buzunarul pantalonului.

Încrederea îl cucerea tot mai mult: „În gestapou am avut profesori deosebiţi. Ei m-au condus mai departe şi după război, cînd am intrat în slujba acestui gigant trust de armament. Cîte misiuni nu am îndeplinit de atunci? Nu a rămas continent nebătut de mine. Am lucrat în Africa, în America, în Asia, în Australia! De Europa nu vreau să mai vorbesc. Şi, ce curios, să am emoţie cînd mă întorc în ţara mea, unde cunosc la perfecţie limba şi aproape fiecare localitate mai răsărită. E, probabil, emoţia datorită reîntîlnirii cu pămîntul natal şi revederea cu vechii prieteni. Nu-i uşor să-ţi vezi oraşul natal după un sfert de veac, o viaţă de om cum s-ar spune. E explicabilă neliniştea care mă obsedează şi leacul e tot un păhărel de coniac”.

Fata cu părul blond şi ochii albaştri, întunecaţi, ca mările privite de sus, din avion, anunţă cu vocea limpede, muzicală:

— Atenţiune! Prindeţi-vă centurile de siguranţă! Pregătiţi-vă pentru aterizare pe aeroportul Otopeni-Bucureşti!

Avionul ateriza lin pe pista nouă a aeroportului.

Pe Crin îl copleşi linia modernă, arhitecturală, a clădirii aeroportului. Îşi mărturisi cu un fel de satisfacţie: „Gata! Am început să ne civilizăm şi noi! Vrem să ajungem Europa din urmă". I s-a întîmplat de puţine ori să fie atît de sigur pe un paşaport! Da, paşaportul era veritabil, nu putea să-i pricinuiască nici o neplăcere. Gîndul acesta îl învioră. Cum ar fi putut sesiza elementele de control schimbarea persoanelor atît de abil înfăptuită? Trecu, tot cu succes, şi de controlul vamal al bagajelor. Răsuflă uşurat.

Se opri la bufetul luxos al aeroportului, tentat să-şi satisfacă uimirea şi evidenta curiozitate. Părea cucerit de tot ce înregistra.

— Ei, domnule chelner, un coniac dublu!

— De care? întrebă ospătarul.

— De cel mai bun, tovarăşe, se corectă de această dată Crin. Zîmbi. „Am păşit cu stîngul! Pe viitor trebuie să înlocuiesc formula de «domnule» cu «tovarăşe»... da, am citit surprinderea din ochii chelnerului, nu, mai nimerit a «ospătarului»... Privi cu interes în jur. Lîngă masa lui se aşează o tînără. „Cum naiba să-i spui «tovarăşă» cînd are picioare de fildeş veritabil! Şi lungi şi dezgolite mai mult decît trebuie! Ar trebui numită zeiţă... Dar nu pentru picioarele ei am venit la Bucureşti. Nu trebuie să uit că Nelu avea cu femeile o conduită extrem de cenzurată, să nu zic severă sau rigidă. Deci, pofta-n cui, domnule Crin! Deocamdată! Dar, la dracu', fetele astea din Bucureşti îţi toarnă jar în sînge şi te întineresc în mod galopant." Să scape de tentaţie, cumpără un ziar şi se afundă în lectura unui articol vehement îndreptat împotriva fustelor scurte. Era şi nu era de acord. Da, în Crin trăiau, sau, mai bine zis, începuseră să trăiască doi oameni: el şi fratele său Nelu. Privi cu interes în jur. În orice clipă ar fi putut fi cunoscut de cineva. Trebuia să nu comită nici o gafă demascatoare. Prudenţă, prudenţă şi iar prudenţă.

Se instală comod într-un taxi, aranjîndu-şi cu meticulozitate bagajele. Ştia că Nelu este pedant şi acest fapt nu trebuia să fie uitat de el nici o clipă. Se pregătea minuţios pentru întîlnirea cu doamna Stoica. Era prima piatră de încercare. Şi decisivă. Trebuie să-şi impună ţinuta sobră, oarecum distantă, pedantă şi modestă a fratelui său. Nelu Popovici era un celibatar convins, un om retras, izolat de viaţă, preocupat numai şi numai de invenţiile sale. Rareori îşi permitea o relaxare şi mai niciodată o escapadă, o aventură amoroasă. Toate acestea nu-i conveneau lui Crin, un temperament opus, vivace, gata oricînd de o petrecere prelungită şi o femeie nostimă. De aceea îşi propuse un autocontrol extrem de exigent, călugăresc.

Sună la sonerie de două ori, după obiceiul nescris al casei, dar hotărît de proprietăreasă. Repetă semnalul. În sfîrşit, uşa se deschise şi în cadrul ei apăru doamna Stoica. Femeia făcu o adevărată demonstraţie de entuziasm, dragoste şi înaltă apreciere chiriaşului întors din străinătate. Se îmbujorase la faţă de bucurie.

— Domnule Nelu, mă crezi sau nu mă crezi, dar află că ţi-am dus dorul. Şi încă un fapt: pe mine nu mă înşală cafeaua. Te-am văzut în cafea cum stăteai în avion. Jur, nu rîde. De cărţi nu-ţi mai spun! Se tăiau numai pe valetul de pică...

Femeia îl privea îndelung şi insistent, fapt ce nu-i conveni lui Crin.

— De ce-ţi ascunzi ochii, domnule inginer?... Sau n-am prea fost cuminţi în străinătate, am fost puţin ştrengari... Se cunoaşte după cum ai slăbit... Hai, să-ţi ajut la bagaje că eşti stors de oboseală...

Crin o lăsă să meargă cu valizele înaintea sa, iar el o urmă cu două geamantane mai voluminoase.

Înţelese unde-i camera sa şi fu mulţumit cînd femeia, deschizînd uşa larg, îi mărturisi:

— Am avut grijă şi de cactusul dumitale preferat... Să vezi cît de bine arată!

— Vă rămîn îndatorat pe toată viaţa, doamnă Stoica. Dar să ştiţi că nici eu nu v-am uitat! Mai întîi să respirăm o clipă după aceste şase etaje! Chiar şi cu liftul oare!

— Să-i dau drumul lui Bubi înăuntru? E dornic şi el să vă salute sosirea!

Cu gest sigur, deschise uşa de pe coridorul larg prin care pătrunse un foxterier. Crin înlemni. La această surpriză nu se aşteptase. Cîinele se repezi mai întîi la Crin, apoi, se retrase speriat şi începu să latre dezlănţuit. În zadar doamna Stoica încercă să-l îmbune:

— Bubi... Bubişor... E domnul Nelu... Nerecunoscătorule, e tăticul care îţi aduce şocolată... Ingratule, termină cu lătratul.

Crin trecu spectaculos prin toate culorile curcubeului, în timp ce cîinele, pătimaş, îşi continua asalturile cu neistovit şi harnic elan, mereu împrospătat. Crin încercă un fel de scuză, motivare.

— Nu mă recunoaşte, deoarece mi-am schimbat colonia... Hai, Bubişor, mă superi...

— Bubi, hai să-l pupi pe tăticu, te roagă mămica, ingratule!

Dar cîinele nu renunţa la nobila sa îndeletnicire. Crin, neputincios, se văzu demascat de această jăvruţă intransigentă, pe care nu o prevăzuse în programul său atît de judicios calculat de specialişti şi de ei personal. Cîinele lătra acum şi mai disperat din braţele stăpînei sale, care încerca fără nici un rezultat să-l potolească.

Episodul devenea penibil, în timp ce Crin îşi continua explicaţia mai mult sau mai puţin convingătoare.

— Hai, lasă, Bubişor, ai să te obişnuieşti şi tu cu noua mea colonie, sau nu-ţi place mirosul ei? Să ştii că pentru tine am să-l schimb. Vreau să rămînem prieteni, nu înţelegi?

Doamna Stoica îşi arboră un zîmbet enigmatic şi-l privi lung, cercetător, în timp ce-i declară cu o voce siropoasă.

— Să nu schimbi colonia. Mie îmi place mirosul în mod deosebit.

— Vă place, serios? Asta mă bucură nespus.

Cu gesturi sigure, Crin deschise o valiză-burduf. Scoase o sticlă mare de colonie şi o minunată rochie cenuşie de interior.

— Mi-aţi spus că această culoare vă place, nu?

Femeia protestă formal:

— Vai ce risipă! Toate pentru mine?... Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc...

Cu un zîmbet larg şi plin de satisfacţie, îl sărută fratern pe frunte, apoi, se agită adăugind:

— Este tot ce-am visat şi mi-am dorit mai mult. Îţi sînt recunoscătoare. Şi nu pot să mă revanşez decît cu o cafeluţă... Nimic nu-i mai recomandabil după un drum lung. Reconfortantă şi liniştitoare. Tu, Bubişor, să stai cuminte cu tăticu.

— Am surprize şi pentru el. Îl împac imediat!

— Vai, domnule Nelu, ne răsfeţi prea mult... O să mă vezi cu rochia nouă... Cum de n-ai uitat că griul este culoarea mea preferată?...

Proprietăreasa dispăru grăbită din camera lui Crin. Cu ajutorul direct al şocolatei, Bubi, mare amator de dulciuri, încheie pe viaţă un tratat de armistiţiu cu Crin. Da, un tratat sincer de neagresiune şi convieţuire paşnică. Cînd se reîntoarse doamna Stoica, mai, mai să scape cafelele de pe tavă. Bubi se afla în braţele lui Crin şi îi lingea degetele.

— Aţi văzut că m-a recunoscut cînd s-a obişnuit cu mirosul coloniei?

Doamna Stoica, emoţionată şi flatată constată:

— Aşa-i Bubic al nostru: inteligent! Foarte inteligent!

Un zîmbet ciudat îi juca pe faţa fardată din abundenţă. Dar Crin nu-l observă. Era preocupat cu cafeaua. Numai el ştia prin cîte emoţii trecuse. Era totuşi mulţumit de primul său examen.

În Alger suferise şi mai mult din cauza unui căţeluş nenorocit. Dar asta e cu totul o lată poveste. Şi de atunci au trecut ani mulţi. Mai ales pentru el şi pentru viaţa sa angajată mereu într-un joc periculos. Desfăcu pentru sărbătorirea completă o sticlă de coniac. Numai astfel se deconecta după o încercare decisivă şi epuizantă.

*

Prezentarea la serviciu a fost un alt examen periculos şi hotărîtor. Emoţia prin care a trecut cu Bubi i-a dat o nebănuită stare de nelinişte şi nesiguranţă. Pentru prima oară, în lunga şi primejdioasa sa carieră, se simţea lipsit de calmul necesar activităţii sale. Îşi impunea o atenţie mărită, o vigilenţă deosebită. La fiecare pas putea întîlni o capcană. Controlă şi verifică minuţios lista cu cadouri întocmită de fratele său Nelu. Se străduia să ajungă primul la serviciu, pentru a se familiariza cu localul, cu fiecare încăpere şi birou.

Arătă legitimaţia la biroul de control cu un aer degajat, sigur. Subofiţerul de serviciu constată cu admiraţie:

— Tot dumneavoastră primul, tovarăşe inginer Popovici.

Urcă grăbit scările. Trecu din birou în birou. Îşi recunoscu masa sa de lucru. Mai privi fotografiile colegilor săi de cameră să nu-i încurce, deşi în privinţa memoriei vizuale nu avea nici un dubiu. Salută cu entuziasm reţinut, dar politicos şi decent, sosirea şefului său direct, a colonelului inginer Vasile Ştefănescu. I se adresă cu o voce impresionant de sigură.

— Tovarăşe colonel, nu am uitat filtrul pentru cafea!

Colonelul zîmbi înţelegător şi preciza:

— Va fi în folosinţa tuturor, dragul meu.

— Mai am un filtru de rezervă. Pe acesta îl vom reţine pentru noi la serviciu...

— Nu, nu, filtrul meu va rămîne la birou, protestă colonelul. Dar am impresia sau mă înşel, parcă ai mai slăbit, tovarăşe inginer.

Pentru a doua oară înregistra aceeaşi observaţie. Motivă.

— Nu, nu greşiţi, tovarăşe colonel, am slăbit cîteva kilograme. Nu mult. Dar am slăbit. Nu a fost uşor să procur toate materialele. Alergătură, încurcături. Uneori, deşi destul de rar, rea-voinţă... Credeţi că imperialiştii nu au intuit în ce scop ne procurăm noi aceste materiale? Oho-ho! Şi le convine oare faptul că noi le întrebuinţăm pentru armament în vederea apărării naţionale? A, nu... Bineînţeles că eu am încercat să-i derutez cît mai mult...

— Hai să vedem ce-ai realizat?

După ce o oră au lucrat cu uşa încuiată, pentru a nu fi deranjaţi, colonelul Ştefănescu constată bucuros:

— Nu se poate spune că ai pierdut timpul şi ai cheltuit valuta fără folos. Dimpotrivă. Adaugă şi sincerele mele felicitări. Şi pentru a-ţi reveni la vechea formă, vreau să te odihneşti. În octombrie este foarte frumos la munte. Mai ai zece zile de concediu. Ţi le dau acum ca să te întorci cu o capacitate sporită de muncă. Tancul nostru într-o lună şi jumătate trebuie să se afle la expertiză în tancodrom. Pricepi?

— Desigur, tovarăşe colonel. Soluţia dumneavoastră este judicioasă. Deşi cred că în două, trei zile voi reveni la normal.

— Nimic. E ordin. Pleci din această clipă şi voi consemna să nu te primească la birou decît după zece zile.

Nedorind să dea de bănuit cu insistenţa sa necugetată, Crin, prefăcîndu-se mulţumit şi flatat de atenţia afectuoasă a şefului său, replică:

— Vă rămîn îndatorat pentru atenţia pe care mi-o acordaţi... Şi

am să plec chiar mîine, undeva la munte...

— Şi, nu uita, o odihnă activă! Să te întorci cu puteri înzecite, căci în zilele în care ai lipsit Panait şi Răducanu ţi-au luat-o înainte! Dar nu am nici o teamă! Îl cunosc bine pe inginerul Ion Popovici. Şi capacitatea sa de muncă.

*

Din mai multe motive, Crin nu regreta această perioadă de zece zile, cînd nu va reuşi să pătrundă la schiţe. Înseamnă că între timp invenţia se va finisa. Se va trece chiar la expertiză, deci o probă în plus, pentru a verifica proprietăţile noului tanc. În al doilea rînd, mai avea o misiune nu tocmai plăcută la Sibiu. Era împuternicit să reactiveze doi foşti spioni hitlerişti. O misiune dificilă şi de maximă răspundere, pe care el o proiectase pentru mai tîrziu. Îl încurajă faptul că acum, cînd nu este bănuit, nu este suspectat, va putea acţiona la Sibiu în largul său. De aceea aduse acasă o sticlă de vin pentru a sărbători evenimentul plecării sale la munte. Aşteptă să fie chemat la masă de către proprietăreasă, jucîndu-se în hol cu Bubicuţ, cu care devenise prieten la cataramă. În sfîrşit, auzi glasul doamnei Stoica. Se spălă şi, cu şervetul încă în mînă, pătrunse în sufragerie. Dar rămase înlemnit şi surprins. Alături de doamna Stoica se afla o femeie în jur de treizeci de ani, cu trup suplu, cu părul blond şi ochii albaştri. Proprietăreasa, cu o licărire ascunsă în privire, făcu prezentările cu o ceremonie exagerată.

— Domnule inginer Ion Popovici, pentru mine domnu' Nelu, să vă prezint pe domnişoara Corina Vlad. Cred că nu vă supără faptul că va lua masa cu noi. Este o funcţionară mult apreciată la telefoane. Lucrează chiar la oficiul central...

— Cum ar putea să mă supere o domnişoară atît de superbă şi pe

cine oare ar putea supăra o asemenea prezenţă? Probabil că am intuit evenimentul extraordinar pentru mine şi am adus o sticlă de vin înfundat de Murfatlar. Da, să sărbătorim cum se cuvine întîlnirea noastră.

Gazda era mulţumită de cursul acţiunii, ţinu doar să precizeze:

— Luînd-o în pensiune pe domnişoara Corina Vlad mă mai ajut şi eu...

— Desigur, desigur, aprobă Crin, dar de fapt prezenţa funcţionarei de la telefoane nu-i era de loc pe plac. Era un stăruitor semn de întrebare: „Dacă proprietăreasa a remarcat faptul că Bubi nu m-a recunoscut? Şi dacă nu şi-a ţinut gura şi a ajuns la securitate?!... De ce nu! E un fapt logic. Securitatea a sesizat şi a „băgat-o pe fir" pe această telefonistă, de fapt lucrătoare a securităţii, bine fixată pe statele de plată... Nu-mi rămîne decît să o verific mîine şi să mă interesez la oficiul central...

Se poate să fie şi doar o biată telefonistă astenizată de munca ei solicitantă. În tot cazul, un avertisment şi un atent semnal de alarmă! Da, atenţie mărită pînă aflăm în ce ape se scaldă şi, mai ales, ce urmăreşte această diafană Corina Vlad."

Prînzul a fost copios, apreciat de comeseni şi doamna Stoica, o amabilă amfitrioană, s-a văzut obligată să mai aducă o sticlă de vin. Crin, bine dispus, dar mereu prudent, le anunţă la desert.

— Regret că timp de zece zile voi fi nevoit să vă părăsesc pensiunea...

— Veţi călători iar în străinătate? o luă pe Corina gura pe dinainte.

Crin sesiză seriozitatea întrebării, dar răspunse distrat.

— A, nu, doamnele mele, am primit restanţa din concediu şi voi fugi la munte... Străinătatea m-a obosit...

— Unde veţi pleca? se interesă exagerat Corina.

— La Braşov, răspunse cu incertitudine Crin. Din greşeală era să rostească Sibiu!...

— La Braşov! se miră cu bucurie sinceră Corina.

— Da, la Braşov. Nu înţeleg de ce vă surprinde faptul. E un oraş obişnuit pentru toamnă...

— A, da, da, încuviinţă fata. Total de acord cu dumneavoastră. Mă miră doar coincidenţa bizară. Şi eu plec o săptămînă la Braşov la o soră a mea. Sper că o să ne întîlnim...

Şi fata rîse dezinvolt, adăugînd cu entuziasm:

— Sper că vom profita împreună de aceste zile superbe de toamnă braşoveană! Neegalată toamnă la poalele Tîmpei.

— A, desigur, desigur îmi va face chiar plăcere.

— Sînteţi amator de excursii? Sînt gata să vă însoţesc. Sînt o perfectă ghidă de excursie...

— A, nu mă îndoiesc. Deşi, eu, dragă domnişoară, nu sînt un alpinist redutabil. Dar cu dumneavoastră, vă asigur, îmi va face plăcere o promenadă mai prelungită. Să ne gîndim şi la vîrstă.

Fata îi luă vorba din gură, întrerupîndu-l:

— O să vă convingeţi că oamenii la Braşov n-au vîrstă. Toţi sînt la fel de tineri.

Crin îşi stăpîni nervii.

— Atunci am să mă predau în mîinile dumneavoastră.

— Şi nu o să regretaţi, domnule inginer. Pe mine mă găsiţi la sora mea, locuieşte pe strada Lungă 128 B.

Crin se retrase îngîndurat: „Hotărît este de la securitate. S-a demascat cînd s-a decis să mă urmărească întocmai ca o umbră şi la Braşov, pînă în vîrful munţilor. Cam prea deschis a lucrat domnişoara noastră, ar fi putut să inventeze un motiv mai plauzibil. Deci stare de alertă totală".

A doua zi dis-de-dimineaţă se informă la serviciul Corinei Vlad.

Da, spre surprinderea sa, fata era de mai mulţi ani în această slujbă. Crin conchise: „Probabil e numai colaboratoare. Dar voi avea la dispoziţie trei zile în care, sper, că voi rezolva arzătoarea problemă a fraţilor Sindelar. Cînd va veni domnişoara Corina voi fi liber să escaladez munţii Braşovului şi Făgăraşului.

Cînd ceru o cameră la hotelul „Carpaţi", Crin era obsedat doar de umbra Corinei Vlad. „Trebuie chiar mîine să plec la Sibiu, peste trei zile îmi va sosi codiţa de la Bucureşti. Jur că o să mă amuze jocul cu această fată drăguţă şi naivă. M-am descurcat eu în situaţii mai dificile la Paris sau Londra. Acum mă voi juca întocmai ca pisica bătrînă cu un şoricel novice în meserie! Dar la Roma unde aveam după mine două umbre? Simţindu-mă urmărit acţionez, paradoxal, mai în voie şi mai lucid. Deci, abia aştept să începem jocul, stimabilă Corina. Dar pînă să ne întîlnim îmi rămîn la dispoziţie trei zile, trei zile bune"!

Crin se instală în camera 202. Controlă încăperea în mod riguros. Verifică la dispecerat şi pe vecinii de cameră. Era un vechi şi salutar obicei al său. Făcu un duş, îşi schimbă costumul şi, împrospătat, coborî la cină în elegantul şi modernul restaurant al hotelului.

Comandă o porţie de langustă şi un vin negru. Spre surprinderea sa, i se aduse o întreagă cutie de langustă din Cuba. Vrînd-nevrînd, trebui să o servească împreună cu o porţie dublă de maioneză. Vinul era admirabil, mai bun ca orice tonic. Crin se lăsă pradă gîndurilor. Plănuia cum să lucreze a doua zi la Sibiu, o acţiune fulger, prin surpriză, şi imediat înapoi la Braşov. Desigur, va trebui să împrumute de undeva un turism. Dar cum? De unde? De la O.N.T.? Nu. Renunţă la acest plan, fiind prea hazardat. Bătea la ochi. Ce-ar fi să călătorească doar cu trenul? Va trece neobservat. Făcu prin local cu privirea un tur de orizont. Nu era observat. Constatarea îl bucură şi mai comandă o sticlă de vin negru. Cînd să ducă paharul la gură,

înmărmuri cu mîna rămasă agăţată, undeva, în aer. Fata îl descoperi cu privirea şi aproape că de bucurie i se aruncă de gît.

— Mi-a spus de la recepţie că sînteţi aici... sau, mai bine zis, că eşti aici! Şi-am vrut să-ţi fac o surpriză, plăcută sper, Nelule!

Crin părea în al nouălea cer. Se tutuiră.

— Corina, mi-ai făcut cea mai minunată surpriză din viaţa mea!

Se aşeză ciripind la masa lui Crin. Se dezlănţui o adevărată avalanşă apocaliptică.

— Am plecat în concediu cu trei zile mai devreme. Ştii că din cauza ta? M-am informat de la sora mea cum este timpul la Braşov. Cînd m-a anunţat că-i frumos, chiar în drum spre birou mi-am cumpărat bilete la accelerat. Deci am evadat cu trei zile înainte să nu pierd magnificul început al lui octombrie. Şi încă ceva... Mi-a fost dor de tine, Nelule!

— Minţi. Dar minţi atît de frumos!

— Eu mint? întreab-o şi pe soră-mea. Cum am venit am alergat după tine. Nici n-am ţinut seama că acasă avea musafiri deosebiţi.

— Îţi mulţumesc, Corina. E prea mult ce-ai făcut pentru mine.

Crin medita: „Prin acest gest s-a descoperit total. Sînt reguli care nu se calcă. S-a deconspirat. Pentru mine a devenit ca un semnal de alarmă. Ce-ar fi să o încerc cu «proba de foc» a alcoolului? După ce am să o îmbăt la mine în cameră, îmi va spune şi laptele pe care l-a supt! Da, ideea nu-i de lepădat."

Crin amestecă băuturile. După vinul roşu, trecu la gin, apoi la coniac. Se opriră la campari. O altă haltă la şampanie. La orele două descoperiră şi barul de noapte al hotelului.

Se dreseră cu vermut amestecat cu gin, o băutură care doboară şi cinci bărbaţi. Corina se clătina binişor, rostind ca un magnetofon dereglat.

— Nelule, nu uita, la orele cinci plecăm pe Postăvaru... Fii

cuminte!

Către orele trei şi jumătate, Crin o transportă, mai mult pe braţe, pe Corina în camera sa. Fata, ca prin vis, îi amintea:

— Nelule, nu uita, obraznicule, la orele cinci plecăm pe Postăvaru... Fii cuminte, răule!... Te spun doamnei Stoica!...

Cum au ajuns în cameră, Crin o dezbracă pe îndelete, apoi stinse lumina. Corina, epuizată, adormi ca un copil, mai murmurînd automat:

— La cinci, nu uita Postăvaru.

Apoi, adormi buştean. Crin îi cercetă minuţios, cu migală, poşeta. Nu descoperi nimic suspect. Acest fapt îl mai înviora. După o metodă a sa, o mai verifică şi prin treziri bruşte, punîndu-i întrebări. Dar fata trecu cu succes şi acest examen dificil. Cînd se trezi dimineaţă, cu ochii cîrpiţi de somn, se ului privind ceasornicul-brăţară. Sări ca arsă.

— Scoală-te, răule! Din cauza ta am întîrziat. E ora unsprezece şi jumătate! Să-ţi fie ruşine, leneşule!

Crin se trezi anevoie. Fata îl îndemnă:

— Hai, îmbracă-te! Ne aşteaptă munţii!

Bărbatul încercă o eschivare:

— Corina dragă, ţi-am mai spus, eu nu am anii tăi! Am patruzeci şi şapte de ani!

Fata îl sărută pătimaşă.

— Răule, pentru mine nu ai decît anii mei... Şi poate şi mai puţini... Hai, sărută-mă şi tu, să ne împăcăm!

*

Timp de şapte zile au bătut toţi munţii din preajma Braşovului. Ultimele zile au fost mai umede, dar, cu veşmintele scoarţă de apă,

colindau mai departe şi prin ploaie. Colindau de la cabană la cabană dornici de dragoste nesfîrşită, inepuizabilă. Lui Crin nu-i scăpa nici o împrejurare în care să nu o supună la verificări din ce în ce mai subtile şi mai ingenioase. Îşi spunea: „Ori este extraordinar de bine instruită, ori, ceea ce este mai posibil, fata e nevinovată". Crin era măcinat de această insuportabilă dilemă. Şi faptul cel mai neplăcut era că se îndrăgostise de Corina. În ziua cînd o conduse la gară, regretă sincer întoarcerea fetei la Bucureşti.

Dar, cum se despărţi de Corina, îşi puse în aplicare planul pentru Sibiu. Spre a nu atrage atenţia, se îmbracă simplu ca un turist obişnuit, şi apelă la maşinile de ocazie să-l transporte la Sibiu. Nu la una, ci la cinci maşini şi două camioane. Astfel, spera că i se va pierde urma. La Sibiu, vizită muzeul, parcul arinilor, oraşul în genere.

Prînzul îl servi la cel mai elegant restaurant central. După-amiază, ca să-şi omoare timpul, vizionă un film de aventuri. Către orele opt seara se îndreptă spre adresa pe care o avea din străinătate.

Carol Sindelar, un ceasornicar trecut de cincizeci de ani, blond şi blajin, lucra la măsuţa sa plină de lupe, de unelte minuscule şi de măruntaiele a zeci şi zeci de ornice, pendule, ceasuri cu mecanisme speciale, cînd în magazinul său intră Crin. Îi întinse meşterului ceasul-brăţară rugîndu-l să i-l cureţe. Noul client nu-i făcea o impresie prea bună lui Carol. Avea un zîmbet ciudat şi o privire sfredelitoare, pătrunzătoare.

— Acum sîntem aproape de ora închiderii. Lăsaţi ceasul la mine şi mîine la orele zece puteţi să-l ridicaţi.

— În seara asta nu se poate?

Carol dori să fie cît mai politicos.

— A, nu... În nici un caz... E mult prea tîrziu.

Rîsul lui Crin era obraznic, cinic.

— Niciodată nu-i prea tîrziu, domnule Carol Sindelar.

Crin apăsă intenţionat pe numele lui Carol. Acesta tresări emoţionat, înfricoşat. Crin observă că efectul scontat se produsese. De aceea insistă cu mai mult tupeu.

— Cel puţin să-i desfaceţi capacele...

— Poftim, asta pot. De ce nu? A, dar ceasul e curat...

— Vi se pare, domnule Carol Sindelar. Priviţi-l, mă rog, cu mai multă atenţie... Luaţi o lupă mai bună.

Carol Sindelar se înfurie. Sîngele i se urcă la cap.

— Poftim, vă dau ceasul înapoi... Şi acum trag obloanele.

Crin rîse acru, înţepător. I se auzi vocea şuierătoare.

— De acord, domnule Carol Sindelar. Puteţi să trageţi obloanele!

Şi clientul bizar se instala zîmbitor într-un scaun, un fost fotoliu vechi, prăfuit şi incomod. Ceasornicarul îl urmărea uluit. Surprins de tupeul vizitatorului, îi spuse cu o iritare inabil ascunsă în glas.

— Mi se pare că tovarăşul nu a înţeles ce am spus. Poftim, atunci, voi repeta: am spus că trag obloanele magazinului.

Crin îi răspunse mirat, cu un aer jovial:

— Perfect. Şi eu v-am răspuns că sînt total de acord. Precizaţi-mi ce a fost neclar în răspunsul meu?

Ceasornicarul se enervă şi mai mult.

— V-am dat de înţeles că sînteţi obligat să părăsiţi magazinul. Că sînteţi în plus, nu?

Crin, după un hohot obraznic de rîs, replică degajat.

— Şi eu zic că trebuie să mai stăm de vorbă, domnule Carol Sindelar. Sau preferaţi cumva „tovarăşe Carol Sindelar”? Sper că va fi o vizită agreabilă şi instructivă pentru amîndoi!

Cu gesturi sigure, spre totala stupefacţie a lui Sindelar, Crin închise uşa cu cheia, puse siguranţa şi apoi calm trase pe rînd

obloanele.

— E în regulă, „tovarăşe” Sindelar, sau am omis ceva?

— Da. E în regulă.

— Perfect. Acum putem sta liniştiţi la taifas. Deşi nu pot garanta că scurta noastră conversaţie o să vă amuze prea mult. E şi firesc după atîţia ani... Rămînem în magazin, sau trecem în camera în care locuieşti? Hai, după bunul dumitale plac.

— Să rămînem aici, propuse gazda.

— Desigur. Atunci să aprindem lumina. Eu dacă aş fi fost în locul dumitale, iubite Carol Sindelar, aş fi propus o cafea. Te previn, vom avea destule probleme de dezlegat.

Încă sub impresia puternică a necunoscutului, Carol se fîstîci, se scuză lamentabil.

— A, iertaţi-mă... Da, da, vă rog să mă iertaţi că nu m-am gîndit de la bun început. Am fost surprins... Da, ăsta-i adevărul, dar vă garantez că în cîteva clipe cafeaua va fi gata să o serviţi... Şi nu fac o cafea tocmai rea. O să vă convingeţi...

Din cauza neliniştii, Carol turuia fără noimă. Şi tot vorbind, dispăru în camera alăturată unde-şi avea locuinţa. Se îndreptă spre uşa din fund, unde avea o a doua ieşire, să poată scăpa, dar cînd privi în spatele său îl descoperi pe Crin, care rîdea sigur, cinic, obraznic.

— Am impresia că voiai să închizi uşa, nu? Să fie mai intim. Dă-mi voie să o încui eu, şi în semn de totală prietenie să păstrez cheia... Să trecem la preparatul cafelei... A, îţi cam tremură mîna, să nu întreci măsura la zahăr. Detest siropul din pruncie. Ştii, îmi place mai mult această cameră... N-ar fi mai bine să discutăm aici? Nu doar că este mai caldă, mai intimă, dar e şi mai depărtată de stradă.

— Cum doriţi, răspunse gazda timorată şi preocupată cu preparatul cafelei. Mie îmi este indiferent. Poate doriţi şi un snaps?

— Iată o ideea adevărat inteligentă!

Carol se miră:

— Inteligentă?

— Nu doar inteligentă, ci şi epocală! Cum aş putea să refuz un şnaps veritabil? Da, niciodată nu aş putea respinge o propunere logică şi generoasă. Cred că şi dumneata, Carol, eşti la fel: logic şi îndatoritor, nu?

— Depinde de propunere, delimită Carol Sindelar prevăzător şi sincer emoţionat, dacă nu înfricoşat.

— Desigur, desigur, acceptă Crin. Şi acum dă-mi voie să-ţi torn eu şnapsul în pahar. Aşa. Acum îmi voi turna şi mie. Pentru norocul dumitale, Carol. Hai, prozit!

Crin nu bău decît după ce Carol goli paharul.

— Straşnic. Cîte grade are?

— 40 de grade.

— Da. Se cunoaşte. Mai bei un şnaps, Carole?

— Mulţumesc, nu. Ficatul.

— Atunci vom sacrifica ficatul meu. Prozit!

Bău şi cel de-al treilea pahar, în timp ce Sindelar aduse pe o tavă de argint cafelele.

— Dumneata o bei pe a mea, pe care mi-ai oferit-o, şi eu, în semn de prietenie, o voi bea pe a dumitale, aşa cum fac pieile-roşii cu luleaua păcii... E mai igienic, domnule Sindelar.

După ce sorbiră din cafele, Crin spuse liniştit, dar cu un aer superior:

— Ce zici, domnule Sindelar, nu au sosit oare clipele marilor destăinuiri? Hai să intrăm în miezul problemei noastre.

— Vă ascult, răspunse cu vocea neliniştită gazda.

Urmă o pauză lungă, anume calculată de Crin.

— Chiar nu aţi cunoscut ceasul-brăţară?

— Nu, răspunse după o ezitare Carol.

— Era din partea colonelului Otto. Sau poate nici pe colonelul Otto nu l-ai cunoscut?

Faţa lui Sindelar deveni pământie. Cu un gest nervos se îndesă pe scaunul capitonat, răspunzînd monosilabic.

— Da... Da...

Crin rîse larg.

— Ei, vezi, acu' începem să ne înţelegem. Să vorbim aceeaşi limbă. Ei, colonelul Otto îţi trimite salutul său cordial prin mine. Dumitale şi fratelui dumitale, Iohann. M-a împuternicit să vă trimit, sau mai bine zis, să vă aduc şi dragostea sa...

Carol devenise acum alb la faţă. Simţea că-l strînge gulerul, că se sufocă. Slobozi cravata, deschise gulerul şi ascultă nemişcat, ca paralizat, cuvintele lui Crin.

În pauza scurtă se auzi numai rîsul subţire, antipatic al lui Crin.

— Am impresia, domnule Carol, că salutul lui Otto îl primeşti fără prea mult entuziasm, iar dragostea fără excesiv devotament. Sau mă înşel?

Sindelar nu-şi putu masca emoţia adîncă. Frămîntarea şi spaima i se citeau pe faţă. Tremura. Vorbi cu glas dogit, răguşit:

— Mă gîndeam că fratele meu Iohann este mort de doi ani...

— Oho... se miră Crin, în timp ce Carol continuă fără să remarce intervenţia convorbitorului său.

— Deci bietul Iohann nu mai are acum putinţa să se entuziasmeze de salutul călduros al colonelului Otto.

Crin îşi afişă fals regretul:

— Sărmanul Iohann! Vom merge mîine să-i depun cîteva flori pe mormîntul său. Otto mi l-a descris ca pe un tip capabil, ingenios, cu iniţiativă. Îl regret, literalmente. Dar să mulţumim Celui de sus că te-a ţinut pe dumneata în viaţă. Şi încă în toate puterile.

— A, nu, nu, protestă Carol cu ardoare, sînt bolnav. Două operaţii la ficat nu-s tocmai un semn de sănătate deplină.

— Să fie numai cusătura bună, rîse maliţios Crin. Să ţină la tăvăleală. Sper că mormîntul lui Iohann este în Sibiu, nu?

— E în Veştem, domnul meu.

Crin nu prea era mulţumit. Trimis să reactiveze un spion din Italia, a fost condus la un mormînt dintr-un sat. Era un mormînt confecţionat în grabă, abia se scrisese numele spionului pe cruce. Dar el a înghiţit hapul şi s-a făcut de rîs. S-a lăsat tras pe sfoară ca un copil naiv.

— Vom merge la Veştem. La nevoie putem interveni la autorităţi să cerem şi o exhumare, îl încercă atent şi prudent Crin. Deci ne-ai rămas numai dumneata, domnule Carol... Da, da...

Sindelar simţea că i se pune un nod în gît. Crin continuă:

— Şi bine că trăieşti, domnule Carol, că avem imperios nevoie de serviciul dumitale.

— După un sfert de veac, se auzi cu revoltă şi imputare glasul lui Sindelar.

— Şi după o jumătate de secol am fi avut nevoie de dumneata.

— Dar astăzi sînt bolnav...

— Hai, hai, arăţi ca un brad la expoziţie.

— Aparent. Şi sînt singur, singurel pe lume.

— Iată un fapt în favoarea dumitale. Nimeni nu te va stînjeni în activitatea secretă. Acum, te rog, permite-mi să bei o cafea făcută de mine. Ai să remarci diferenţa. În preparatul cafelei am dreptul să mă laud...

În timp ce-l privi, Carol vorbi calm:

— După cîte am înţeles, aţi venit în ţară pentru reactivarea mea.

— Ai înţeles foarte bine, domnule Carol Sindelar. Şi am venit în ţară de foarte departe şi trebuie să recunoşti că înseamnă un

adevărat efort pentru noi. Vezi, Otto nu te-a uitat. Mi-a mărturisit la plecare: „Le-au venit rîndul lui Carol şi Iohann să intre în joc! Sper că fraţii au rămas la fel de devotaţi cauzei noastre. Mă bucur pentru ei". Da, da, aşa mi-a spus Otto şi acum hotărăşte dumneata ce răspuns să-i duc. Nu te grăbi. Te înţeleg, nu-i uşor. Dar chibzuieşte bine.

Carol amînă răspunsul, prefăcîndu-se preocupat să aducă o nouă sticlă de şnaps, în timp ce Crin îşi aprinse o altă ţigară.

— Da, şnapsul acesta e mai tare. Are şi chimion, constată Crin cu satisfacţie.

— Posibil. Da, da, are chimion. Îl am de la fosta mea soţie.

— A murit? se interesă Crin.

— Acu' patru ani, răspunse întunecat Carol Sindelar, pradă unei încercări hotărîtoare.

Pentru un timp în întreaga încăpere pluteau gemetele şi vaietele nostalgice ale vîntului de afară. Crengile arborilor aproape că băteau cu degete de ramuri scheletice în ferestre. Noapte de octombrie. Tîrziu se auzi vocea lui Crin:

— Ei, Carol, îmi eşti dator un răspuns. Te-ai gîndit suficient. Mai puţin timp i-a trebuit lui Hitler să hotărască începerea celui de-al doilea război mondial. Primeşti reactivarea sau nu?

Carol vorbea rar, potolit, apăsînd pe fiecare cuvînt, fiindu-i parcă teamă să nu pună accentul greşit, să nu capete exprimarea sa un alt înţeles.

— Desigur, desigur, îmi cunosc la fel de precis toate obligaţiile mele. Şi vechi şi noi. Dar pentru Dumnezeu, nu este atît de uşor să mă hotărăsc. Am nevoie de mai mult timp pentru o opţiune...

— Bine, îl întrerupse Crin, pînă mîine dimineaţă la orele opt. E suficient?

Carol consimţi tot fără entuziasm.

— Fie şi la orele opt.

— Perfect. Telefon ai?

— Nu am şi nici n-am avut.

— Mai locuieşte cineva în această casă?

— Absolut nimeni.

— Domnule Carol, promiţi că n-ai să încerci să comunici cu cineva pînă la ora fixată?

Sindelar răspunse după o scurtă pauză care nu-i scăpă lui Crin.

— Promit!

— Atunci îţi urez noapte plăcută şi, mai ales, o judecată clară şi lucidă. Dacă vei judeca logic şi realist, vei descoperi că de fapt nu există decît o singură soluţie rezonabilă şi un singur răspuns judicios. Da, da, domnul meu. Noapte bună!

Acest „noapte bună" rostit de Crin îl înfioră pe Carol pînă în adîncuri ca un linţoliu de înmormîntare atîrnat la poartă.

*

Crin nu uită ezitarea şi incertitudinea lui Carol la un anumit răspuns de esenţă. Acest incident îl făcu prevăzător şi atent. Se decise pentru o noapte albă în preajma locuinţei ceasornicarului. Dacă Sindelar nu va accepta reactivarea, nu exista decît o singură soluţie: achitarea lui în timpul cel mai scurt şi în mod cît mai discret şi fără nici o urmă. Crin se gîndi şi la posibilitatea că va trebui să intervină direct în cazul lui Carol, de aceea refuză orice cameră la hotel, numele său să nu rămînă cu nimic dator oraşului Sibiu. Crin nu dorea să apară nici măcar într-o sală de aşteptare, să nu se ofere nici unei priviri indiscrete. Era doar un as al crimei. Se pricepea să nu lase nici o urmă în acţiunile sale. Din strada umedă şi rece se ascunse într-un gang. Aici se simţi în deplină siguranţă. Cine ar fi putut să-l cunoască în Sibiu? De la postul său cercetă casa

ceasornicarului. Observă umbra lui Carol mereu în mişcare, agitată, cum apărea şi dispărea ritmic din faţa ferestrei. Însemna că fostul agent se hotărăşte cu greu în acest pas, să-şi reia activitatea. Crin ridică gulerul pardesiului. În gang era un curent necruţător. Într-o ladă de gunoi se auzeau luptîndu-se doi guzgani. Umezeala nopţii de toamnă îl pătrunse pe Crin. Strănută. Îl ameninţa o gripă. Îşi aminti de gripa de la Singapore care i-a prilejuit atîtea neplăceri în activitatea sa. Ar fi băut o cafea. Nu, mai bine un ceai şi o aspirină. Un ceai fierbinte. Oamenii îşi imaginează că aceşti spioni, adevăraţi, duri, sînt confecţionaţi din materiale aparte! Aş! Sînt oameni de rînd. Cum regretă acum căldurile din Africa! Cum îl înspăimînta începutul unei migrene şi a gripei care se apropia cu certitudine. Oare n-ar fi preferat în acele clipe un duş fierbinte şi un aşternut proaspăt în locul acestei pînde drăceşti în condiţii care depăşeau limita umană? Condiţii de cîine vagabond. Strada era pustie, pustie şi doar un bec orb împărţea o lumină gălbuie şi săracă.

Crin se trase în umbra mai deasă a gangului. Îşi blestemă meseria afurisită. Îl pasionau doar aventura ei şi faptul de a trăi periculos. Să trăieşti tot timpul cu nervii şi atenţia în alertă de gradul întîi. Dar intemperiilor nu rezista. Deodată tresări.

Lumina electrică se stinse în odaia lui Carol Sindelar. Atenţie mărită. Armă revolverul. Îi dădu o siguranţă şi un calm zgomotul metalului rece. Aşteptă mai bine de o jumătate de oră. Nimic. Absolut nimic. Înseamnă că noul său cunoscut acceptase propunerea şi se hotărîse să doarmă liniştit pînă dimineaţă. Da, acceptase propunerea fără rezerve. Crin îşi propuse să părăsească locul de pîndă şi să apeleze la bufetul gării, singurul local deschis la acea oră atît de înaintată. Un coniac mare şi o cafea fierbinte, desigur, l-ar fi remontat. Se pregăti să plece. Dar se retrase la vechiul adăpost. Auzi un scîrţîit de uşă la locuinţa ceasornicarului. Sau i s-a părut? Nu, nu,

nu i s-a părut. Nu se înşelase. Uşa se deschise cu o mare precauţie. O umbră se strecură în bezna nopţii. Se opri să asculte cîteva clipe. Doar vîntul şi ploaia măruntă. Carol se convinse că nu-i urmărit. Crin îşi ţinuse în aceste clipe şi respiraţia. În sfîrşit, Sindelar se hotărî să se urnească. Mergea atent să prevină orice atac din umbră. Carol se îndreptă spre colţ unde se afla un telefon public, chiar sub razele beculuisărac şi orb pe jumătate. Crin nu-l scăpă din ochi. Se strecură într-un gang să fie mai aproape. Se ascunse la timp, căci Sindelar simţise mişcarea suspectă. Privi din nou în jur să se convingă că nu are în spatele său pe Crin. Urmară cîteva minute lungi. Carol începea să verifice gangurile din apropiere. Privi superficial şi gangul în care se afla Crin înfăşurat de umbra cea adîncă, de catran. Carol respiră uşurat. Din noua sa ascunzătoare, Crin reuşea nu doar să-l observe, ci să-l audă perfect pe Carol, în cazul că ar fi vorbit la telefon. Noaptea şi direcţia vîntului erau de partea lui Crin. Ceasornicarul făcu cîţiva paşi pe lîngă telefon. Mai controla să vadă dacă nu este urmărit, dacă n-are pe cineva în spatele său. Rezultatul obţinut îl linişti. Deocamdată. Satisfăcut de situaţie, introduse fişa şi ridică receptorul. Cu febrilitate formă un număr de telefon.

— Alo... Ofiţerul de serviciu... Alo! Securitatea... Nu mă cunoaşteţi... Vă cer ajutorul...

Pentru Crin totul era limpede. Dureros de limpede. Dar nu trăia o situaţie inedită. Ştia că în asemenea ocazie numai lichidarea imediată poate fi salvatoare. Aşa a procedat şi în Italia, Austria, Franţa şi în atîtea alte ţări. De aceea nu ezita. Ieşi din ascunzătoare, făcu cinci, şase paşi să nu greşească ţinta, scoase revolverul cu amortizor de sunet. Trase. Nici nu observă cum o maşină neagră trecu pe lîngă el. Probabil a fost ascunsă după colţ. În lumina becului orb avu impresia că lîngă şofer se afla Corina Vlad, amanta şi prietena sa. Înseamnă că fata numai se prefăcuse că pleacă la

Bucureşti şi de fapt l-a urmărit la Sibiu. Mai înseamnă că a fost martoră cînd l-a executat pe Carol Sindelar. Simţea în tot corpul un val de sudoare rece, un crivăţ ce-l bîntuia pe dinăuntru. Observînd că Sindelar nu murise încă, mai trase „lovitura de graţie". Apoi, înfrigurat, se îndepărtă grăbit de locul crimei. Pe drumuri ocolite, pe străzile pustii, ajunse tîrziu la bufetul gării. Tremura de frig, nu de asasinat. Totuşi şi o umbră de teamă: „Dacă în maşina neagră a fost Corina Vlad, agentă a securităţii, care m-a urmărit cu abilitate şi m-a descoperit în timpul asasinării lui Carol Sindelar, curînd va depune mărturie împotriva mea. Sau poate mă înşel. Parcă numai Corina Vlad e blondă? Au fost cine ştie ce cheflii, care nici nu au observat faptul că am tras în Carol, bietul Carol, care nu a ştiut să aleagă judicios. Singur doar şi-a rostit sentinţa de moarte. Nu ştia dobitocul că oricare refuz înseamnă lichidare? Dar oare a fost Corina în maşina neagră? Dar în Sibiu sînt atîtea femei blonde, hei, hei... şi blondinele seamănă uimitor de mult între ele, parcă ar fi de-o mamă născute toate... Şi Corina, hotărît, se află de ieri la Bucureşti. Am condus-o doar la gară. Dar a ajuns la Bucureşti? Ei, tocmai acest lucru ar trebui verificat imediat, imediat... Dar cum? Cum? Aceasta-i întrebarea. Răspunsul ei m-ar linişti... Şi, totuşi, cum maşina neagră a apărut în clipa cînd eu am tras... Şi de ce n-a oprit ca să intervină? Ori nu m-au zărit cei din maşină, ori, fiindu-le frică, au raţionat că fuga e mai sănătoasă... Că mai aveam gloanţe de revolver şi pentru scăfîrliile lor prea curioase... Într-un caz similar, la Atena, în plină stradă am împuşcat un spion trădător, la o oră nu prea înaintată. Îmi amintesc cum doi trecători au rupt-o la fugă... Ba, nici ca martori nu s-au prezentat la toate apelurile poliţiei... Da, n-au depus mărturie nici pînă în ziua de azi".

Privi ceasul-brăţară, erau aproape orele patru cînd comandă un coniac şi o cafea. Bău pe nerăsuflate coniacul. Mai comandă unul

mare. Crin era surprins că un beţiv, întîmplător, îl privea cu insistenţă. Din cînd în cînd îi zîmbea cu înţeles, ridicînd şi paharul, fapt ce-l exaspera. Se întoarse cu spatele. Tocmai acest gest nesocotit îl încurajă pe beţiv să vină cu cinzeaca la masa lui Crin. Omul, sub influenţa alcoolului, era în starea specifică băutorului cînd îşi închipuie că totul este posibil. Şi zborul în lună cu paharul în mînă. O clipă îl privi în ochi pe Crin cu obrăznicie declarată.

— Noi ne-am mai cunoscut.

Crin nu răspunse.

— Nu eşti dumneata tovarăşul inginer Ion Popovici?

Crin nu ştia cum să se eschiveze, tocmai această întîlnire nu ar fi dorit-o pentru nimic în lume. Beţivul insistă:

— Dau un kil de ţuică dacă nu eşti dumneata inginerul Popovici.

— Să zicem că eu sînt.

— Păi, nu te-am dibuit eu? Cum puteam să te uit?

Crin aştepta curios desfăşurarea mai departe.

— Şi ştii de ce nu te uit, tovarăşe inginer? Uite, dacă nu-mi răspunzi, amendă un kil de ţuică bătrînă şi fiartă... Să te aud!

Crin dădu din umeri cu indiferenţă.

— Ei, vezi că n-ai ghicit... Jos, ţuica! Apoi se adresă zgomotos ospătarului. Adu un kil de ţuică bătrînă şi fiartă... Şi un sifon... Sifonul îl plătesc eu, domnule inginer, să nu crezi că sînt un zgîrcit... Ei, şi acu' află de ce n-am să te uit toată viaţa: dumneata m-ai îndepărtat din uzină acu' cinci ani sau şase ani... Ai zis că-s beţiv... Şi?... Beau ca omul... Da' ce-mi văzură ochii! Ai tras coniac după coniac... Ha, ha, ha... Şi cînd? La patru dimineaţa Şi unde? La bufetul gării! Altarul beţivilor... Ha... ha... ha... Te-a ajuns desigur blestemul meu...

Crin nu-i răspunse. Îi întinse doar o hîrtie de douăzeci şi cinci de lei.

— Nu ţine, domnule inginer... Vă spălaţi ruşinea dacă-mi daţi şi perechea la hîrtie... Ei, aşa da, mai merge. Şi acum află, cînd o să te dea afară din slujbă din cauza alcoolului, să vii la mine să-ţi înapoiez hîrtiile... Ura şi la gară! Să bem că mi-aţi urmat pilda. Eu sînt înaintaşul dumitale... Am să-ţi dau poza să mi-o duci la manifestaţie... Hai, ura şi la gară... Să faci conspecte după sfaturile mele: 1) Să începi cu bere. 2) Să continui cu vin. 3) Să te dregi cu ţuică. 4)....

De beţivul care-l agasa îl scăpase numai sosirea acceleratului în staţie. Din prudenţă, Crin îşi cumpărase biletul de tren pînă la Bucureşti, el urmînd, bineînţeles, să coboare la Braşov. Tot timpul călătoriei trăi sub obsesia Corinei Vlad. Îşi spuse frămîntîndu-se în adînc: „Totu-i să verific dacă într-adevăr Corina a ajuns ieri la Bucureşti şi s-a prezentat la serviciu. Dar cum să verific? Să telefonez la serviciu la telefoane? Ar bate la ochi. Dar dacă-i telefonez gazdei mele, simpaticei doamna Stoica? Iată, ce frumos şi curat s-a rezolvat problema, o elucidare de nota 10. Dar dacă proprietăreasa îmi va spune că n-a ajuns la Bucureşti? Ar însemna sfîrşitul nu numai al misiunii mele, ci şi propria mea capitulare! Corina, prefăcîndu-se că pleacă la Bucureşti, m-ar fi dus de nas ca pe un ţine înapoiat mintal. Numai doamna Stoica mă va salva cu răspunsul ei din acest adevărat coşmar..."

Coborî în gara Braşov. Privi în jur să observe dacă nu cumva este urmărit. Beţivul din Sibiu, de la bufetul gării, nu-i lăsase tocmai o impresie excelentă. Oricînd ar fi putut fi o mărturie concretă a trecerii sale prin Sibiu. Constatarea îl linişti: nu era urmărit. Şi acum telefonul la Bucureşti doamnei Stoica. De la hotelul „Carpaţi" nu era indicat să-i telefoneze. S-ar fi putut ca telefonul să fie pus sub observaţie. Alese telefonul automat de la gară. Cu vădită emoţie formă prefixul 91 şi apoi numărul casei sale. Avu noroc.

Proprietăreasa tocmai se pregătea să plece la piaţă. La început Crin motivă telefonul matinal:

— Doamnă Stoica, să nu vă surprindă acest telefon dat cu noaptea în cap, dar m-am gîndit să vă anunţ că la întoarcere voi mai rămîne o zi la Predeal... Şi, poate, să fiu căutat de la serviciu...

Se auzi în aparat rîsul gros şi insinuant al proprietăresei:

— Hai, hai, nu te mai scuza, domnul inginer... Mi-a spus mie Corina ce crai eşti... Dar să ştii că nu-mi pare rău... Văd că străinătatea ţi-a deschis gustul la viaţă... Şi bine a făcut... Înainte erai prea ursuz, doamne iartă-mă!...

— Aşa de urît m-a descris domnişoara Corina?

— Domnule Nelu, dacă ai şti cît te adulează Corina! Ce i-ai făcut, domnule, ai fermecat-o? Şi acum ce ai de gînd să comiţi la Predeal? Pe cine vei mai seduce?

Crin rîdea satisfăcut şi fericit, întreţinînd gelozia ascunsă, inabil ascunsă, a gazdei sale. întrebă cu o emoţie în glas:

— Cum, Corina se mai gîndeşte la mine?

Gazda rîse din nou şi se prefăcu supărată:

— Mititica a fost azi-noapte de serviciu la telefoane, a făcut „noapte lungă" şi s-a perpelit cu sufletul la dumneata. Şi pentru ce? Ca să-mi spui acum că ai de gînd să pleci la Predeal cu cine ştie ce fîţă? Te vom supune la o judecată severă şi necruţătoare...

Vorbi la telefon mai bine de un sfert de oră. Plutea în al nouălea cer cînd proprietăreasa îi destăinui că „mititica a făcut «noapte lungă» la telefoane", sau cum dracu i-o fi spus, dar ştia cu certitudine că micuţa Corina nu a fost la Sibiu, în maşina neagră. Răsuflă uşurat. Scăpase de obsesie şi coşmar. Simţea doar foamea. O foame deosebită. Cînd ajunse la hotel, nu se urcă în cameră. Merse direct la restaurant. Comandă, spre uimirea chelnerului, ca pentru patru persoane. O masă abundentă, stropită din belşug cu vin şi

coniac la discreţie: „Deci prima parte a misiunii mele s-a terminat. Şi nu rău. Cei doi spioni nu vor mai vorbi niciodată. Sper ca şi la Bucureşti să-mi duc cu bine la capăt misiunea. Acum am şi un stimulent: pe Corina. Ce idiot am fost să o consider agentă a securităţii? O biată gîsculiţă îndrăgostită... Da, da, ţara mea natală m-a primit, trebuie să recunosc, cu dărnicie... Da, toţi au fost amabili şi drăguţi. Lui Ştefănescu îi voi trimite ilustrate de mulţumire şi recunoştinţă din străinătate. Nici pe doamna Stoica n-am s-o uit: a avut o idee dumnezeiască s-o aducă pe Corina în pensiune la noi.

*

Căpitanul Miron Dan şi locotenentul-major Marin Ulmu au fost poftiţi în biroul colonelului inginer Ştefănescu, şeful colectivului de cercetări speciale în domeniul armamentului. Se cunoştea bine că şeful era foarte tulburat. Mîna îi tremura pe paharul de citronadă. încercă să ascundă sub un rîs forţat o schimă de zîmbet, iritarea şi amărăciunea care îl încercară. Această tristeţe era amestecată şi cu o dureroasă ruşine, de aceea nu-şi găsea cuvintele potrivite care să cuprindă şi să exprime regretul şi durerea mocnită.

— Tovarăşi ofiţeri, cum să mă explic mai clar, să fiu înţeles deplin şi din suflet. În serviciul nostru s-a petrecut un fapt imposibil de imaginat, un fapt condamnabil de ticăloşie neegalată... Pe scurt un fapt criminal...

Îşi aprinse pipa scurtă şi le întinse cafeaua pregătită la maşina adusă de Crin Popovici. Aroma tutunului englezesc umplu încăperea cu mirodenii tropicale şi ceaţa fumului făcu să dispară conturul pereţilor severi. După ce sorbi din cafea, colonelul continuă mai liniştit.

— Şi cum vă spuneam, ofiţerul care păstrează documentele

secrete mi-a adus la cunoştinţă că schiţele noului tanc supuse la analiză au demonstrat că au fost fotografiate. Subliniez, ca să fiu înţeles, cele mai secrete schiţe au fost fotografiate, aşa cum dovedeşte sensibilitatea hîrtiei.

— Cînd s-a întîmplat faptul, tovarăşe colonel?

— Azi-dimineaţă. Ofiţerul cu D. S.-urile mi-a raportat acum o oră şi eu v-am invitat aici. Avem toată încrederea în dumneavoastră.

Dan îşi scoase carnetul său minuscul, şi notă meticulos fiecare observaţie a colonelului. Căpitanul meu nu face parte din grupa de ofiţeri anchetatori inspiraţi, aşa cum numai în romane apar. Posedaţi şi conectaţi la o inspiraţie divină, în momentul inspiraţiei li se relevă adevărul pe care-l ridică întocmai ca pe un ou, gata făcut, din cuibarul cald. Căpitanul Dan, cu chipul său nu prea atrăgător, mereu absent (în aparenţă), cu faţa somnolentă, cu un ochi aproape închis, urmărea cu indiferenţă (tot aparent) cele povestite de colonelul Ştefănescu. Între timp i se auzi glasul, alb:

— Cine? Ce specialişti au lucrat cu schiţele?

— Da, au lucrat. Îmi vine greu să rostesc numele unor ofiţeri de toată încrederea, cu o competenţă de necontestat. Şi cu o probitate la fel. Este vorba de maiorii Panait şi Răducanu. Şi cu ei mai lucrează în birou inginerul Ion Popovici. Pe schiţele sale nu s-a descoperit însă nici o urmă lăsată de fotografiere!...

— Nu vi se pare ciudat acest fapt? insistă Dan.

— A, nu. Inginerul Ion Popovici este cinstea întruchipată. E în afara oricărei suspiciuni. Îl iau pe răspunderea mea, pe girul meu moral. El, de altfel, ne-a făcut şi comanda de materiale din străinătate. Da, da, tovarăşe căpitan, pentru oricare din ei mi-aş băga mîna în foc.

— I-aţi anunţat cumva de cele descoperite de ofiţerul cu documente secrete?

— Pe cine?

— Pe cei trei care lucrează în acelaşi birou la tancul de construcţie românească.

— A, nu... Cum aş fi putut să comit aşa ceva?

— Aţi procedat foarte bine, tovarăşe colonel. Nici în viitor ei nu trebuie să afle absolut nimic. Şi de mîine, ofiţerul dumneavoastră cu documentele secrete va avea un ajutor...

— Nu înţeleg, tovarăşe căpitan.

Dan se corectă.

— Să fiu explicit. De mîine, ajutorul şi colaboratorul meu, prezent aici de faţă, locotenentul major Ulmu, va lucra pe lîngă ofiţerul dumneavoastră cu documentele secrete, îl va dubla în activitatea sa şi în acest timp va putea pune sub observaţie biroul. Ce zici, Ulmule?

— Cred că este cea mai echitabilă soluţie, tovarăşe căpitan. Dar mi-aş permite o întrebare...

— Vă rog, îl îndemnă colonelul Ştefănescu.

— Aveţi încredere deplină şi în personalul de serviciu?

— Schiţele sînt luate de ofiţerii ingineri şi inginerul Popovici din mîna ofiţerului cu D. S.-uri şi predate tot în mîna lui. Personalul de serviciu nu pătrunde în birouri în timpul orelor de lucru. Şi în concluzie şi personalul de serviciu e la fel de atent verificat.

— Foarte normal, tovarăşe colonel. Dar în pauza pentru gustarea de la ora 12 biroul rămîne deschis?

— A, nu, cum vă imaginaţi aşa ceva. Schiţele sînt predate şi închise în seiful central.

Ulmu trase un fum adînc din ţigară şi vorbi cu acelaşi ton absent:

— Interesant, interesant... E necesar să lucrăm cu cea mai mare rapiditate. Explicabil, nu? E vorba de documente secrete şi extrem de importante pentru statul nostru. De aceea, vă rugăm, tovarăşe

colonel, cea mai completă discreţie. Nimeni în afară de dumneavoastră şi, bineînţeles, de ofiţerul care v-a informat, să nu afle absolut nimic. Trebuie să acţionăm în aşa mod, ca nimeni din cei trei care lucrează la definitivarea proiectului tancului românesc să nu observe că ne interesăm de ei. Cazul este extrem de grav. Dar sperăm, cu ajutorul dumneavoastră, să-l ducem foarte curînd la bun sfîrşit. În primul rînd secretul cel mai desăvîrşit.

— Vă rog să aveţi toată încrederea în mine. Vom colabora, vă garantez, în mod ideal.

*

Zilele au trecut liniştite. Aparent. Nimeni nu bănuia lupta acută şi ascunsă, care se ducea la serviciul lui Ştefănescu. Dan şi Ulmu încercau tot felul de soluţii, ipoteze, piste. Primul raport al lui Ulmu aduse, totuşi, cîteva date şi observaţii remarcabile şi demne de interes.

— Tovarăşe căpitan, s-au mai descoperit, prin aceeaşi metodă, şi alte schiţe, şi nu puţine, care au dovedit prin analiză specială că au fost fotografiate. Dar curios, numai schiţele la care au lucrat cei doi maiori...

Dan interveni cu promptitudine.

— Adică maiorii Panait şi Răducanu.

— Întocmai!

Un timp Dan tamburină cu degetele pe marginea biroului.

— Cine a rămas singur în birou, măcar pentru o clipă... Da, da, cu aparate speciale fotografierea se poate face într-o secundă...

— Tot cei doi maiori... Răducanu de două ori. Da, da, nu mă înşel, în două rînduri.

— Interesant, dragă Ulmule. Din ce în ce mai interesant. Le-ai

cercetat dosarele, antecedentele, relaţiile actuale... Poate o observaţie personală.

Ulmu îşi scoase caietul şcolăresc de care se folosea întotdeauna în asemenea ocazie. Urmărea pe caiet şi raporta concis, sobru.

— Cu discreţia pe care mi-aţi recomandat-o m-am informat de toţi trei colaboratori. Maiorul Panait este un ofiţer extrem de capabil, a terminat şcoala militară în regimul nostru. Originea socială mic-burgheză. Părinţi oneşti. A urmat Academia militară tehnică şi studiile politehnice. Este inginer şi încă şef de promoţie. Un inovator studios şi îndîrjit. Retras. Nu i se cunosc vicii. Un om extrem de muncitor şi serios. O singură hibă: soţia.

— Vezi de ce nu m-am căsătorit eu, Ulmule. La ofiţerul stării civile, îţi parafezi odată cu certificatul stării civile şi hiba, cum ai numit-o tu. Şi pare-mi-se că n-ai greşit. Scuză-mă de întrerupere. Ai rămas la hibă...

Ulmu îşi continuă cu precizie raportul minuţios...

— Soţia lui Panait duce o viaţă uşoară, şi discutabilă, să nu zic un cuvînt mai aspru, un epitet prea tare. Într-un cuvînt e cam fluşturatică. Are o prietenă, care a atras-o în anturajul străinilor. Prietena ei e deocheată rău şi lucrează la o ambasadă occidentală. Primesc obiecte şi, mai ales, haine din pachet...

— Ieftin, se interesă Dan cu o umbră de ironie amară.

Ulmu, surprins, nu sesiză insinuarea maliţioasă a şefului său.

— Asta nu am aflat, tovarăşe căpitan. Probabil că ieftine. Desigur ochii dulci totdeauna mai reduc din preţ...

Dan observă cu acelaşi umor negru:

— Garantez, Ulmule, că ai fi un negustor nerealizat. Cu asemenea concepţii, nu se poate altfel.

Începu să plouă cenuşiu, mărunt şi agasant. Ferestrele păreau spălate cu leşie. Pentru un timp cei doi ofiţeri ascultară numai ploaia

de toamnă obsedantă şi deprimantă. Dan sparse tăcerea grea, de plumb...

— Cred că-i vine rîndul maiorului inginer Răducanu.

Ulmu se execută fără prea mult entuziasm. Nostalgia ploii de-afară, devastatoare, pătrunse şi în el.

— Maiorul Răducanu este la fel de preţios. A terminat şi el Academia şi Politehnica. Onorabil. Are o familie liniştită, serioasă. Doi copii şi o soţie model.

— Fără hibă, interveni insinuant căpitanul Dan.

— Familia, da. Hiba o poartă ofiţerul.

— Mă rog. Ce fel de hibă?

Ulmu nu înţelese. Dori o explicaţie.

— Tovarăşe căpitan, şi soarele, cîtu-i el de soare, are pete...

— Bine, bine. Ce fel de pete? De ce mărime?

— Îi cam place să bea. Nu exagerează, ce-i drept. Dar nu întoarce paharul de la gură plin!

— Şi cel de-al treilea inginer?

Ulmu îşi consultă cîteva clipe carnetul.

— E vorba de inginerul Ion Popovici. Este un savant eminent în meseria sa. Celibatar din convingere. Un model de etică şi morală. Originea socială excelentă. Un frate a murit pe front în Cehoslovacia.

— Fără hibă, se interesă surîzător Dan.

— Fără, tovarăşe căpitan.

— Cum? Şi chiar fără pete în soare?

— Fără.

— Bravo! Iată avem şi noi un soare curat. Excelentă biografie! şi un zîmbet jucăuş stăruia pe faţa lui Dan.

— Da, tovarăşe căpitan, schiţele sale nu au probat că au fost fotografiate. Probabil a fost mai atent şi mai vigilent. Şi încă un fapt remarcabil. El nu a rămas niciodată singur în birou, nici o clipă.

— Corect, constată Dan pe gînduri şi adaugă: Deci, în concluzie.

— În concluzie? Cred că trebuie să-mi îndrept atenţia spre cei doi maiori: Panait şi Răducanu. Pe inginerul Ion Popovici îl scot complet din cauză.

— De ce, Ulmule?

— Îl iau pe răspunderea mea, tovarăşe căpitan.

Dan îşi aprinse liniştit o ţigară. Trase adînc în piept fumul şi formă cîţiva colăcei albaştri pe care îi urmărea cum plutesc prin încăpere. În acele clipe părea total absent. De fapt, erau momentele sale de disimulată concentrare. Vorbi, mai tîrziu, cu glas fratern, cald, fără distanţă, ironie şi superioritate.

— Ulmule, nu trebuie să semnezi nici o poliţă în alb.

— Nu înţeleg, tovarăşe căpitan.

— Nu trebuie să iei pe nimeni în braţe. Eu am o teorie a mea în asemenea situaţie precară. Pare-mi-se că ţi-am explicat-o de cîteva ori. Şi anume: să încercăm să privim şi dincolo de aparenţele elementare. Bunăoară, în cazul nostru recent. Din trei inşi, numai doi oferă fapte grave şi acuzatoare: doar doi au stat singuri în birou, schiţele lor au dovedit că au fost fotografiate copios etc. Pe deasupra mai au, cum spui tu, şi hibe... Cine mă va convinge pe mine că cel de-al treilea, „îngeraşul" tău, nu le-a fotografiat tocmai el schiţele, iar lucrările sale le-a cruţat de aparatul fotografic? Sînt, oare, sigur, că nu tot el, intenţionat, a plecat cu cîte unul din birou, să-şi creeze alibiul, în timp ce unul din cei doi, care rămînea în birou, îşi atrăgea automat suspiciuni? Nu cumva, „îngeraşul" este un precaut vînător de alibiuri...

Ulmu nu-şi putu reţine observaţia.

— Da, în teorie, aveţi perfectă dreptate... Am spus în teorie. Dar în practică mai există şi impresia directă, personală...

Dan îi luă vorba din gură:

— Subiectivă, înşelătoare. Nu zic, eu nu-s fără pete ca „îngeraşul" tău şi aş putea să greşesc acum, să te fac să-ţi pierzi timpul în mod inutil, să descopăr o pistă înfundată, dar te rog să respecţi dispoziţiunile mele: te ocupi în mod egal de toţi trei inginerii... Şi în mod conştiincios. Că mie mi-o mai căzut o belea pe cap. Ieri am fost într-o cercetare penală la Sibiu. Un individ, pe nume Carol Sindelar a fost ucis. O crimă aproape perfectă. Nici o urmă, nici un indiciu. Se bănuieşte că Sindelar a fost spion în slujba hitleriştilor. Că, probabil, cineva a dorit să-l reactiveze. Cu ajutorul cîinilor care au mirosit o batistă, scăpată în momentul împuşcării lui Sindelar de către asasin, s-a dovedit că asasinul s-a refugiat la gară. Am luat interogatoriu cîtorva inşi aflaţi la bufetul gării. Şi cineva a pomenit şi de inginerul Ion Popovici. Nu c-ar fi asasinul, vai de mine. Ci de faptul că bea cam mult... Au băut împreună toată noaptea. Şi asta mi-a spus-o un băutor cu tradiţie incontestabilă. Deci nu fi, Ulmule, atît de sigur nici pe umbra ta. Toţi trei inginerii pot fi în egală măsură posibili sau probabili vinovaţi!

*

Pe chipul lui Crin radia satisfacţia. Îşi împărţea zilele şi, uneori, nopţile lîngă cele două femei: Corina şi doamna Stoica. Proprietăreasa se împăcase, resemnată, cu gîndul că inginerul se va căsători cu buna şi tînăra ei prietenă. Corina părea că-l subjugase pe Crin cu frumuseţea ei desăvîrşită, cu pielea ei străvezie, cu carnaţia ei diafană. Era ca o făptură de vrajă şi vis răsărită dintr-o legendă de pe malurile Rinului.

În genul ei miniatural, părea o păpuşă din ţara lui Andersen.

Totuşi, cînd rămînea singur în camera sa, Crin era frămîntat de gînduri şi de întrebări cu soluţii imprevizibile. Atunci îşi umplea un

pahar cu gin şi vorbea cu sine: „Am reuşit să-mi procur aproape toate microfilmele cu schiţele tancului. Nu-i rău, băiete! Aparatul meu minuscul de fotografiat de la distanţă şi-a făcut merituos datoria. Dar un lucru mă agasează: de ce nu aduc schiţa de ansamblu a tancului? Din care cauză această schiţă importantă nu apare în biroul nostru? Asta-i rău, băiete! Sînt eu un cascador, care nu pot bănui la ce încercări mă vor pune mîine... să fi mirosit ceva... Să fiu suspectat? Flerul meu proverbial ar fi descoperit pînă acum... Şi, apoi, un alt fapt mă intrigă: şeful institutului nu-mi mai aminteşte de plecarea mea în străinătate! Şi am ales un loc sigur pentru microfilme: le-am introdus în tuburi speciale şi le-am ascuns în pămîntul unui cactus din odaie! Cît mi-a folosit mie pasiunea lui Nelu! Am să-i fiu recunoscător. Îi voi dărui un cactus de mare raritate! Merită!”

Uşa se deschise. Tresări. Era Corina.

— Nelule, tu mă iubeşti? Nu m-ai uitat?

— Cum poţi să uiţi lumina zilei?

— Jură-mi!

— Îţi jur!

— Cu mîna pe inima mea!

— Poftim! Jur! Jur! Jur!

*

În acest timp cînd Crin îşi declara cu emoţie dragostea, Dan împreună cu Ulmu verificau cu conştiinciozitate şi migală dosarele celor trei ingineri, descoperitorii unui nou tip de tanc.

Căpitanul Dan constată cu calm:

— Din dosare reiese cu claritate: dintre aceşti trei colaboratori, numai inginerul Popovici a fost recent în străinătate... Da, da şi un

fapt curios: schiţele au fost fotografiate după întoarcerea la birou.

— Ar putea fi o coincidenţă, tovarăşe căpitan! Totuşi, de la întoarcerea sa şi pînă la fotografiatul schiţelor, au trecut aproape două săptămîni... Mi-aş permite o sugestie.

— Dă-i drumul, Ulmule.

Ofiţerul ezită cîteva clipe, apoi vorbi cu oarecare reţinere.

— Actele secrete au fost fotografiate a doua zi după ce soţia maiorului Panait a fost văzută, cu certitudine, la barul „Ambasadorului" discutînd cu un străin...

Dan făcu cîţiva paşi prin încăpere să se dezmorţească. Privi o clipă pe geam. Vorbi neutru:

— E un fapt important. Despre el, neapărat, trebuie să ţinem seama în operaţiunea noastră extrem de dificilă. Şi de mare răspundere. Ai dreptate... Dar prea ne ies toate ca la carte, ca într-un roman de spionaj prost construit şi scris fără abilitate...

Ulmu respectă pauza lungă a superiorului său, care îi vorbi abia în maşină:

— Nu te supăra... Mie nu-mi plac asceţii...

— Vreţi să spuneţi că inginerul Popovici este...

— Exact. Asta am vrut să spun. Totdeauna prea multă corectitudine, prea multe reţineri, afişate cu stridenţe, pot fi dăunătoare pentru un ofiţer cu o misiune ca a noastră. Este? Au darul să te îmbrobodească. Aşa-i?

Dar Dan nu aştepta răspunsul subalternului său, continuă vorbind mai mult pentru el:

— Ne-am învăţat să considerăm spionii ca pe nişte aventurieri, care îşi risipesc viaţa în vicii, cu tot felul de băuturi şi cu tot felul de femei... O imagine deformată şi creată de literatura de aventuri occidentală. Da, da, o imagine greşită. Ştii care e prima calitate a spionului, un atribut esenţial? Să trăiască, atît fizic cît şi spiritual, ca

un om obişnuit, un om cenuşiu, care nu se lasă remarcat cu nimic. Un modest muncitor, sau un modest funcţionar cu mînecuţe negre şi cu o faţă banală... Nu trebuie să-ţi atragă atenţia prin nimic... Dacă un asemenea personaj poartă într-o împrejurare oarecare o pălărie imensă, în clipa cînd îşi schimbă pălăria, nu-ţi mai lasă nici un amănunt după care să-l poţi recunoaşte. Acesta este rostul ochelarilor de soare fumurii, de care se face atîta abuz în filmele poliţiste... Crezi tu oare că soţia maiorului Panait, dacă ar face parte dintr-un grup de spioni, dacă ar avea intenţii necinstite, s-ar fi întîlnit cu acel străin în barul „Ambasadorului"? Ar comite o asemenea greşeală dacă ar fi numai o începătoare... În cazul nostru am recunoscut mîna unui spion versat, cu îndelungat stagiu de serviciu, cu o experienţă respectabilă în domeniul său... De aceea trebuie să nu ne grăbim...

*

Ulmu se afla la bufet lîngă inginerul Popovici. Era ora de pauză pentru masă. Fata uscăţivă din spatele barului era numai zîmbet şi mişcare fără întrerupere. Inginerul achitase friptura, cînd fata i se adresă cu o timiditate controlată:

— Mă iertaţi, tovarăşe inginer...

— Mă rog, o încurajă Popovici. Vorbeşte!

— Îmi vine foarte greu să vă amintesc... Dar luni avem controlul la gestiune... Mă văd obligată...

— Explică-mi... Te ascult...

Fata, deşi ardeleancă, nu se cunoştea de loc după vorbă. Nu avea accentul specific al ardelenilor şi nu folosea regionalismele decît atunci cînd trăia o stare emoţională.

— Nu vă supăraţi, mă rog frumos, mi-aţi rămas dator înainte de

a pleca în străinătate... Da, de luna trecut... Şi e musai că avem verificare.

Ulmu îl studie pe inginer cu coada ochiului. Într-adevăr, Popovici nu părea de loc în apele lui. Ofiţerul observă pe faţa acestuia o umbră fugară de nemulţumire. Lovitura căzu asupra sa prin surprindere. Dar îşi reveni imediat. Pară totul cu un zîmbet.

— Ai uitat că sînt distrat? Poftim o sută de lei...

Femeia se scuză ruşinată.

— Vai, e prea mult...

Popovici i se adresă binevoitor.

— Te rog, fă-mi plăcerea şi păstrează restul...

Barmaniţa protestă:

— A, nu... Nu se poate... E prea mult, domnule inginer. Femeia continuă cu vocea scăzută: Cum să primesc atîta bănet... îmi datoraţi numai douăzeci şi doi de lei... Vă înapoiez şaptezeci...

— Te rog să-i reţii pe toţi!... Consideră că astăzi este ziua mea de naştere... Sau ziua cînd mi-a zîmbit o fată atît de frumoasă ca dumneata... Eu decid, nu?

Îi alinta bărbia.

Lui Ulmu nu-i scăpă această scenă. O înregistră pînă la ultimul amănunt. Aflase că inginerul, ca oricare am de ştiinţă, este mereu distrat, dar mai ştia că e stăpînit în egală măsură şi de avariţie. O umbră de îndoială a început să-l frămînte: „Ce-ar fi să încerc o verificare cu subtilitate? Poate fi doar o bănuială, se poate să fi greşit eu, desigur, ce poate... Aş face această verificare mai mult pentru a spulbera suspiciunile şefului meu... Cred că Dan a ales o pantă greşită şi prea în zig-zag... De data asta, însă, simt şi eu o umbră de curiozitate...”

Ulmu mormăi ceva de neînţeles şi scuipă chiştocul de ţigară care îi fripse buza. Îşi continuă gîndurile: „Instinctiv ceva mă îndeamnă

să încep verificarea imediat. Parcă nu am linişte...”

Fluieră încetişor o doină tărăgănată, aşa cum avea obiceiul cînd ceva începea să-l intereseze în mod deosebit. În timp ce mergea spre biroul său îşi mai spuse în gînd: „Totuşi nu, mi-aş paria salariul pentru această ipoteză. Ar fi un risc prea mare!”

În dosul unui birou lung stătea căpitanul, pe lîngă care fusese însărcinat să lucreze Ulmu, colaboratorul lui Dan. Acesta fuma pipă şi Ulmu deschise ferestrele să intre aer curat.

— Vă deranjează fumul?

— Şi eu sînt fumător, tovarăşe căpitan.

— Mda! Dar pe mine mă supără fereastra deschisă... Nu-mi prieşte curentul...

Lui Ulmu, acest căpitan cu toane şi tipicuri, nu-i prea mergea la inimă. Dar era obligat să-l suporte, ba, colac peste pupăză, să se poarte foarte reverenţios cu el. Închise fereastra, şi i se adresă cu un ton politicos:

— Tovarăşe căpitan, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Fără entuziasm, rosti printre buze un „mda” specific, care putea să însemne şi „da” şi „nu.”

— Tovarăşe căpitan, dumneavoastră vă ocupaţi cu documentele secrete?

— Mda... Şi ce-i cu asta?

Pe Ulmu începuse să-l agaseze acest „mda” invariabil. Dar continua, totuşi, cu o iritare bine ascunsă.

— Vă propun să-i cereţi inginerului Ion Popovici un manual de mecanică de un autor străin... Numele autorului e la discreţia dumneavoastră... Da, rugaţi-l să vă înapoieze acest manual pe care i l-aţi împrumutat înaintea plecării sale în străinătate...

— Mda... Dar eu nu i-am împrumutat un asemenea manual...

Ulmu abia se stăpîni mai departe.

— Sînt convins, tovarăşe căpitan, dar este în interesul cercetărilor noastre...

— Mda...

— Mă interesează enorm răspunsul inginerului... Dar, vă rog, să-i vorbiţi cu toată convingerea, să nu observe cumva că i-am întins o cursă. E o chestiune de abilitate...

Greu şi-l închipuia Ulmu pe căpitanul său abil în această acţiune. Se putea deduce după mersul său anevoios că are de înfăptuit ceva ce nu-i convenea. Închise uşa cu brutalitate, iar Ulmu profită de absenţa sa ca să deschidă larg geamurile să iasă fumul gros de tutun. Începu pentru el marea aşteptare. De acest răspuns urma alegerea unei alte piste. Căpitanul se întoarse după cîteva minute. Cum deschise uşa, răcni ca la un cutremur:

— Ferestrele!

Ulmu abia îşi stăpîni zîmbetul auzind din nou o mică informare despre ravagiile curentului în ultimele două secole. Fu obligat să intervină în cursul torentului de argumente:

— Iertaţi-mă că vă întrerup... recunosc şi vă alătur convingerea mea definitivă: nu voi mai deschide o fereastră în tot restul vieţii mele... Dar cum a mers cu manualul de mecanică?

— Mda... A recunoscut că-i „împrumutasem" acest manual... A spus că în cîteva zile mi-l va duce... Dar vă atenţionez: inginerul Popovici e un monument a tot ce înseamnă un om distrat... În fiecare dimineaţă mă întreabă, o dată sau de mai multe ori, în ce zi sîntem azi... De multe ori îşi uită umbrela sau galoşii la birou... Sau îşi caută galoşii pe care îi are în picioare...

*

Ulmu îi povesti pe larg căpitanului Dan despre cele întîmplate la

birou în acea dimineaţă. Tamburinînd cu degetele pe cristalul biroului, Dan părea că-l ascultă absent, depărtat. Vorbi abia după ce îşi aprinse ţigara:

— Neîndoios... Prea multe „amnezii" chiar pentru unul care se află într-o stare de permanentă distracţie... Cam suspecte aceste „amnezii"... Dar nu trebuie să sărim peste cal... Vom urma şi această pistă în egală măsură cu celelalte.

Dan făcu în tăcere cîţiva paşi, să se destindă, prin birou. Continuă:

— Să verificăm, să verificăm şi iar să verificăm. Fără să fim simţiţi, cel, sau cei care acţionează sînt extrem de abili şi versaţi... Dacă ne simt, păsăricile îşi vor lua zborul... Şi nu trebuie să ne scape din mînă...

Ulmu ceru permisiunea să-şi aprindă o ţigară. Dan continuă:

— Ai spus că are un frate căzut pe front?

— Exact.

— Unde, Ulmule?

— În Cehoslovacia...

Urmă o scurtă tăcere, pe care o sparse Dan.

— Pe ce dată?

— În aprilie 1945.

— Ziua?

— Nu o cunosc, tovarăşe căpitan.

— Şi tocmai ziua era importantă...

Ulmu îndrăzni:

— Nimic mai simplu, tovarăşe căpitan. O verificăm la unitatea în care a luptat şi a murit ca erou fratele său...

Dan îşi reţinu un zîmbet:

— Ai perspicacitate, Ulmule.

— Da la dumneavoastră m-am molipsit...

— Vezi că e o „boală” cronică i Ai grijă.

Ulmu sună la statul major să afle unde se găsesc actele unităţii în care a căzut fratele inginerului Popovici. Răspunsul nu a întîrziat. Actele se aflau la un regiment în Ardeal.

— La orele 16 treci să mă iei cu maşina, dragă Ulmule.

— Pînă mîine dimineaţă trebuie să fiu din nou prezent la „slujbă”... Şi am un şef, un căpitan, care duce o luptă acerbă pe plan local împotriva curentului... Zău, să nu doriţi să-l cunoaşteţi... E contraindicat...

Abia noaptea tîrziu, au descoperit în maldărul de dosare colbăite, îngălbenite de vreme şi încercate de molii, livretul militar şi actul de deces cu datele fratelui inginerului Popovici. Decesul lui Crin Popovici era consemnat în mod legal şi cu toate parafele în ordine. Da, se dovedea prin semnături şi martori că soldatul Crin Popovici şi-a găsit moarte de adevărat erou, moarte acoperită cu glorie.

— Ce zici, Ulmule?

— Ne-a cam închis gura... Nu?

— Ce mai putem face, tovarăşe căpitan?

— Putem face cale întoarsă şi cu coada între picioare. Aici nu ne-a ieşit pasenţa...

— Mai avem noi şi alte cărţi întinse pe masă... Gata întinse...

Erau pe punctul să înapoieze dosarul cu actele eroului din Tatra, Crin Popovici, cînd Ulmu izbucni într-un chiot de entuziasm.

— Evrika, tovarăşe căpitan... Da, Evrika!...

Dan nu-l mai văzuse pe subalternul său atît de emoţionat şi, mai ales, atît de entuziast, de exuberant.

— Ei, stăpîneşte-te!

— Evrika, pentru toată omenirea...

— Ce s-a întîmplat, Ulmule?

Bombîndu-şi pieptul, raportă cu o infatuare confecţionată „ad-hoc” şi uşor de descoperit.

— Tovarăşe căpitan, raportez: am descoperit un fapt extraordinar... S-ar putea spune chiar senzaţional!

— Iar te-ai îngîmfat...

— Merit chiar să mă laud, glumi Ulmu.

— Nu înţeleg nimic...

— Veţi înţelege dacă veţi citi data naşterii...

Dan cercetă cu atenţie actul de deces, în timp ce Ulmu continuă sigur pe el:

— Poftiţi! Născut la Bucureşti în 16 aprilie 1923...

— Tot, nu înţeleg, Ulmule?

— Cum, data nu vă spune nimic?

— Ce-i extraordinar în asta?

— Îmi permiteţi atunci să completez: inginerul Ion Popovici e născut tot la Bucureşti şi tot în 16 aprilie 1923...

— Straşnică observaţie. Meriţi felicitări, Ulmule! Primeşte-le! Deci inginerul Ion Popovici şi fratele său, eroul Crin Popovici, sînt fraţi gemeni... Excelent!

— De aici asemănarea atît de perfectă... S-ar fi putut înlocui unul pe altul... Ingenioasă idee...

Dan îi răpi lui Ulmu din entuziasm:

— Bine, Ulmule, dar citeşte în actul de deces... Scrie clar că ostaşul Crin Popovici a fost ucis în fierberea luptelor de pe Tatra...

Ulmu nu cedă.

— Tocmai aceasta rămîne să verificăm în mod minuţios şi cu toată seriozitatea.

Căpitanul vorbi cu un umor amar:

— Vom merge deci în Tatra... Îi vom căuta mormîntul şi vom deshuma cadavrul după atît noian de vreme... Şi prin ce îl vom

putea identifica pe eroul Crin Popovici? Aud?

— Nu te gîndeşti că acest act de deces este legal...

— Tovarăşe căpitan, actele se mai pot măslui...

— E absurd, Ulmule.

— Se mai întîmplă pe front... În buluceala războiului...

— Să zicem că ai dreptate... Cum, mă rog, ai să verifici aceste acte...

Ulmu rămas o clipă pe gînduri. Supărat abia murmură:

— Vă cer o „întrerupere de joc", o pauză de reflectare... Nu am o idee precisă. Nici o soluţie veridică şi controlabilă...

Dan îl bătu amical pe umăr:

— Atunci haidem, eu am găsit soluţia...

Ulmu radia de bucurie:

— Aş putea s-o aflu, tovarăşe căpitan?

— Toate la timpul oportun... Dar te văd prea curios. De ce nu te gîndeşti la fişa medicală a inginerului Popovici?

— Acum, mi-a venit rîndul să nu pricep eu... Vă cer iertare...

Căpitanul îşi aprinse o nouă ţigară de la vechiul chiştoc.

— Chiar şi doi fraţi gemeni, oricît ar fi de asemănători, au ceva care să-i deosebească: o aluniţă, un semn particular, o boală... Ei, dacă am fi avut amprenta inginerului Popovici, înainte de plecarea sa în străinătate, acum am fi avut doar un galop de sănătate...

*

Împreună cu medicul institutului, colonelul Vasilescu, cei doi ofiţeri cercetară, cu explicabilă atenţie, fişa medicală a inginerului Ion Popovici. Constatară că inginerul nu avea semne particulare distinctive, suferise doar o operaţie de amigdalită, şi se afla în tratament la secţia stomatologică a policlinicii militare de la Casa

Oştirii.

— Să mergem imediat, tovarăşe căpitan.

— Nu te grăbi, Ulmule. Operaţia de amigdalită e în favoarea noastră... Şi mai este ceva deosebit de important...

— Vă referiţi la stomatologie?

— Nu. Vreau să-ţi pun spiritul de observaţie la încercare...

O bună bucată de drum, în maşină, în drum spre policlinica militară, Ulmu se frămîntă. Dar nu ajunse la aici un rezultat concret şi echitabil.

— Mă predau, tovarăşe căpitan.

— Aşa de uşor, Ulmule? Mă decepţionezi. Parol!

Un timp tăcură amîndoi.

— Ai uitat că inginerul Popovici a fost semnalat în gara din Sibiu, atunci cînd un fost spion hitlerist a fost ucis, refuzînd reactivarea?

— Nu, asta nu aş fi putut uita...

— Perfect... Criminalul şi-a uitat batista la locul crimei...

— Da. A fost o greşeală de bucher...

— Întocmai. Dar această omisiune ne poate fi salutară.

— Am înţeles, tovarăşe căpitan. Dar urmele?

— Ai dedus cu precizie. Dacă n-ar exista un „dar". Pricepi...

— Nu, nu sînt lămurit...

— Nu ştiu dacă ţi-am spus, Ulmule, că în noaptea crimei ploua. O ploaie de toamnă... De octombrie... Această ploaie ar fi putut să şteargă urmele... Aici e aici...

— Dar cîinele poliţist a constatat după miros că asasinul s-a îndreptat spre gară.

— Aşa, aşa, dar mirosul a fost mai persistent.

Au ajuns la policlinică. Aici au pus la cale marea cursă pentru Ion sau Crin Popovici...

*

Inginerul Popovici se îndreptă pe un coridor lung, cu uşi turnante, spre cabinetul colonelului medic Zăgan. Nu se putea spune că înlocuitorul lui Ion Popovici se simţea în toate apele sale. Nu dormise toată noaptea. Se aştepta, desigur, la întîlnirea sa cu stomatologul. Luase, de altfel, toate măsurile din străinătate. Dar, totuşi, această zi însemna pentru el trecerea printr-un examen pretenţios. Se ferea, explicabil, de cuvîntul periculos. Cu un oarecare tremur nervos bătu în uşă. Cînd îl întîmpină zîmbetul deschis al lui Zăgan, Crin se simţi stăpîn pe situaţie. Medicul îl certă cu aer dorit de ofensă.

— Tovarăşe inginer, m-ai lăsat să te aştept cam multişor... Dă-mi voie să-ţi prezint pe un coleg...

Crin strînse mîna lui Dan, fără să bănuiască în persoana acestuia pe adversarul său periculos, care-i întindea cursă după cursă. Căpitanul de securitate dori să fie prezent la această nouă verificare pentru a putea urmări din apropiere orice muşchi de pe obrazul lui Crin.

— Poftiţi în „sala de operaţie", glumi medicul Zăgan şi îi arătă uşa capitonată.

Dar Crin se opri în prag.

— Am fost plecat în străinătate...

Medicul îl întrerupse:

— Ştiu, domnule inginer, o ştiu bine...

— Dar nu ştiţi că acolo mi-am terminat lucrarea dentară...

— Asta nu o mai ştiu. Dar aşa ceva se numeşte trădare... Da, trădarea medicului curant...

Crin rîse cu poftă:

— Dar mai am dantură şi pentru dumneavoastră. Credeţi-mă, nu aş fi putut aştepta pînă la întoarcerea în ţară... Chiar din primele zile plomba a căzut...

— Aţi procedat bine...

— Mai ales că am avut şi suficient timp liber.

Doctorul îl împinse în faţa „scaunului de supliciu", în timp ce îi mărturisea cu o supărare vizibil confecţionată:

— Dar m-aţi făcut curios, domnule inginer... Trebuie să înţelegeţi că este o invidie profesională, deci creatoare. Abia aştept să le admir opera...

Apoi, îl strigă pe Dan, stomatologul improvizat:

— Nu eşti curios, colega?

Dan se apropie şi el.

Crin simţea că i se îmbrobonise fruntea. Bineînţeles, se pregătise din timp pentru această întîlnire de neevitat. Dan observă că operaţia de amigdalită fusese efectuată, în timp ce Zăgan preciză:

— Nu-i un lucru rău... Dar ce văd? Aţi asudat, domnule inginer... Aceeaşi atavică spaimă faţă de bormaşină, nu? Beţi puţină apă...

Sudoarea curgea acum şi pe obrajii lui Crin. Îşi clăti gura cu apă. Se linişti abia cînd auzi vocea tonică în care nu descoperi nici o inflexiune, nici o undă de îndoială a medicului dentist.

— Am impresia că cel care m-a înlocuit pe mine s-a cam grăbit...

— Desigur, nu a avut prea multe zile la dispoziţie, îi întări Crin observaţia cu multă bunăvoinţă.

— Se cunoaşte... Şi nu trebuie să uităm şi puţina doză de neglijenţă... Deschideţi, vă rog, gura din nou...

Vrînd, nevrînd, Crin se execută. Zăgan îl chemă din nou pe Dan:

— Priveşte, doctore, cît de zorit a lucrat... Tovarăşe inginer, ai venit la timp, plomba de la măsea abia se mai ţine... Poftiţi!

Plomba atinsă cu un cleşte se desprinse cu uşurinţă.

— Vedeţi, domnule inginer, trebuie să reluăm lucrul nostru Dar de astă dată fără grabă... O lucrare durabilă... Asta depinde în bună măsură şi de dumneavoastră, să nu ne puneţi greutăţi în muncă...

— Promit, se grăbi înviorat Crin, convins fiind că examenul l-a trecut cu un calificativ excepţional. Deci mîine la orele 17... Nu?

Medicul consimţi şi radios Crin se despărţi cu o mulţumire care i se descifra clar pe faţă.

După plecarea inginerului, Dan îşi scoase halatul şi se adresă colonelului Zăgan.

— Ce rezultate, tovarăşe colonel?

Medicul nu răspunse imediat, mai studie un timp plomba din palma sa. Vorbi rar:

— Da, e o imitaţie perfectă... Aş spune chiar artistică... Au lucrat cu multă măiestrie... Dar...

Medicul se opri, aşa că Dan a fost obligat să intervină:

— Ce înseamnă acest „dar”?

— Da, există un „dar” esenţial... Eu îmi cunosc bine „manopera” chiar atunci cînd este imitată cu măiestrie...

— În concluzie, se interesă Dan.

— Nu este lucrarea mea...

— Deci nu este inginerul Popovici Ion... Aşa să cred?

— Sînt convins, tovarăşe căpitan. Deşi, repet, imitaţia este uluitoare, o lucrare dentară aproape identică...

În acele clipe în mintea lui scînteie o revelaţie: inginerul Ion Popovici a fost înlocuit, cu voia sau cu opunerea, cu acceptarea sau cu forţa, în ultima sa călătorie în străinătate. Dar cu cine putea fi înlocuit? Numai cu fratele său geamăn, desigur. Fratele său este însă „căzut” pe front din aprilie 1945... Dar cine ne poate convinge cu certitudine că acel „Crin Popovici” şi-a găsit moarte de „erou”... Actele?

— Beţi o cafea, tovarăşe căpitan?

Trezit din meditaţia sa, Dan răspunse cu politeţe:

— V-aş fi chiar recunoscător, tovarăşe colonel. Acest caz mă suprasolicită... Mai ales nervos...

Colonelul puse în acţiune ibricul electric şi i se adresă lui Dan:

— Vă mai sînt util cu ceva, tovarăşe căpitan? Aş fi fericit dacă v-aş putea fi de folos şi pe mai departe...

— Vă mulţumesc de toate cîte aţi făcut pentru noi... Vă rămînem recunoscători... Ar mai exista o singură problemă de soluţionat... Desigur, dacă nu vă va fi prea dificil...

— Vă stau la dispoziţie cu toată afecţiunea.

Doctorul se scuză, îndreptîndu-se spre telefonul care ţîrîia asurzitor. Ridică receptorul şi, după cîteva cuvinte, i se adresă lui Dan:

— Este pentru dumneavoastră, tovarăşe căpitan.

Dan recunoscu glasul lui Ulmu. Locotenentul major îi raportă laconic că batista de la Sibiu, din cauza ploii, nu mai păstrează mirosul specific, aşa cum prevăzuseră amîndoi.

Dan îi ordonă lui Ulmu ca în două zile să se afle toate datele care se mai pot afla, în legătură cu Crin, cu „eroul" din aprilie 1945. Să cerceteze şi documentele rămase din arhiva Siguranţei şi să nu ocolească şi calea orală, să discute cu foştii săi colegi de şcoală. Dar toate executate sub comandamentul unei „alerte fulger", de gradul întîi.

Sorbi din cafea, apoi Dan îşi continuă discuţia întreruptă de telefon cu colonelul medic atît de agreabil.

— Şi pentru că sînteţi hotărît să ne ajutaţi, aşa cum aţi făcut-o cu generozitate şi pînă acum, vom apela din nou la dumneavoastră...

— Mă rog...

— Avem informaţii că individul, care se dă drept inginerul

Popovici, este un spion. Trebuie să-i barăm faptele criminale care atentează la viaţa noastră paşnică... Nu?

— De acord. Dar cum vă pot fi de folos?

Dan îşi aprinse o nouă ţigară, după ce îi udă un capăt între buzele sale.

— Popovici, să-l numim aşa, ca s-ar putea să nu greşim, după bănuielile mele. Da, acest pretins inginer va urma tratamentul la dumneavoastră chiar începînd de mîine... Bun! În plombă, sau mai nimerit zis, cu plomba pe care i-o veţi administra să introduceţi şi acest minuscul aparat... Priviţi-l!

Medicul privi în palma sa un aparat liliputan, care ar fi putut fi ascuns într-o măsea şi acoperit cu o plombă. Constată cu surprindere:

— E fin şi lucrat ca o bijuterie!

— Da. Şi nouă ne este de mare utilitate. Este un microemiţător de unde extrem de sensibil... Cu ajutorul său putem urmări fiecare deplasare a infractorului pus sub o observaţie atentă. Nu vrem să scăpăm din mînă această pasăre rară... Cu semnalele emise de aparat putem să-l descoperim şi în gaură de şarpe...

*

Prima grijă a lui Crin a fost să-şi procure manualul de mecanică în limba franceză şi să-l înapoieze căpitanului însărcinat cu vegherea şi păstrarea documentelor secrete. Emiţătorul intrase în funcţiune, dar Crin nu bănui nimic. Îşi continua aventura cu Corina Vlad netulburat de nimeni, nici măcar de indiscreţia abuzivă a gazdei sale. În sinea sa era mulţumit: trecuse cu succes cel mai greu examen al său, proba dentară. Îl irita doar o singură problemă, de fapt esenţială pentru el: de ce nu au apărut încă în birou schiţele

asamblate ale tancului în lucru?

De aceea în ziua cînd, datorită lui Dan şi, mai cu seamă, a lui Ulmu, li se distribuiră în birou schiţele integrale ale tancului, Crin nu-şi putu reţine bătăile galopante ale inimii. Se prefăcu cu abilitate că nu acordă prea mare importanţă acestor schiţe. Dar pentru el se declanşase ora H. Era apogeul misiunii sale secrete. Începuse marea aventură. Nu-i venea să creadă că schiţa generală a tancului se afla chiar în biroul său, la dispoziţia sa. Era clipa mult dorită şi mult aşteptată. Acum, după ce va filma schiţele, putea să dispară liniştit din ţară. Se şi vedea în străinătate cu un nou şi redutabil succes la victoriosul său bilanţ. Cu aparatul său special de fotografiat de la distanţă, cu maximă prudenţă şi deosebită dexteritate, întipări imaginea celor patru schiţe cu dispozitivul general al noului tip al tancului de invenţie românească. Ascunse cele patru microfilme. Se simţea fericit, îşi îndeplinise cu brio misiunea. Plutea în al nouălea cer. De aceea duse cu el acasă două sticle de „Murfatlar" şi o sticlă de coniac: „Îmi voi sărbători logodna cu Corina, da, o voi invita şi pe doamna Stoica. Va fi minunat! Vor plînge cu lacrimi de crocodil cînd vor observa că logodnicul a dispărut spectaculos chiar în «noaptea nunţii». Le voi trimite din străinătate o ilustrată cu gînduri consolatoare. Să nu vadă că-s lipsit de bunele maniere!"

Cum ajunse acasă, după ce se simţi neobservat, ascunse şi aceste patru microfilme, aflate în aceleaşi tuburi izolatoare, în vechea şi sigura sa ascunzătoare: în pămîntul din cutia unuia din cactuşi. Fluieră fericit şi intră sub biciul de foc şi de gheaţă al unui duş scoţian, vechea sa pasiune. Se simţea odihnit şi reconfortat. Acasă nu găsi pe nimeni, aşa că după duş se întinse în pat pînă la sosirea gazdei. Era gata să aţipească liniştit cînd soneria de la intrare sună discret. Se trezi buimac. „Pe cine dracu' o fi căutînd la ora asta? Proprietăreasa nu poate fi. Sau poate şi-a uitat cheile acasă. S-a mai

întîmplat şi altădată! Să merg să-i deschid!" Dar soneria încetă ca prin farmec. „Pe dracu' s-a plictisit sunînd şi a plecat. Cine ştie ce neghiob incurabil!" îşi aruncă halatul de pe el şi se întinse la loc în pat. Visa cu ochii deschişi şi cu mîinile sub cap. Tresări. Auzise un zgomot. Nu i s-a părut. Se linişti şi visa mai departe cu ochii deschişi. Aproape să aţipească din nou cînd simţi că uşa camerei sale se deschide uşor, aproape fără zgomot. În pragul camerei sale apăru silueta unui individ înalt, puţin adus de spate, cu umerii largi, colosal de puternic. Vorbi moale, tărăgănat, cu un ton indiferent:

— Bucuros de oaspeţi?...

Se observă bine că prezenţa lui Crin nu-i făcea individului nici o plăcere, nu-i producea nici un entuziasm molipsitor. Oaspetele îşi împinse pălăria cu boruri largi doar cu un singur gest spre ceafă. Apoi se aşează pe un fotoliu.

— Domnule Crin Popovici, sper că e nimerit să isprăvim cu acest joc copilăresc... Haide, de, e timpul să redevenim serioşi...

Ultimele cuvinte le spuse cu un ton autoritar. Crin îndrăzni:

— Cine eşti şi ce cauţi în camera mea? Aud?

Individul încercă un zîmbet dispreţuitor.

— Eu să fi fost în locul dumitale, mai întîi m-aş fi sculat în picioare şi aş fi oferit un scaun unui vizitator! Dar politeţea nu-i obligatorie pentru fiecare om... Mai ales pentru dumneata...

— Dumneata, pare-mi-se, eşti un vizitator nepoftit... Da, şi nedorit...

Individul zîmbi din nou pieziş:

— Nedorit? asta rămîne de văzut... Deocamdată!

Individul îşi schimbă locul, se aşează pe un fotoliu mai comod din apropiere, din care putea mai lesne să controleze fiecare mişcare a lui Crin. îşi aprinse tacticos o ţigară, în timp ce Crin, continuîndu-şi jocul, se ridică în picioare, se întoarse, frecîndu-şi ochii cu gest de

somnoros. Intrusul îl privea cu indiferenţă, sau aparentă indiferenţă. Vorbi cu o voce apatică:

— Sper că o să ai timp suficient de dormit!... Dialogul nostru va fi, bănuiesc, foarte scurt şi se va încheia într-o înţelegere deplină... Ca la O.N.U.

Rîse sec şi trase mult fum în plămîni, pe care apoi îl slobozi în rotocoale concentrice şi albăstrui. Părea că în acele clipe îl pasionează cu voluptate doar drumul fumului.

Crin se aşează pe pat.

— Atunci vă ascult, stimate şi onorabile domn. Cum să vă spun?

Intrusul rîse ca de o glumă reuşită.

— Numele meu n-are nici o importanţă... Întocmai ca şi numele tău... Nu merită să ne încărcăm memoria cu ele... Am dreptate?

— Fie, căzu de acord Crin. Atunci probabil o să-mi satisfaci curiozitatea şi o să-mi destăinuieşti ce vînt te-a adus să mă onorezi cu plăcuta ta prezenţă... Aş spune chiar fermecătoare persoană...

Individul făcu o plecăciune exagerată şi ridicolă.

— Mulţumesc pentru delicateţe şi în egală măsură şi pentru irezistibilele complimente. Din partea mea, idem şi din toată inima! Ce m-a adus la tine? Ha, ha, ha... Ia ghici ghicitoarea mea?

— Nu sînt ghicitor!

— Se vede... Atunci te voi ajuta... M-au adus nişte făpturi fragile şi nevinovate, care poartă numele nobil de microfilme ale noului tip de tanc românesc... E limpede?

Crin rîse forţat, fals. Prevedea o luptă acerbă a nervilor şi nu putea să-i prevadă rezultatul. Individul din faţa sa nu era un tip de lepădat. Părea extrem de stăpîn pe voinţa sa şi sigur pe forţa sa rar întîlnită. De aceea îi răspunse pe ton glumeţ.

— Să ştii că nu sînt amator de glume proaste...

— Eu şi mai mult, replică liniştit necunoscutul.

O tăcere se aşternu grea şi apăsătoare ca pe un cîmp răscolit de bătălie. Îşi auzeau respiraţiile. Şi gîndurile. Primul sparse tăcerea Crin, cuprins de o panică interioară, nevăzînd nici o ieşire, momentană, din impasul în care intrase.

— Ce te face să crezi că aş fi posesorul unor asemenea microfilme?... De ce rîzi?... Pentru ce crezi că am intenţionat să-mi fotografiez propriile mele schiţe de la birou?... Cu ce scop precis?

Intrusul rîse cu neruşinare, obraznic.

— Cu ce scop? Asta e bună... Să le pui la clocit... Să te ajute să ghiceşti în cafea, sau în iaurt... E bună? Tii, cu ce mieluşel am onoarea să discut... Începi să devii amuzant...

Crin înscenă o revoltă:

— Cine te-a adus aici?

— Cine? Instinctul... Flerul meu, domnule Popovici... sau dacă vrei, chiar intuiţia...

Crin continuă scena:

— Intuiţia mai bine te-ar povăţui să părăseşti imediat această încăpere pe care plătesc chirie şi îmi aparţine legal...

— Iată, în sfîrşit, am întîlnit şi un om al legii. De mult visam un asemenea specimen... Îmi vine rîndul să-ţi mulţumesc pentru acest exemplar legal ce mi-l oferi cu atîta inocenţă... Să lăsăm vorbele goale deoparte. Îţi mărturisesc deschis: sîntem în concurenţă, cum s-ar spune, care pe care îl va dovedi...

Crin ascultă din ce în ce mai timorat. Transformarea subită i se putea citi pe faţă. În zadar încerca să o ascundă. Necunoscutul din faţa sa i se părea neobişnuit de tare. Părea informat şi posesor al unor date compromiţătoare pentru el. Mai era inteligent, puternic şi fără scrupule. Se cunoştea că ucide cu sînge rece, fără nici o tresărire sau remuşcare. Înţelese că i-a fost sortit să se înfrunte cu un adevăr de talia sa. Nu o dată se răfuise cu agenţii trusturilor adverse, dar

niciodată nu i-a fost dat să întîlnească un adversar de o asemenea proporţie. Se ruga în acele clipe să se întoarcă din oraş doamna Stoica. I-ar fi dat un răgaz de gîndire, în care timp, să-şi poată confecţiona un plan bine pus la punct.

— Fumezi? Şi oaspetele îi întinse cu un gest exagerat de elegant portţigaretul.

Crin din precauţie refuză.

— Sper că nu o să-mi refuzi şi dorinţa de a pleca de aici cu microfilmele... Ce zici?

Crin încercă o nouă salvare. I se adresă cu un ton pueril:

— Domnul meu, ai avut haz în acest sfert de oră. Şi îţi sînt recunoscător. Dar îmi place să cred că farsa s-a terminat. Da, s-a sfîrşit comedia! Şi. acum, după ce am rîs copios, ne luăm cavalereşte şi prieteneşte un drag şi cald „rămas bun”... Din cînd în cînd putem să ne mai trimitem cîte o ilustrată... Dar să ştii că nu-i obligatoriu...

Individul se sculă brusc de pe fotoliu. Părea şi mai mătăhălos, mai înalt şi mai puternic.

— Pentru că tot am ajuns la ilustrate, permite-mi să-ţi arăt şi eu fotografia asta... Nu-i chiar o poză idilică de familie... Dar cred că te va impresiona!

Crin după ce recunoscu fotografia simţi nevoia să deschidă fereastra, să tragă mult aer în piept, să nu se sufoce. Palid, asudat, măcinat, dezumflat, se prăbuşi pe un scaun din apropiere. Acum arăta ca o cîrpă la picioarele colosului din încăpere. Glasul moale, tărăgănat, aparent indiferent, se făcu auzit din nou. Avea de această dată un timbru şi mai neplăcut.

— Am impresia că fotografia v-a zdruncinat enorm, „domnule inginer Popovici” (cuvintele erau rostite cu ironie). Dar sînt convins că mult mai mult o să vă convingă legenda acestei fotografii, care va fi apreciată la dreapta valoare şi de serviciul de contrainformaţie şi

va suna cam aşa: „Spionul Crin Popovici, în timp ce-l împuşca pe fostul spion hitlerist Carol Sindelar, care refuzase să se reactiveze în slujba unei agenţii de spionaj din străinătate! Fotografie executată cu infraroşii în noaptea de 5 octombrie la Sibiu. Informaţii suplimentare la dosarul victimei". Merge, sau mai ai vreo sugestie pentru îmbunătăţirea stilului?

Prăbuşit total, Crin nu reuşea să-şi adune în cap decît frînturi de gînduri răvăşite, dispersate: „Atuncea noaptea, la Sibiu, am fost într-adevăr urmărit şi fotografiat. Am fost, probabil, dibuit chiar de la intrarea mea în ţară... De cine? De agenţia de spionaj concurentă... Nu-mi rămîne decît o singură salvare: tranzacţia, să cădem la învoială... Şi tocmai acum cînd toate aranjamentele mi-au mers ca un ceas bine uns... Tocmai acum cînd am toate microfilmele în mîna mea. Ar mai fi oare şi o altă soluţie, dumnezeule? Deocamdată nu întrevăd decît această cale de compromis...

Simţind că-i fuge pămîntul de sub picioare, Crin murmură resemnat.

— Cît doreşti?... Poftim mă predau... Sînt în mîinile tale... Fixează preţul răscumpărării... Cît?

Vocea necunoscutului părea inflexibilă, fără nuanţă.

— Un singur preţ: microfilmele.

Crin avea faţa pămîntie.

— Nu le am aici!

— Cînd vei avea microfilmele, vei căpăta şi fotografia.

Îi smulse lui Crin, cu un gest brutal, fotografia din mînă. Iritat, Crin se destinse ca un arc şi-i încolăci picioarele în jurul gîtului. Dar namila se dovedi mult mai abilă şi extrem de rapidă în gesturi pentru greutatea sa. Apucă braţul lui Crin într-o figură de jiu-jitsu şi-i rînji obraznic în nas:

— Te sfătuiesc să-ţi bagi minţile în cap. Cînd voi avea

microfilmele?

— Vino la noapte.

— Nu ţine... Fixează un alt loc de întîlnire.

— Bine. La orele 23, la restaurantul „Pescăruş”. Mă aştepţi afară, lîngă lac.

— Vei fi singur... şi fără această jucărie! E spre binele dumitale...

— Întocmai, consimţi Crin.

— Exact în acelaşi loc şi la ora stabilită îţi vei primi fotografia... Şi, pentru că nu trişez, îţi voi dărui şi clişeul.

Crin zîmbi dureros.

— Dar nu vei uita să-ţi păstrezi copiile... Cunoaştem figura. Am citit-o într-un clasic senegalez...

Colosul mîrîi:

— Sper că şi dumneata vei juca cinstit.

Crin hotărî cu precauţie:

— Vom preda agenţiilor noastre microfilmele în aceeaşi zi, la aceeaşi oră. Ce părere ai de ziua de 24 noiembrie, orele 11... De acord?

— S-a făcut, bate palma, rîse colosul gros.

Afacerea fiind încheiată, urmă o mică pauză de relaxare. Colosul vorbi primul:

— Ai văzut că, pînă în cele din urmă, ne-am înţeles, my lord... Ca la camera lorzilor, sir! Şi am onoarea să-ţi fac o propunere festivă: n-ai ceva tare de băut?... Un coniac, un gin...

Crin se execută mecanic, ca un robot. Goliră împreună sticla de coniac. Necunoscutul, la despărţire, îi mai şuieră printre dinţi:

— Auzi, my lord, notează, eu sînt extrem de punctual, ca un ofiţer prusac, înţelegi, sir? Dacă încerci să o ştergi, va urma un joc de artificii, şi pot paria că vei ieşi cu pielea bine găurită... La revedere, my lord!

*

După plecarea necunoscutului, Crin căzu, epuizat, în primul fotoliu. Se simţea sfîrşit, stors ca o rufă de ultima picătură de optimism. Îl drese cu puţin „carburant”, goli singur o sticlă de vin. Era singurul său remediu în asemenea situaţie. Redresat, îşi puse în ordine ideile. Se simţea din nou sigur, stăpîn pe situaţie. Şocul provocat prin surprindere de necunoscut îi trecuse. Se interesă cu luciditate de avionul ce urma a doua zi să-l ducă în străinătate. Reţinu ultimul loc liber prin telefon, promiţînd că într-o oră va veni să-şi ridice biletul de călătorie aeriană.

Îşi pipăi la piept paşaportul de rezervă pe numele său. Trebuia falsificată viza de intrare. Era expert în asemenea manopere. Simţea că o piatră i se ridicase de pe inimă. O imensă piatră de moară.

Era chiar mulţumit. Fredonînd, îşi ticlui cu minuţiozitate planul pînă în amănunt. Cînd auzi cheia în uşă, se bucură că madam Stoica nu a fost acasă, desigur, prezenţa necunoscutului i-ar fi trezit suspiciuni, femeile sînt toate curioase şi extrem de bănuitoare. O primi cu toate onorurile. O ridică în braţe şi îi mărturisi expansiv, tinereşte:

— Doamnă Stoica, am o veste formidabilă pentru dumneata...

— Ai luat primă şi îmi măreşti chiria... Dar aşază-mă pe scaun, aici sus, îţi jur, ameţesc, nu stau prea bine cu tensiunea...

— Şi asta, dacă doreşti... Diseară voi sărbători logodna mea cu Corina...

Observă în ochii femeii o umbră de invidie şi de tristeţe, dar bine mascată şi vocea-i părea plină de entuziasm juvenil.

— Să fie, dragii mei, într-un ceas bun...

— Hotărît că va fi într-un ceas formidabil, deoarece vom

sărbători logodna la „Pescăruş”, într-un cadru princiar...

Femeia îşi şterse, pe ascuns, o lacrimă cu colţul unei batiste cu marginile încărcate de broderii.

— Am dreptul şi eu măcar o dată în viaţa mea să fiu cu adevărat fericit... Deşi logodnicul e cam tomnatic!

— Eşti un bărbat deosebit... Corina a avut noroc cu dumneata, sînt geloasă... Dar să aveţi noroc, amîndoi meritaţi o viaţă fericită...

Crin, cunoscînd vechea pasiune a doamnei Stoica pentru el (a se citi corect: pentru fratele său geamăn, inginerul), o sărută prieteneşte pe frunte. Femeia îi răspunse, prin surprindere, cu o sărutare lungă, pasională, muşcîndu-i buza superioară. După îmbrăţişarea, aproape sufocantă şi neaşteptată, uluit, Crin constată, privind faţa îmbujorată feciorelnic a femeii:

— Îmi place levănţica, doamnă Stoica. Şi drept dovadă, permite-mi să-mi exprim omagiul...

Îi răspunse cu un sărut la fel de pasional. Femeia căută cu ochii patul. Dar Crin era mult prea grăbit. Îl aştepta la agenţie biletul de avion. Cu subtilitate, cu o amînare diplomatică, evită situaţia, în timp ce femeia îl implora cu obrajii şi trupul în flăcări dogoritoare.

Crin îşi chibzuise planul cu multă perspicacitate. Tocmai „logodna” de la restaurantul „Pescăruş” va convinge, concludent, pe toată lumea că nu are de gînd să o şteargă. Chiar colosul, aflînd aceasta, va putea paria unul contra o sută că „amicul” său nu-şi va lua zborul chiar a doua zi. I se păru că-i sună în urechi rîsul gros şi cuvintele „my lord”. Se scutură ca pentru a alunga o insuportabilă stafie... Brrr! Mai departe, Crin îşi imagina cum o să se desfăşoare lucrurile. Vedea rulînd în faţa ochilor săi un film îmbietor, emoţionant şi seducător. De Corina îi părea sincer rău că va trebui să o părăsească, să o mintă ca pe un copil credul şi nevinovat. Şi ce trup fierbinte avea şi ce braţe albe, ca de marmură, şi ce sini, ca nişte cupe

de piatră, şi ce ochi... Crin zîmbi. Şi mîine pe vremea asta se şi vedea în străinătate. Va depune microfilmele şi îşi va primi cecul. Da, nu avusese o misiune prea uşoară. Dimpotrivă, capcane, laţuri la tot pasul, numai experienţa sa a putut să le vină de hac la toate.

Zîmbi şi îşi spuse în gînd:

„Pămîntul meu natal ar fi putut să fi fost mai ospitalier cu fiul său risipitor şi atît de rătăcitor! Eu îi mulţumesc, totuşi, pentru Corina. Ea a fost marea mea compensaţie...” Mergea mai departe, încrezător, satisfăcut şi doar cu un singur regret în inima sa: Corina. Corina, Corina...

*

Căpitanul Dan fusese informat din Braşov, de la hotelul „Carpaţi”, despre inginerul Popovici. Mulţumit îi declară lui Ulmu:

— Bănuiala mea nu a fost fără temei. Ce a căutat „inginerul Popovici” în noaptea de 5 octombrie la Sibiu? În noaptea cînd a fost ucis Carol Sindelar... Da, amicul nostru nu a fost în hotel... A venit abia a doua zi... Dacă s-ar fi păstrat mirosul pe batista găsită la locul crimei, am fi avut o dovadă de netăgăduit... Ce rezultate ii obţinut, Ulmule? Ce ştii nou despre „eroul Crin Popovici”...

— Tovarăşe căpitan, după necurmată alergătură, am aflat nu din documente, ci de la un fost coleg, că „eroul” Crin a fost un simpatizant al legionarilor şi al hitlerişti lor. Un simpatizant declarat...

— Interesant. Mai departe...

Ulmu ceru permisiunea să-şi aprindă o ţigară, iar Dan îi întinse pachetul său.

— Deci, continuă Ulmu, îmi vine greu să cred că acest profascist ar fi putut să devină eroul unui război pentru idealuri democratice...

— De acord, Ulmule. Vorbeşti pe soluţia mea. Dar dă-mi, te rog, şi fapte... Fapte concrete...

— Prea multe fapte nu am putut culege, tovarăşe căpitan. Dar am o deducţie personală: ştim că se afla în armată în timpul războiului. Văzînd că „aliaţii săi" ne-au devenit duşmani, şi asta peste noapte, s-a hotărît să-şi ia tălpăşiţa odată cu ei...

— Din care cauză, Ulmule?

— Se poate să fi fost chiar în spionajul antonescian sau, de ce nu, chiar în cel hitlerist. Fiindu-i teamă de consecinţele directe, a fugit odată cu hitlerişţii.

— La acest fapt m-am gîndit şi eu. Dar nu-mi pot explica modul cum în scriptele militare a rămas ca „erou".

Dan bău o gură de apă. Apa era sălcie. îşi umplu un nou pahar de la sticla din frigider. Vorbi privind pe fereastră:

— Ar fi o explicaţie plauzibilă. A schimbat actele sale cu actele unui cadavru mutilat... Pe front nu se face o severă verificare a cadavrelor. Se recunosc după acte şi după numărul matricol de la gît... Un lucru simplu de realizat pentru probabilul spion Crin Popovici...

— Mă uimiţi, tovarăşe căpitan. Au început să se clarifice toate amănuntele în capul meu. Dar, vă rog să-mi permiteţi să vă pun şi eu aceeaşi întrebare: aveţi fapte palpabile care să sprijine ipoteza?

Dan, după ce risipi cu palma fumul din jurul său, răspunse, spre uimirea lui Ulmu, cu toată certitudinea.

— Desigur, am un fapt esenţial.

— Aveţi un fapt care să dovedească lămurit că în locul inginerului Ion Popovici s-a strecurat în ţară fratele său geamăn, spionul cunoscut, Crin Popovici? Cel care trecea drept decedat pe front?...

Dan execută spectaculos cîţiva colaci de fum. Părea preocupat

numai de această îndeletnicire. Vorbi ca prin vis:

— Crezi că eu am stat în aceste zile cu mîinile în sîn şi te-am lăsat pe tine să alergi ca un biet ogar ghinionist la o asemenea vînătoare regală? Te înşeli, Ulmule. Cînd mi-am formulat ipoteza că acest Crin i-a luat locul fratelui său Ion, am ales o cale simplă, s-ar părea la prima vedere naivă şi copilărească... Dar nu-i aşa. Şi o să-ţi dovedesc pe deplin. I-am cercetat rufele pe care le dădea la spălat. Nu-i aşa că îţi vine să rîzi? Reţine-te pînă la sfîrşit... Pe toate rufele avea cusută monograma fratelui său, adică literele I.P., lenjerie pe care a luat-o odată cu valiza inginerului Popovici. Pînă aici a acţionat excelent. Dar ca întotdeauna există un „dar" fatal, m-am încăpăţînat şi i-am urmărit toate rufele. Şi iată greşeala sa capitală... Am descoperit o cămaşă şi o batistă cu iniţialele C.P... Ai dedus?

—?!

— Să-ţi explic. Era schimbul de lenjerie pe care îl avea asupra sa în ziua cînd a luat valiza fratelui său... A comis imprudenţa, sau nepăsarea, care m-a făcut să-i descopăr adevărata sa identitate... Ce zici, Ulmule, chiar şi un as al spionajului poate comite o eroare copilărească, dar care să-i fie fatală...

Telefonul sună stăruitor. Dan ridică receptorul. Pe faţa sa nu se putea citi nimic, era impasibilă, ca de ghips. După ce încheie convorbirea, îşi informă subalternul cu vocea sa obişnuită, voce ce nu trăda nici o umbră de emoţie, părea neutră:

— Am fost informat că ilustrul nostru supraspion, Crin Popovici, se pregăteşte de plecare. Şi-a reţinut loc, apoi chiar şi-a ridicat biletul pentru avionul de dimineaţă. I-a venit dor subit de străinătate. Să ne pregătim să-i urăm un cum se cuvine: „Drum bun..."

Ulmu rîse satisfăcut:

— Înseamnă că schiţele complete ale tancului asamblat au dat rezultatele scontate... Îmi imaginez cum aleargă cu aceste schiţe spre

avion.

Dan îşi întrerupse subalternul:

— Iartă-mă că intervin cam brutal! Dar nu uita că schiţele sînt reale... Precauţie! Acum, cînd ne-am dat seama de persoana lui Crin Popovici, ne revine o vigilenţă şi mai mare. Îl vom acosta în drum spre aeroport. Pînă atunci să-i detectăm complicii. Avem nevoie de întreaga reţea. Să-l urmărim pas cu pas, s-ar putea, abil cum este, să trimită microfilmele printr-un alt complice! Precauţie! Atenţie mărită! S-ar putea să-i găsim bagajele fără microfilme, să ne lase cu buzele umflate, fluierînd a pagubă! Schiţele veritabile nu trebuiesc în nici un caz înstrăinate.

Ulmu raportă milităreşte, concis şi clar:

— Fiţi fără nici o grijă, tovarăşe căpitan. Am luat toate măsurile necesare şi oportune.

*

În sala de la parter a restaurantului „Pescăruş", Crin, însoţit de doamna Stoica şi de proaspăta sa logodnică şi prietenă, Corina, alesese o masă cu vedere spre lac. Veniseră din timp, fiind preocupaţi să surprindă amurgul zilei, care se developa ca un film fastuos în reflexul lacului. Ce superbe sînt amurgurile de sfîrşit de octombrie în Bucureşti! Atunci capitala noastră nu se poate compara cu nici un oraş din lume. Cerul capătă o culoare mov ca în poezia lui Bacovia iar funigei străvezii plutesc prin apele sale multicolore ca nişte liane subţiri de argint vechi. Lacul se diviza, din cauza vîntului uşor, în sute de mii de oglinzi violete, puţin stropite cu sînge solar, în agonia-i cotidiană, care se spărgeau sau se uneau în fiecare clipă. Frunzele toamnei pluteau pe apa lacului, însoţite de un colorit mirific, de o inestimabilă şi luxuriantă beţie aromatică, aşa ca într-o

peliculă multicoloră.

Crin exclamă subit:

— Ei, gata cu poezia! Devenim romantici! Sentimentali şi blegi. Corina este mult mai frumoasă decît acest afurisit de amurg, ce-ţi stoarce inima ca un burete şi curg lacrimi!

Îi sărută mîna Corinei cu un sentiment plin de puritate şi duioşie.

Doamna Stoica îşi ascunse tragicul conţinut de regrete nostalgice din ochii ei corect rimelaţi. Crin, fin psiholog, era convins că acest amalgam de tristeţe şi nostalgie poartă o denumire precisă: gelozie. Această descoperire îl flată pe cuceritorul de profesie. Corina, naivă şi deconectant de sinceră, cum o categorisise Crin, îşi trăia emoţionată clipele sacre de entuziasm ale logodnei. Nu se sfii să-l sărute în public, în văzul tuturor ocupanţilor scaunelor de la „Pescăruş", pe tomnaticul ei logodnic. Zîmbind, Crin îşi spuse în gînd: „Frumoasă şi pudică gîsculiţă, ce dezamăgită te vei simţi tu peste cîteva ore! Fanatul tău logodnic se va gîndi la tine doar de la mari depărtări şi va turna peste cenuşa visurilor şi iluziilor tale spulberate cîteva picături de gin şi, poate, de Porto, în amintirea clipelor noastre de amor!" Îi sărută pur şi eteric mîna pe care prinsese cu puţin înainte inelul logodnei. „Da, atît să păstreze şi ea de la mine! Merită!"

Către orele opt, Dan, anunţat de prezenţa lui Crin cu cel două femei la „Pescăruş", nu-şi putu refuza plăcerea de a admira de la distanţă „sfînta alianţă". Căpitanul spera că nu va fi recunoscut. Se instală la o masă retrasă într-un colţ, comandă un coniac, în timp ce printr-o oglindă din perete din cînd în cînd trăgea cu coada ochiului spre grupul lui Crin. „Nu. Nu mă va remarca! Abia ne-am văzut pentru cîteva minute în cabinetul dentar!"

Dar Dan subestima memoria de spion versat a lui Crin. Spre surprinderea totală a căpitanului, Crin îl privi de cîteva ori cu

insistenţă. Zîmbi. Apoi, brusc, cu paşi siguri, se îndreptă spre masa lui Dan. Salută cu politeţe.

— Nu vă supăraţi, nu sînteţi medic?

— Desigur, răspunse Dan, în timp ce-i admira prodigioasa memorie a spionului.

— Nu vă mai amintiţi de mine?

Dan îl privi cîteva clipe.

— Sînt sigur că v-am mai întîlnit... Da... Da... Dar n-aş putea preciza cu ce ocazie...

Crin rîse binevoitor.

— Ce repede m-aţi uitat, domnule medic.

Dan încercă un fel de scuză:

— Vă fac o mărturisire, sînt al naibii de neatent...

— Ca toţi medicii, completă Crin. Îmi daţi voie să vă ajut?

— V-aş fi recunoscător.

— Sînt inginerul Ion Popovici.

Dan dădu nelămurit din umeri.

— Aţi uitat, da... V-am întîlnit în cabinetul doctorului Zăgan... A fost în ziua cînd mi-am reînceput tratamentul dentar...

— A, da, acum îmi amintesc... Desigur... Dar ştiţi dumneavoastră cîţi pacienţi se perindă zilnic pe la noi...

Crin spuse fără nici o umbră de insinuare.

— Mă miram, totuşi, că nu v-am mai întîlnit în timpul zilelor de tratament...

Dan înghiţi în sec. Crin avea o perspicacitate deosebită. Motivă în mod plauzibil:

— Am înlocuit doar pe un coleg plecat în provincie.

O umbră abia perceptibilă eclipsă pentru cîteva secunde chipul lui Crin.

— Uite ce, dragă domnule medic, îmi face mare bucurie că v-am

întîlnit...

— Şi mie, adaugă complezant Dan.

— Deci bucuria este reciprocă. Excelent. Dar eu am astăzi un motiv în plus, mă logodesc.

— Felicitări, nu se reţinu Dan să adauge.

Crin plecă pudic capul în podea.

— Cam tardiv, dar am hotărît să-mi întemeiez o familie serioasă. Daţi-mi voie că în numele tinerei şi frumoasei mele logodnice să vă invit la masa noastră...

— Regret, domnule inginer...

— Doar un pahar ce vin... Nu se poate refuza la o asemenea ocazie de excepţie în viaţa mea...

— M-am oprit doar pentru cîteva minute! Îmi rezerv însă plăcerea pentru nuntă!

— Bine. Vă iert atunci. În schimb la nuntă îmi rămîneţi obligat. Veţi avea locul de onoare. Ba, mai mult, aş avea mare fericire să vă ştiu împreună cu colonelul Zăgan alături... Da, să-mi fiţi amîndoi naşi... Acceptaţi propunerea mea? Merită inginerul Popovici doi naşi ca dumneavoastră... Este?

— M-aţi luat pe nepregătite...

Crin insistă cu voluptate:

— Dacă îmi veţi privi logodnica, e cea blondă şi frumoasă de la masa mea, sînt convins că nu mă veţi putea refuza... Am dreptate, ori ba?

— Îmi acordaţi, desigur, un răgaz.

— Deci aţi primit... Vă voi anunţa din timp locul şi data nunţii. Vă mulţumesc încă o dată!

Crin, după un salut cordial şi amical, se îndepărtă cu aceiaşi paşi fermi şi elastici. Un timp nu vorbi la masa sa decît el: le anunţa celor două femei racolarea unui naş deosebit de simpatic şi comunicativ.

Dan, înainte de a părăsi restaurantul, privi cu regret spre tînăra blondă sedusă şi, curînd, abandonată de acest detestabil craidon fanat, spion şi escroc internaţional, drojdie a societăţii omeneşti.

Ulmu îşi întrebă cu curiozitate superiorul, cînd acesta se urcă în „Volgă":

— Ce face „inginerul" nostru, tovarăşe căpitan?

— Deocamdată se află pe post de logodnic pudic. Iar pe mine m-a avansat la marea onoare de a-i fi naş... Îţi imaginezi ce tupeu?

— Ce fel de naş?

— Aşa cum ai auzit. N-ai vrea să-mi fii ajutor? Ce zici?

— Să ne pregătim de nuntă atunci... De zece ani nu am mai fost la o nuntă, dar pe asta nu vreau să o pierd... Sper că se va dansa îndrăcit...

*

Crin bea fără măsură, din ce în ce mai bine dispus. Îşi etală chiar şi glasul printr-o romanţă de sezon: „A ruginit frunza din vii / Şi rîndunelele-au plecat..."

Doamna Stoica, melancolică, îi strîngea, pe sub masă, mîna. Crin privi ceasul-brăţară. Se apropia ora întîlnirii hotărîtoare, decisivă pentru soarta sa. Pentru prima oară în lunga-i carieră simţea gustul amar al incertitudinii, al fricii. Teama îl paraliza, iar acele ceasornicului alunecau ameninţătoare, fără cruţare. Bău un pahar plin de coniac. Simţea în adîncul său o teamă inexplicabilă de individul colos ce, probabil, se apropia acum pe furiş, de malul lacului. Mai bău un pahar de coniac, pentru curaj, dar luciditatea îl stăpînea cu încăpăţînare atroce. Era convins că cele două femei erau cu totul străine de frămîntările sale şi nu ar fi putut să citească pe faţa sa nimic în afara unei stări de euforie paradisiacă. Mima la

perfecţie optimismul şi fericirea. Deodată, Crin se simţi năpădit de sudori.

— Ai băut prea mult, dragul meu, îi impută Corina.

— Da, ai cam exagerat, se alie şi doamna Stoica.

Crin căzu cu capul pe masă.

— Iubitule, mergi să te răcoreşti, îl îndemnă Corina.

Crin se îndreptă spre toaletă cu paşi şovăitori. Nici un actor nu ar fi jucat cu mai multă naturaleţe rolul turmentatului. Alibiul îi reuşise de minune. Escaladă fereastra toaletei, lăsînd în urma sa uşa închisă. Era ceasul 23 şi 2 minute. Cu paşi nesiguri, Crin se îndreptă spre malul întunecos al lacului. Inima-i bătea în piept de parcă ar fi vrut să-i spargă coşul pieptului.

Necunoscutul apăru de după o salcie clătinătoare. Îi vorbi fără să se arate din umbră, din motive de prudenţă elementară.

— Îmi place, my lord, eşti punctual.

Crin simţi că-i tremură picioarele. Îşi juca toată şansa pe o singură carte. Reuşi să-şi ascundă emoţia din voce.

— A fost doar vorba să jucăm cinstit, nu?

— Ca între gentlemeni, sir. Ai adus microfilmele?

— Poftim!

Necunoscutul luă grăbit pachetul cu microfilme false din mîna lui Crin. După aşteptare, falsul inginer vorbi:

— Dar fotografia? Clişeul?

Necunoscutul rîse gros, cu vocea scăzută.

— Nu o am la mine...

— Însemnă că m-ai înşelat...

— De loc. Înseamnă că nu vreau să fiu înşelat... Vei primi fotografia şi clişeul mîine dimineaţă. Bineînţeles, după ce se va constata că microfilmele nu sînt falsificate... Logic, nu?

Crin simţea cum i se urcă sîngele în cap. A fost tras pe sfoară ca

un copil. I se împăinjeniseră ochii cu o ceaţă deasă. Mai auzi vocea groasă şi batjocoritoare:

— Hai să ne despărţim acum, my lord.

Crin nu se putu stăpîni:

— Da, să ne despărţim, dar pentru totdeauna!

Trase cu revolverul cu amortizor. Trei gloanţe pătrunseră în abdomenul şi inima necunoscutului. Crin răsuflă uşurat. Reuşise să scape din cel mai afurisit impas. Se aplecă să caute fotografia şi clişeul. Dar renunţă.

— Adio, my lord!

Împinse cadavrul cu piciorul în lac. „Cînd îl vor descoperi, eu voi fi departe. Să-mi pună fotografia la gazeta de perete!" Rîse cu cinism. Se anunţară primii stropi de ploaie. Se luă la întrecere cu ploaia. Sări din nou peste fereastra pe care o lăsase deschisă la toaletă. Acum ploaia se dezlănţuia cu stropi mari. Alibiul său deveni astfel şi mai consistent. „Dar ce nevoie de alibi mai am eu? Îmi fac bagajele şi o şterg cu primul avion! Să se spele pe cap cu cercetările lor. Acum nimeni nu-mi mai stă în drum!"

Privi ceasornicul. În total s-au consumat nouă minute. Un timp destul de acceptabil pentru un om turmentat. Dar necesită şi o explicaţie suplimentară. Dar, cînd se întoarse la masă, explicaţia veni din partea doamnei Stoica.

— Ţi-a fost rău... Alcoolul nu ţi-a priit... Mai ales coniacul...

— Mi-a fost, doamna mea... Dar în loc de „rău de mare", adică de apă, prefer un „rău de alcool"...

Rîse ca de o glumă reuşită. Şi continuă:

— Dar cui pe cui se scoate. Voi trage o duşcă, două, şi mă voi simţi în cea mai perfectă şi plăcută stare de logodnic... Trebuie să luăm totul de la capăt... Deci, sus paharele! Să bem pentru dragoste şi în cinstea celor mai frumoase femei...

Îşi recăpătase din nou calmul. Mîna nu-i mai tremura pe pahar. Regreta un singur act: în graba şi fierberea momentului, a uitat să adauge o greutate cadavrului cînd l-a aruncat în lac... Şi numai ploaia a fost de vină... Acum era prea tîrziu... Dar desigur nimeni pînă dimineaţă nu va descoperi trupul burduşit de gloanţe al colosului...

Crin sorbi cel de-al treilea pahar de coniac. Simţi o căldură binefăcătoare în tot corpul. Îl moleşi. Dar nu o moleşeală plăcută, ci una agasantă. Îl obseda mai departe cadavrul necunoscutului. Prezenţa mortului doar la cîţiva metri de masa sa îi deveni supărătoare. „Am început să îmbătrînesc. Îmi cedează nervii. îmi trebuie o lungă şi odihnitoare vacanţă, undeva în sud, la Capri, bunăoară! Să stau tolănit la soare fără nici o apăsare de gînd, fără atenţie mereu în alertă, chinuitoare. Nu, am devenit şi liric şi sentimental. M-au lăsat nervii! îmi trebuie o reparaţie generală şi de durată! Să mai încerc puţin combustibil!"

Mai trase o gură de coniac. Şi se aşternu pe cîntec:

„Aşa-i lumea trecătoare,
Unul naşte, altul moare,
Cel ce naşte pătimeşte,
Cel ce moare putrezeşte,
Lume, lume!"

Dar cîntecul suna lugubru şi fals, fapt remarcat şi de doamna Stoica:

— Ce-i cu pesimismul ăsta, domnule inginer?

— Şi tocmai de ziua logodnei noastre, interveni cu un ac bine ascuţit şi Corina.

— Aveţi dreptate, dragelor... Dar ploaia asta nemernică mă

indispune... Aşa sînt construit eu: din rebuturi... Cum plouă sînt gata să plîng... Haideţi să scăpăm de afurisita de ploaie...

— Să mergem în salonul mare, propuse doamna Stoica.

— E şi rece aici, consimţi şi Corina.

Dar Crin le prinse de braţ.

— Am o propunere mai logică: să continuăm cheful acasă la noi. Am o dorinţă arzătoare să cînt, să dansez, să vă sărut pe amîndouă...

— Ştrengarule, îl certă în glumă doamna Stoica.

— Vrea să mă facă geloasă din prima zi, preciza Corina.

— Asta şi urmăresc! De aceea vom lua cu noi şampanie şi coniac!

— Şi vermut, adaugă Corina.

— Perfect. Pe cai, copii! Orgia continuă şi mai dezlănţuită!

Crin era într-adevăr bine dispus. Şi avea motive concrete: avea microfilmele neviolate asupra sa, scăpase de necunoscutul atît de abil şi periculos şi în buzunar avea biletul de avion cu paşaportul cel mai sigur din lume! Şi mai avea o perspectivă extrem de atrăgătoare: Capri. Capri cu cer senin. Capri cu leandri. Capri cu sunet de ghitare. Capri cu toţi îndrăgostiţii de pe mapamond.

Cînd ajunseră acasă, Crin le sărută pe cele două femei (doamna Stoica se prefăcu că se opune), apoi deschise printr-un pocnet de artilerie o sticlă de şampanie. Se simţi obligat la primul pahar să rostească un toast binesimţit:

— Doamnelor, ridic acest pahar pentru fericirea noastră deplină. Să bem şi pentru o bătrîneţe cît mai îndepărtată. Eu vă iubesc din inimă pe amîndouă. Deci să bem şi pentru dragostea noastră şi pentru viaţă. Pentru viaţă să golim paharele pînă la fund!

*

Căpitanul Dan îşi cercetă cu minuţiozitate binecunoscutul

carneţel minuscul. Totul părea a fi în cea mai bună ordine.

— Ulmule, ţi s-a raportat dacă „logodnicul" a ajuns acasă?

— De două ceasuri petrece noaptea logodnei, tovarăşe căpitan.

Dan îşi strînse carneţelul şi hotărî:

— Să mergem să dormim cîteva ore... Mîine dimineaţă, în drum spre aeroport, vom avea oaspeţi de seamă...

— Şi mult aşteptaţi, tovarăşe căpitan.

— Da, da, să nu uităm buchetele de flori!

Cei doi ofiţeri erau gata să părăsească biroul, cînd ofiţerul de serviciu îl anunţă pe Dan la telefon:

— Ni s-a telefonat de la miliţie. S-a descoperit un cadavru în apa lacului „Herăstrău", chiar în faţa restaurantului „Pescăruş"... Asupra cadavrului s-a descoperit un pachet cu microfilme.

— A fost identificat?

— Nu avea asupra lui nici o legitimaţie... Era...

Dar Dan nu-l lăsă pe ofiţer să mai continue raportul:

— E suficient. Vă mulţumesc, tovarăşe locotenent. În zece minute vom fi la locul crimei.

Cînd cei doi ofiţeri ajunseră pe malul lacului, procurorul, medicul legist, echipa de criminalişti se aflau în plină şi laborioasă acţiune. Cadavrul fusese scos la mal, descoperit de unul din paznicii de noapte ai parcului. Pe faţa mortului se citea o mină de surprindere, probabil clipa cînd pe neaşteptate Crin trăsese.

— La ce oră a fost ucis domnule medic?

— Nu pot să vă informez decît cu aproximaţie: probabil între orele 23 şi 23,30... La autopsie voi stabili cu precizie...

Procurorul îi înmînă lui Dan microfilmele.

— A, să nu uit, tovarăşe căpitan. S-a mai găsit asupra cadavrului şi această fotografie... Deduc că o folosise pentru un şantaj, poate, tocmai pentru procurarea microfilmelor...

— Ulmule, să mergem imediat la laborator! Să mărim fotografia şi să developăm microfilmele!

Îi ordonă şoferului viteză mărită.

Peste cîteva minute avea în faţa sa fotografia aflată asupra cadavrului mărită de cîteva ori. Dan cercetă cu atenţie fotografia. Îl recunoscu pe Crin în noaptea crimei din 5 octombrie de la Sibiu.

— Ulmule, vezi dacă s-au developat şi microfilmele...

Dan se aplecă din nou, cu aceeaşi febrilitate, asupra fotografiei. Se înarmă cu o lupă. Acum avea o convingere fermă că Crin era şi autorul asasinatului de la Herăstrău. Deci, după Sindelar, l-a ucis şi pe necunoscutul găsit în lac ciuruit de gloanţe. Motivul? Necunoscutul a încercat cu această fotografie să-l şantajeze pe Crin pentru a obţine microfilmele. Uşa se deschise încet. Ulmu raportă cu glas scăzut:

— Tovarăşe căpitan, microfilmele conţineau cîteva schiţe ale tancului care se lucrează la colonelul Ştefănescu.

— Erau veritabile?

— Nu, erau false. Grosolan falsificate, tovarăşe căpitan.

Dan îşi aprinse ţigara:

— Aşa cum mi-am închipuit!

— Credeţi că necunoscutul a fost asasinat de Crin?

— Sînt convins, Ulmule. Au avut întîlnire la lac. Necunoscutul nu a vrut să-i dea fotografia şi clişeul pînă nu verifică autenticitatea microfilmelor.... Şi, atunci, Crin l-a achitat cu sînge rece. Este un as incontestabil al acestei soluţii definitive.... Mai ales cînd Crin avea paşaportul în buzunar.

— Şi cel care a fost ucis?

Dan se plimbă o clipă prin birou. Vorbi cu o voce îndepărtată.

— Bănuiesc că a făcut parte dintr-o agenţie de spionaj concurentă... Fă-mi legătura prin radio cu locotenentul Mirăuţă,

umbra lui Crin...

Peste cîteva secunde se auzi vocea lui Mirăuţă. Raportă că Crin îşi continuă cheful cu cele două femei în camera sa, unde este încă aprinsă lumina. Dan îl rugă să precizeze dacă falsul inginer a părăsit masa de la „Pescăruş" între orele 23 şi 23,30.

— Tovarăşe căpitan, individul se cam cherchelise... Mergînd în zigzag, s-a îndreptat spre toaletă, era făcut bine de tot... Dar nu a întîrziat mai mult de zece minute...

— A părăsit toaleta? se interesă Dan.

— Nu cred, tovarăşe căpitan. Afară începuse ploaia de cinci minute şi el nu avea un strop de apă pe haine.

Convorbirea prin radio luase sfîrşit. Dan îşi continuă gîndul cu glas tare:

— Sînt sigur că a reuşit să ajungă în cabina toaletei cu puţin înaintea ploii. S-ar putea ca ploaia să-l fi obligat să nu mai cerceteze cadavrul, hotărîndu-se să-l arunce în lac. De aceea nu a găsit fotografia şi clişeul, obiectele şantajului... Da, o neglijenţă de nepermis pentru un spion de talia sa europeană... Se mai putea întîmpla ca acest cadavru să nu fi fost atît de repede descoperit... Era speranţa sa. Ar fi avut timp să-şi ia zborul nestingherit în această dimineaţă... Dar cum a aflat agenţia de spionaj concurentă de acţiunea sa?...

Ulmu propuse o ipoteză:

— Probabil au fost informaţi din străinătate şi l-au pus sub o observaţie deosebită... Aşa se explică şi fotografia de la Sibiu, obiectul şantajului...

Dar Dan nu răspunse. Privea din nou fotografia. Ceru o lupă mai puternică. Deodată tresări. Totuşi vorbi calm:

— Repede maşina! Iată, buchetul de flori pentru aeroport...

Căpitanul fuma în maşină ţigară după ţigară. Aşa obişnuia

întotdeauna cînd era suprasolicitat de un caz special.

Ulmu i-ar fi pus zeci şi zeci de întrebări, dar ştia că în asemenea situaţii şeful său este taciturn ca un urs. Îndrăzni totuşi:

— Renunţăm deci la arestarea în drum spre aeroport?

— Sîntem obligaţi să-l arestăm imediat! Dacă, bineînţeles, nu vom ajunge prea tîrziu...

— Cum!? se miră Ulmu.

Dar Dan nu răspunse. Din cauza studierii îndelungi a fotografiei de la Sibiu, îl dureau ochii. Ceruse laboratorului ca un detaliu al fotografiei să fie mărit şi Ulmu bănuia că tocmai în acest detaliu consta schimbarea planului întregii acţiuni de arestare a lui Crin. Dar ce-o fi descoperit Dan în acea secvenţă de fotografie? Acest lucru nu reuşea să-şi explice. Dan ordonă sec.

— Ia legătura cu Mirăuţă!

Mirăuţă raportă că Crin petrece mai departe în apartamentul său pe care nu l-a părăsit de cînd s-a întors de la „Pescăruş".

Ulmu constată:

— Cam lungă noapte pentru un logodnic de etatea sa...

Acum locotenentul major regretă că făcuse observaţia cu glas tare. Dan nu suporta vulgarităţile, deşi se întîlnise cu ele de nenumărate ori în lunga şi spinoasa sa carieră.

Dan moţăia. Ulmu cunoştea acest obicei al şefului său. Doarme zece minute, sau poate chiar mai puţin, dar somn adînc, şi la trezire arată odihnit ca după o viaţă întreagă de somn... Era una din ciudăţeniile firii lui Dan. Acest fapt îi regenera mereu forţele şi vigoarea sa neobişnuită dar ascunsă sub masca unui om apatic şi somnolent. Trezit, Dan se frecă la ochi, se întinse de două, trei ori, arătînd proaspăt şi odihnit, îndemnîndu-şi şoferul:

— Mai repede, Costică!

— Gata, am ajuns, tovarăşe căpitan.

Conducătorul maşinii, Costică, opri „Volga” în apropierea numărului 23 de pe strada Rozelor.

Dan şi Ulmu coborîră din maşină. Ascultară mai întîi liniştea netulburată a străzii periferice. Un cîine lătra undeva, departe. Se auzea ea de pe o altă planetă. Strada era slab luminată. Tufişuri mari de întunecime te întîmpinau la tot pasul. Ofiţerii se apropiată cu paşi grăbiţi, dar tăcuţi, de locuinţa în care petrecea Crin Popovici. Poarta scîrţîi uşor. Cei doi se opriră cîteva secunde. Linişte. Intrară în bloc. Liftul se defectase, aşa că fură obligaţi să urce etaj cu etaj. Şi aveau de urcat şase caturi.

Sus îi întîmpină Mirăuţă.

— E în casă, tovarăşe căpitan.

— Nu l-au răpit cumva?

— Nu, tovarăşe căpitan.

— Mirăuţă, supravegheaţi bine blocul. Caută-l pe mecanic.

— Locuieşte într-un bloc vecin!

— Adu-l imediat să repare liftul. Fiţi cu ochii în patru!

Dan se mai opri cîteva clipe pe palierul lung şi luminat doar de un bec minuscul şi orb. Cei doi ofiţeri ascultaseră la uşă să prindă un zgomot cît de mic şi neînsemnat din locuinţă. Nimic.

Dan şopti.

— E cam suspectă liniştea asta!

— Da. Nici un zgomot, nici o şoaptă, întări şi Ulmu.

Dan sună scurt la sonerie.

Aceeaşi tăcere adîncă şi neclintită.

Mai sună o dată. Tot fără răspuns.

Abia a treia oară se auzi un zgomot de paşi.

— Cine e?

— Deschideţi, vă rog, vor urma prezentările de rigoare.

Abia mai tîrziu se auzi aceeaşi voce feminină.

— Dacă nu spuneţi cine e, nu vă deschid.

Ulmu îşi stăpîni cu greu mînia. Dan vorbi calm, cu vocea sa indiferentă, în timp ce-şi pregătea să aibă la îndemînă actele eliberate de procuratură.

— Vă rugăm să deschideţi! E securitatea.

Vocea femeii nu părea de loc afectată.

— Poftiţi!

Uşa o deschise, totuşi, cu greu.

Doamna Stoica, apărută în cadrul uşii, ţinu să precizeze.

— Scuzaţi-mă! Broasca nu prea funcţionează... Vă rog să intraţi!

Cei doi ofiţeri îşi arătară legitimaţiile. Dan vorbi primul:

— Acum e rîndul nostru să vă cerem scuze pentru deranjul la o oră atît de nepotrivită unei vizite, chiar şi în interesul serviciului. Dar, vă rog să credeţi că avem motive grave...

— Vă rog poftiţi la mine!

Femeia, într-un capot verde, încerca, fără succes, să-şi ascundă bigudiurile colorate sub un şal minuscul. Dan precizează:

— Noi îl căutăm de fapt pe inginerul Popovici...

Nici o tresărire pe faţa femei, nici o nuanţă suspectă în glas:

— A, da... Este chiriaşul meu.

Dan răsuflă uşurat. Îşi spuse în gînd: „Deci temerea mea a fost zadarnică. «Inginerul» nu a fost răpit. Totul e în ordine." Doamna Stoica se dezlănţuise:

— Domnul inginer e un om cumsecade. Dar un burlac convins. Aseară, însă, s-a logodit. Nimeni nu scapă de asta. Ne vine rîndul la fiecare. A fost o logodnă grozavă. Şi dacă nu mă înşală memoria, v-a întîlnit şi pe dumneavoastră la „Pescăruş". Dar ne-a spus că sînteţi medic...

Dan o lăsă să turuie mai departe. Apoi precizează:

— Am fost, doamnă.

Fără să ţină seama de ironie, femeia nu se opri din potopul de vorbe.

— Ne-a mai spus că aţi acceptat propunerea sa şi că îl veţi onora să-i fiţi naş la nuntă... De la „Pescăruş" am venit acasă şi am băut şampanie. A fost ca în vis... Niciodată nu mi-am văzut chiriaşul, de felul său laconic şi rece, într-o dispoziţie mai excelentă. Nu o să vă închipuiţi, a şi cîntat, a cîntat într-un local, el, inginerul Popovici. Nu-i nostim domnul meu?

Dan îi răspunse sec.

— Fără îndoială, e foarte nostim. Să vă împărtăşim şi noi bucuria. Dar unde este inginerul Popovici?

Femeia rîse şi ascunse ochii cu pudoare.

— Unde să fie? Alături, în camera sa... Dar nu e singur... E cu logodnica sa, Corina... Ce ţi-e noaptea nunţii, ce ţi-e noaptea logodnei!... Să-l înţelegem, la vîrsta sa nu ai prea mult timp la dispoziţie... Trebuie să profiţi de fiecare clipă. Dar m-am luat cu vorba şi am uitat să vă întreb: Nu doriţi o cafeluţă?

— Vă mulţumim. Dorim, spre regretul nostru, să-l sculăm din somn, să discutăm cu inginerul Popovici, chiriaşul dumneavoastră.

— A, cu mare plăcere! Dar, vă rog să mă lăsaţi să intru eu mai întîi, să-l anunţ... V-am spus doar, e şi cu logodnica sa în pat, şi, în această privinţă, e foarte scrupulos... Da, e un timid congenital şi incorijibil...

Dan o pofti:

— Vă rog, intraţi...

Femeia deschise uşa şi dispăru înăuntru. După cîteva clipe se auzi un strigăt sfîşietor şi o bufnitură. Cei doi ofiţeri năvăliră în cameră. Doamna Stoica zăcea leşinată lîngă patul chiriaşului său.

Cu capul răsturnat pe perna albă, cu ochii deschişi şi îngheţaţi, Crin trecuse în camera de fum şi ceaţă. În jurul său nici o urmă de

luptă sau de violenţă.

Dan murmură:

— De ce mi-a fost teama, nu am scăpat. De aceea m-am grăbit atîta să ajungem la timp... Ulmule, trezeşte-o pe gazdă din leşin!

În acest timp, Dan aruncă o privire fugitivă pe masă. Descoperi o sticlă de şampanie, golită doar pe trei sferturi şi două pahare. Alături se afla o sticlă de coniac „Milcov", nedeschisă. Privi atent camera. Nici urmă de logodnică. Cum şi pe unde a şters-o, această întrebare îl intriga pe Dan.

Doamna Stoica îşi reveni cu greu. Privea cu spaimă, încă plină de emoţie.

Dan o întrebă cu precauţie.

— Aţi mărturisit că în cameră se află şi logodnica sa... Sau aşa mi s-a părut mie?

Femeia răspunse cu greutate.

— Cînd am plecat la culcare, i-am lăsat împreună. Şi asta o ştiu cu siguranţă.

— Bine, dar nu aţi auzit cînd a plecat logodnica?

Doamna Stoica amină răspunsul, motivînd:

— Îmi permiteţi să închid uşa de la camera mea...

— Poftiţi... Şi, vă rog, să nu vă atingeţi de nici un obiect din cameră.

— Nici o grijă, ştiu şi eu asta...

După plecarea gazdei, Dan porunci:

— Ulmule, anunţă echipa de criminalişti.

— Am şi anunţat-o, tovarăşe căpitan, trebuie să sosească!

Se întoarse doamna Stoica. Dan reveni:

— E nevoie să mai repet întrebarea? Puteţi să-mi precizaţi ora?

— Cum să vă spun... După „Pescăruş" am fost extrem de obosită. Şi am avut un somn profund...

Dan o privi cîteva clipe în tăcere. Sună soneria. Ulmu deschise uşa echipei de criminalişti. Căpitanul o întrebă, după o scurtă pauză, pe proprietăreasă.

— Credeţi să logodnica l-a ucis?

Femeia răspunse fără nici un răgaz, fără nici o ezitare suspectă.

— Nu cred nimic.

— Dar nici nu bănuiţi pe nimeni...

— Nu.

Dan insistă:

— Inginerul a avut vreun duşman?

— Se poate. Cine nu are duşmani? Dar eu nu l-am cunoscut. Şi nici inginerul nu mi l-a mărturisit.

Dan îşi aprinse ţigara. Urmă o pauză bine calculată de ofiţer. Dar pe chipul doamnei Stoica nu descifră nici o urmă de îngrijorare, de nesiguranţă, sau chiar de nelinişte. Închizînd un ochi, Dan reluă convorbirea pe un ton intim, prietenos.

— Aş vrea să mai aflu dacă, după plecarea dumneavoastră, nu aţi auzit în camera lor o discuţie mai aprinsă, o voce mai ridicată... Se mai întîmplă în asemenea ocazii... E în obişnuinţa lucrurilor...

Cu toată stăpînirea de sine, proprietăreasa îi răspunse cu o notă confidenţială.

— Ei să se certe? Doamne fereşte!... Erau ca doi porumbei. Aşa se giugiuleau... Aşa se comportă logodnicii... Aşa aţi fost şi dumneavoastră cînd aţi fost logodit... Pot paria! Cearta începe abia după căsătorie, cînd sita s-a învechit... Întrebaţi-mă pe mine... Cîte am tras eu în cele patru căsătorii ale mele...

În această clipă, medicul îl trase pe Dan lîngă patul în care zăcea Crin şi îl informă cu bunăvoinţă.

— A fost ucis cu cianură. O cantitate destul de puternică. Moartea i-a fost „fulgerătoare", aşa cum se scrie în ziare... Trebuie să

stabilim dacă a luat-o singur sau i-a fost strecurată de o altă persoană. Cred că a decedat în jurul orei două sau două jumătate. La disecţie vom stabili cu precizie...

Cînd Dan întoarse capul o zări pe gazdă în apropiere. Desigur, curiozitatea a împins-o să tragă cu urechea, de aceea ofiţerul o întrebă direct, fără nici o explicaţie prealabilă:

— Sper că aţi auzit constatarea medicului...

Doamna Stoica plecă vinovată privirea în pămînt.

— Da, aşa puţin... Femeie sînt şi eu...

— Perfect. Pe cine bănuiţi că l-ar fi ucis cu cianură?

Femeia răspunse cu oarecare ezitare şi evaziv:

— Ce să vă spun... Se înţelegeau atît de bine... Nici acum cînd îi văd cadavrul nu-mi vine să cred că este mort. Doamne, dumnezeule, multe ne dai să vedem în viaţă...

Dan observă că se ascunde după cuvinte găunoase. Şi bănuia că ştie ceva mai mult decît declarase.

— Vă rog să-mi povestiţi cît mai multe amănunte despre logodnica inginerului Popovici... Aţi locuit doar împreună, nu?

Gazda, de această dată, vorbi mai degajat:

— Desigur, o cunosc pe Corina destul de bine. Ştiu că era funcţionară. M-a rugat să-i gătesc, aşa că lua prînzul la mine. Cu această ocazie l-a cunoscut şi pe inginer. Este o fată adorabilă. E veselă, comunicativă, exuberantă. Ne înveselea casa ca un soare... Era bucuria şi entuziasmul nostru. Ştiu că pe răposat îl iubea sincer. Nu odată m-a rugat să-i ghicesc în cafea sau în cărţi... Cînd mă gîndesc cît de veseli au fost azi-noapte... Cine ar fi putut să-şi închipuie fatalul deznodămînt...

Dan continuă să o chestioneze, contrariat de răspunsurile tip ale femeii:

— Dar la inginerul Popovici nu aţi observat, în ultimul timp, o

schimbare în comportarea sa... Nu era mai nervos, mai irascibil.

Femeia, cu siguranţă, aproape că-i luă vorba din gură.

— A, nu, nu... Era la fel şi în ultimul timp. Doar de cînd se îndrăgostise părea schimbat...

Dan trecu la întrebări fulger.

— S-ar putea ca logodnica să-l fi părăsit?

— Asta nu ştiu, domnule.

— Fiind părăsit să se sinucidă, nu?

— Ştiu eu!

— Ar fi totuşi o logică şi o explicaţie pentru sinucidere...

— El o iubea ca pe ochii din cap...

— Deci îmi confirmaţi presupunerea.

— S-ar fi putut să fie chiar aşa.

Dan îşi aprinse o nouă ţigară. Din cauza fumatului simţea o uşoară apăsare pe inimă. Din cauza fumatului şi a muncii fără întrerupere. Hotărî cu glasul scăzut.

— Vă mulţumesc, doamnă Stoica. Dacă o să mai fie nevoie, o să mai apelăm la bunăvoinţa dumneavoastră. Acum puteţi să mergeţi să vă odihniţi!

Femeia mulţumi din cap şi se retrase dreaptă şi calmă în camera sa.

Dan împreună cu echipa de criminalişti împrăştiară o pulbere măruntă, un praf alb, pe mobilă şi veselă, luînd cu atenţie amprentele de pe sticle şi de pe paharele aflate pe masă.

Soneria de la intrare se făcu auzită din nou. Plutonierul Mirăuţă raportă lui Dan:

— Liftul a fost reparat, tovarăşe căpitan. Rămăsese fixat între etajele patru şi cinci. O defecţiune la siguranţă, după cum a constatat mecanicul blocului. A mai declarat că defecţiunea ar fi putut fi provocată.

— I-ai luat declaraţia?

— O am la mine. Poftiţi!

Căpitanul citi declaraţia mecanicului. Mirăuţă continuă:

— Cînd am deschis uşa am descoperit în lift o persoană...

— Cum?

— Da, tovarăşe căpitan, o femeie...

— Ai interogat-o?

— Se poate să fi uitat tocmai această îndatorire?

— Şi? se interesă Dan.

— Venea chiar din acest apartament...

— Ai reţinut-o?

— Desigur. Se află afară.

— Introdu-o imediat.

Peste cîteva minute se prezentă în faţa lui Dan, spre surprinderea sa, Corina, logodnica lui Crin. Femeia părea emoţionată. Probabil că a fost obligată să fie claustrată în lift.

Dan o rugă să se aşeze pe scaun.

— Nu suportaţi liftul!

— E adevărat, tovarăşe.

Dar cînd dădu cu ochii de cadavrul lui Crin, scoase un strigăt scurt şi se porni pe un hohot de plîns nereţinut. Rostea printre hohote:

— Daţi-mi vă rog voie să-l văd... Să-l ating cu palma... Nu pot crede, domnilor, tovarăşi, nu pot crede...

Dan, retras într-un colţ al camerei, urmărea orice reacţie pe obrazul tinerei femei. Durerea părea sinceră, neforţată, nesimulată. Echipa de criminalişti dori să se retragă, îşi isprăvise misiunea. Dan insistă să mai rămînă cîteva clipe:

— Vă rog, tovarăşi, să luaţi şi amprentele acestei femei. Şi dacă nu vă reţin prea mult luaţi şi amprentele gazdei, ale doamnei Stoica.

E în interesul cercetărilor şi vă rămîn îndatorat.

Corina protestă cînd i se luă amprentele.

— Nu l-am ucis eu... De ce faceţi asta?...

Dan o linişti:

— Nimeni nu vă acuză că l-aţi ucis pe Crin. E doar o simplă formalitate. Vrem să comparăm amprentele dumneavoastră cu amprentele de pe pahare... Lipseşte unul. Al cui?

Fata se sperie şi mai tare. Tremura. Nu mai era sigură pe rezistenţa picioarelor. Căzu pe un fotoliu din apropiere. Continuă să vorbească, să se apere:

— Desigur că veţi găsi amprentele mele pe pahar. Am băut doar împreună. Era doar logodnicul meu şi nimeni nu-mi poate interzice să beau cu cineva...

Dan se văzu obligat s-o liniştească. Se temea ca tînăra femeie să nu izbucnească într-o criză de isterie. Îi oferi un pahar cu apă şi îi vorbi blînd:

— Liniştiţi-vă! Hai, beţi puţină apă... Aveţi voie să beţi cu cine doriţi... Şi e normal ca amprentele dumneavoastră să se găsească pe pahar... Asta nu înseamnă că l-aţi ucis pe inginerul Popovici...

Femeia se linişti doar pentru cîteva minute. Apoi îşi porni iar plînsul molcom, adînc. Dan continuă cu voce calmă:

— Se vede că l-aţi iubit mult...

— Da. Era un om sensibil şi respectuos.

Printre lacrimi fata se informă.

— Cînd a murit?

— A fost ucis după orele două noaptea...

Dan intenţionat accentuă pe cuvîntul „ucis”. Dar se corectă imediat:

— La fel de bine s-ar fi putut sinucide...

— Sinucide? în ochii fetei licări o lumină stranie.

— Da. S-ar fi putut întîmpla şi aşa ceva. Nu-i exclus.

Fata oftă. îşi apără logodnicul.

— Era extrem de sensibil. Probabil şi astenic. Dar nu întrevăd nici un indiciu care să probeze presupunerea dumneavoastră. Era echilibrat şi lucid.

Dan o corectă:

— Nu uitaţi că l-aţi descris ca pe un om sensibil...

— Da, domnule, omul poate fi în acelaşi timp lucid, dar şi sensibil... Nu am spus că era un sentiment exagerat.

Femeia acum părea rece şi raţională. Uitase de lacrimile ce nu se uscaseră încă pe faţă, fapt ce lui Dan nu-i scăpă. Corina avea chiar poftă de o discuţie în controversă. Perioada de panică îi trecuse, acum părea sigură, stăpînă pe situaţie, dar Dan întrerupse dialogul psihologic:

— Spuneţi-mi cum v-aţi cunoscut?

Corina îi relată pe scurt povestea dragostei lor. O dragoste banală, obişnuită, precizâ fata şi conchise:

— Ne iubeam sincer. Aseară am sărbătorit şi logodna. Voiam ca peste cîteva zile să ne căsătorim...

Dan se prefăcu că o ascultă absent, jucîndu-se cu un creion minuscul. Corina evită să amintească faptul că îl recunoscuse pe Dan, pe care îl întîlnise la „Pescăruş", şi că acesta, „medicul", urma să le fie naş. Ofiţerul o întrebă cu o voce neutră, indiferentă, de parcă întrebarea ar fi fost fără nici o importanţă:

— Aţi călătorit împreună?

Tocmai acest amănunt fata nu-l intercalase în cursul povestirii sale.

Fata făcu un efort să-şi amintească. Aproape că nu-i acordase nici o importanţă acestei călătorii.

— A, da... Iertaţi-mă, nu ştiam că vă interesează. După ce ne-am

cunoscut la doamna Stoica, am petrecut cîteva zile la Braşov. Excursii, soare, brazi... A fost un octombrie de basm. Au fost cele mai frumoase zile ale noastre...

Se auzi îndepărtată vocea lui Dan.

— Mă mir că le-aţi uitat atît de repede, dacă au fost atît de frumoase.

Femeia pară lovitura:

— Credeam că aceste zile ne aparţineau numai nouă. Da, şi că n-ar fi putut să mai intereseze pe cineva...

Ulmu urmărea discuţia cu atenţie şi nu putea descoperi unde vrea să ajungă şeful său prin acest interogatoriu ocolit şi întortocheat.

Dan profită că fata îşi terminase expunerea lirică despre zilele de la Braşov şi continuă într-un dialog mai alert.

— Şi la Sibiu nu aţi fost?

O paloare acoperi chipul Corinei. Dar numai pentru o clipă. Îşi reveni. Doar batista nu-şi găsea astîmpăr în mîinile sale.

— Ce să caut la Sibiu? Nici Crin nu a fost la Sibiu...

— Ba a fost, doamnă.

— Eu aflu de la dumneavoastră. Şi n-am nici un argument să vă contrazic...

Dan aruncă creionul deoparte. Îşi aprinse o ţigară, cerînd lui Ulmu un foc. Vorbi moale:

— Deci nu aţi fost la Sibiu...

— Repet, domnule, nu am fost... de la Braşov am plecat direct la Bucureşti. Poate să confirme şi doamna Stoica.

— Perfect, constată Dan. Continuă: De Carol Sindelar ai auzit?

Vocea femeii îşi pierdu siguranţa.

— Carol...

— Da. Carol Sindelar. E nevoie să mai repet?

— Nu am fost la Sibiu şi nu am auzit în viaţa mea de acest Carol Sindelar... E un sportiv?

Dan vorbi sec, jucîndu-se ca pisica stăpînă pe situaţie cu un biet şoricel plouat.

— Da. Am putea spune un fost sportiv. Pe Carol Sindelar logodnicul dumitale a vrut să-l reîntoarcă în arenă... .

Fata păru o clipă dezorientată.

— Se poate... Nu cunosc nimic în această afacere...

— Absolut nimic?

— Cum am mai spus.

Urmă o pauză în care Corina încerca să-şi ascundă panica sufocantă. Vocea lui Dan avea o inflexiune de metal:

— De ce minţi, Corina Vlad?

Fata bîigui speriată. Se bîlbîi.

— Nu... Nu mint... Cre... Crede... Credeţi-mă!

Dan porunci cu un glas rece:

— Tot nu înţelegi, Corina Vlad, că jocul s-a terminat?...

Fata nu răspunse. Îşi înfipse unghiile adînc în batistă. Dan se apropie de fată, care încercă pentru o clipă să-i înfrunte privirea.

— Vorbeşte, Corina Vlad. Numai aşa îţi vei mai putea ameliora situaţia precară. De acord?

— Nu ştiu ce vreţi de la mine?

— Corina, ţi-am spus că ai pierdut ultima carte. Ai fost la Sibiu?

Fata răspunse cu încăpăţînare:

— Nu.

— L-ai cunoscut pe spionul Carol Sindelar?

— Nu!

— Ai asistat la împuşcarea lui Sindelar de către Crin?

— Nu. E o invenţie...

Dan îşi opri un zîmbet amar.

— Bine, Corina Vlad. Mi-ai refuzat propunerea. Vom trece la fapte...

Ofiţerul scoase, cu mişcări sigure, dintr-o servietă o fotografie şi i-o întinse Corinei Vlad.

— Acum sper să fiu mai explicit... Poftim! Da, este cea mai evidentă probă... Ce-mi răspunzi?

Ulmu recunoscu fragmentul mărit de Dan în laboratorul securităţii. Era fotografia care-i solicitase atît de mult curiozitatea locotenentului major. Fotografia reda momentul cînd Carol Sindelar a fost împuşcat de Crin. Fata avea acum chipul pămîntiu. Buza de jos îi tremura datorită emoţiei.

Totuşi, mai încercă să se apere.

— Fotografia nu-mi spune nimic. Individul care are revolverul în mînă seamănă, ce-i drept, cu Crin. Dar doar seamănă, n-aş putea să-l identific cu exactitate...

Dan îşi muşcă distrat capătul ţigării stinse. Îi întinse fetei o nouă fotografie şi acum o studia pe tînără cu o privire indiferentă. Cînd privi fotografia, Corina fu apucată de o criză scurtă de nervi. Acum păru dezumflată. Orice urmă de mîndrie îi dispăru brusc de pe faţă.

Întinse fotografia cu mîna tremurîndă. Dan continuă dialogul.

— Ai nevoie de legendă la fotografie, Corina Vl ad?

— Nu.

— Totuşi e bine să afli greşeala pe care ai comis-o. Cînd l-ai fotografiat pe Crin în timpul crimei, pentru şantajul proiectat, lentila a cuprins şi oglinda retrovizoare... Şi în oglindă se află chipul fotografului, adică figura frumoasă a Corinei Vlad.

Locotenentul major Ulmu sări de pe scaun vorbind precipitat:

— Acum am înţeles neliniştea dumneavoastră de la laborator.

Dar privirea rece a lui Dan îl temperă. Ulmu se aşează cuminte pe scaun. Dan se adresă Corinei, care trecuse de primul şoc.

— Repet, Corina Vlad, vorbeşte, numai aşa îţi vei putea uşura situaţia... L-ai ucis pe Crin Popovici?

Fata ridică fruntea şi spuse printre lacrimi:

— Nu... Nu l-am ucis pe Crin Popovici, cînd am plecat eu era teafăr...

Înmărmuri mai departe într-o tăcere adîncă. Tresări doar cînd auzi soneria de la intrare. Ulmu deschise uşor. În prag apăru locotenentul Mirăuţă. Acesta o împinse înăuntru pe doamna Stoica. Ofiţerul raportă:

— A încercat să fugă, tovarăşe căpitan. S-a strecurat pe uşa de serviciu.

Corina o privi cu o mînie reţinută pe proprietăreasa casei. Dan se prefăcu că nu observă încordarea şi furia reţinută a Corinei. Vedea cum fata îşi înfipsese adînc unghiile în carne să se poată stăpîni. Dan, după ce îl concedie pe Mirăuţă, îi vorbi cu blîndeţe:

— Luaţi loc, doamnă Stoica.

Femeia se aşează pe scaunul din apropiere.

— Aţi ieşit, probabil, să luaţi aer... Nu?... Da, merită puţin aer curat după o noapte atît de agitată. Ce spuneţi?

Femeia se încăpăţînă să nu răspundă.

— Da. Şi tăcerea poate fi luată drept o afirmaţie. Numai dumneavoastră două aţi fost în această noapte cu Crin Popovici. El se află acum mort. Cine l-a ucis?

Cele două femei tăceau.

— Ei, aştept răspunsul...

Corina ridică privirea plină de o furie fără margini spre doamna Stoica. Ţipă mai mult decît vorbi:

— Ea l-a ucis pe Crin! Cînd am plecat eu era teafăr. Crin mă iubea. Ea îl iubea pe Crin. Din gelozie l-a ucis! Crin mi-a spus că o respinsese cu cîteva ore înainte. Ucigîndu-l, s-a răzbunat. E o femeie

rea şi prefăcută!

Doamna Stoica îi răspunse cu multă pondere în glas.

— Cînd am plecat la culcare v-am lăsat în pat ca pe doi porumbei...

Corina se apără.

— Acum vrei să te răzbuni şi pe mine. Pe Crin l-ai omorît şi pe mine mă vrei în puşcărie.

Corina fu stăpînită de un scurt acces de nervi. Dan, care privea indiferent scena, îi dădu un pahar cu apă fetei.

— Bea!... Linişteşte-te... Şi apoi declară tot ce ştii! O să te ajute fiecare mărturisire...

Se auzi grav glasul doamnei Stoica.

— Este o halucinată! O isterică! Vorbeşte anapoda. Cum se poate pune temei pe vorbele acestei descreierate?

Atunci interveni pe neaşteptate Dan, care se adresă proprietăresei, privind-o ţintă în ochi. Vocea îi era de data asta autoritară:

— Îţi pun o întrebare. Răspunde-mi cum a dispărut cel de-al treilea pahar. Paharul care ar fi trebuit să aibă amprentele tale. Paharul în care, probabil, i s-a pus cianură. Expertiza a dovedit cu precizie că acest pahar lipseşte cu desăvîrşire. Ai spus doar că aţi băut şampanie toţi trei, nu?

— Să spună mai bine logodnica. Eu i-am lăsat împreună.

Corina se ridică de pe scaun.

— Minte. Am plecat odată cu ea. M-a scos pe scara de serviciu. Am luat liftul de la etajul cinci...

Dan îşi reţinu o întrebare. O asculta pe Corina.

— Apoi liftul s-a defectat. Am strigat. Dacă ai fi fost în camera ta m-ai fi auzit.

Dan interveni în discuţie.

— Deci la mijloc a fost o crimă din gelozie... Ar fi bine să terminaţi cu melodrama asta ieftină. Adu-mi paharul imediat! Şi să trecem la adevăratul mobil al crimei.

Doamna Stoica se încăpăţîna să tacă şi să nu se urnească.

De aceea Dan se adresă Corinei Vlad.

— Vorbeşte, Corina Vlad. Spune tot ce ştii.

Corina îşi şterse ochii de lacrimi cu dosul palmei, deşi avea batista în mînă. Povestea întrerupt, cu glasul iritat, plină de amărăciune:

— Această femeie m-a crescut de cînd eram mică. Mai tîrziu, m-a atras şi m-a silit să lucrez pentru ea şi pentru reţeaua de spionaj din care făcea parte.

Proprietăreasa sări ca arsă, îşi văzu tot planul răsturnat.

— Minte, să n-o credeţi! Am dovadă că minte! Poftiţi!

Băgă mîna în poşetă. Dar Ulmu a fost mai repede decît ea şi a reuşit să-i scoată revolverul din mîna întinsă spre Corina. Dan vorbi calm, de parcă s-ar fi aflat pe o altă planetă.

— Linişteşte-te. Avem şi aşa suficiente dovezi împotriva dumitale. Continuă, Corina Vlad!

Fata, revenită dintr-o nouă emoţie, vorbea acum cu o voce tremurătoare.

— Datorită unor aranjamente organizate de ea, inginerul Ion Popovici s-a mutat în această casă. A fost o cursă pusă la cale de grupul nostru de spionaj. Desigur, cursa am fost tot eu. Inginerul mă iubea platonic. Datorită grupului, inginerul era urmărit pas cu pas, deoarece lucrînd la invenţia importantă era o momeală deosebită pentru reţeaua noastră. Îi era interceptată orice convorbire telefonică, îi era scotocit orice petic de hîrtie adus acasă. Dar inginerul, prudent, nu avea în camera sa acte secrete. S-au pregătit să-l şantajeze. Tot eu am fost aleasă drept obiectul şantajului. Dar,

tocmai în acele zile, inginerul trebuia să plece în străinătate. Despre acest eveniment au fost prevenite centralele noastre din oraşele pe care urma să le viziteze Ion Popovici. Deci planul cu şantajul a fost amînat pînă la întoarcerea sa. Dar la întoarcere o surpriză derutantă: cu ajutorul cîinelui nostru Bubi, am dedus că în locul inginerului Popovici a venit un alt individ străin, care-i semăna leit, şi care îi cunoştea la perfecţie toate obiceiurile cotidiene. A fost o măsluire de zile mari. Nu ştiam cum să procedăm. Noul venit a căzut de-a gata în cursa întinsă inginerului Popovici. Şi doar după cîteva ore am primit de la centrul din oraşul străin o informaţie extraordinară: în locul inginerului Popovici a venit în ţară fratele său geamăn, spion într-o reţea concurentă, Crin Popovici. Acest individ trecea drept erou, ucis în războiul antihitlerist. Avea două misiuni dificile: să reactiveze nişte fraţi spioni hitlerişti şi să se întoarcă în străinătate cu planurile noului tanc de tip românesc. Această ultimă misiune era şi ţelul grupului nostru. Deci a început o luptă ascunsă: care pe care. O luptă între inteligenţă, curaj şi abilitate. Deci Crin Popovici trebuia urmărit pas cu pas, era, cum s-ar spune, mina noastră de aur. Mie mi-a revenit şi această sarcină dificilă. Tot grupul nostru era în alertă: acest agent din străinătate avea acces zilnic chiar la schiţele noului tanc. Cred că s-a îndrăgostit de mine, eu m-am prefăcut îndrăgostită de el...

Doamna Stoica nu-şi putu reţine observaţia veninoasă.

— Minţi, ticăloaso, erai îndrăgostită de el pînă peste urechi.

Corina răspunse cu promptitudine:

— Se poate. Dar asta nu mă interesează decît pe mine personal.

Dan interveni:

— Continuă, Corina Vlad. Să fii la fel de sinceră ca şi pînă la acest punct.

— Cum vă spuneam, l-am urmărit la Braşov, Legătura mea

superioară, Doru Doreanu, mi-a ordonat să simulez o plecare la Bucureşti. Doru avea informaţiile sale pe care nu mi le-a mărturisit niciodată. Avea şi o frază tipică a sa: „Seniora, atît te interesează şi atît trebuie să ştii!"

L-am urmărit împreună cu Crin Popovici la Sibiu. Am ascultat cu ajutorul unui microemiţător ascuns în butonul manşetei de la cămaşă toată convorbirea sa din ceasornicărie cu fostul spion Carol Sindelar. Acesta nu se lăsa şantajat şi a refuzat să se reactiveze. Apoi a acceptat de formă. Eram sigură că noaptea va anunţa la telefon organele în drept. Şi tot la fel de sigură eram că toată noaptea Crin îl va ţine sub observaţie. Aşa s-a şi întîmplat. Noi am trecut cu maşina chiar în clipa cînd Crin îl lichida pe Sindelar. Am fotografiat. Aici a fost şi greşeala mea. În oglinda retrovizoare mi-aţi descoperit chipul...

Fata se opri pentru cîteva momente. Chipul îi era umbrit de un zîmbet de amărăciune.

— Mai departe, o îndemnă Dan.

— Cu această fotografie urma să-l şantajeze Doru pe spionul Crin, cînd acesta va pune mîna pe microfilme... Mi-a şi spus zîmbitor: „Seniora, această fotografie înseamnă o avere pentru noi. Cu această fotografie îl voi îngenunchea pe cel mai redutabil spion internaţional!" Şi m-a sărutat pe frunte. În tot acest timp, noi îl observam pe Crin, îl căutam peste tot, în ascunzătoarele cele mai directe, pentru a putea descoperi microfilmele. Dar fără nici un rezultat. Deşi bănuiam că agentul Crin avea să ne părăsească foarte curînd. Atunci a intrat în joc Doru Doreanu. I-a cerut lui Crin microfilmele în schimbul fotografiei compromiţătoare. Un şantaj clasic şi eficace. Crin i-a promis că i le aduce la orele 23 la „Pescăruş". După plecarea lui Doru, a dat un telefon să-şi reţină un bilet la avion pentru a doua zi.

Convorbirea era interceptată de noi. Am cîştigat. Înseamnă că agentul Crin avea microfilmele asupra sa şi, desigur, la orele 23 acestea vor trece în stăpînirea noastră. Doru mi-a mărturisit: „Seniora, pasienţa mi-a ieşit ca la carte... Felicită-mă". Şi m-a sărutat din nou, tot pe frunte.

Aici Corina se opri. Făcu cîţiva paşi prin casă, să se dezmorţească. îşi reluă, mult mai calmă, firul povestirii.

— Conform convenţiei, cînd ajungeam acasă, urma să-l găsim pe Doru la doamna Stoica. Aici trebuia să verificăm autenticitatea microfilmelor. Cum? Forţîndu-l pe Crin şi să-l convingem să lucreze şi pentru noi. Dar pe Doru nu l-am găsit acasă, înseamnă că la întîlnirea de la „Pescăruş" agentul Crin l-a lichidat. Era abil şi fără scrupule. Am rugat-o pe doamna Stoica să nu se atingă de Crin pînă nu mă voi întoarce eu, să mă interesez de soarta lui Doru. Am plecat pe la ora două fără un sfert. Dacă nu mă întorceam într-o oră Crin avea să fie ucis. Am luat liftul de la un etaj mai jos, bănuiam că s-ar fi putut să fiu urmărită. Dar liftul s-a defectat. Şi ştiţi prea bine ce a urmat...

Urmă o tăcere lungă, penibilă, acuzatoare. Dan îşi îndreptă ochii spre Doamna Stoica.

— Ei, nu spui nimic?

— Nu am nimic de mărturisit. Ea este o nebună. Fantezie.

Atunci Corina sări de pe scaun şi îi smulse femeii peruca. În păr se aflau microfilmele. Se risipiră rulouri pe podea. Dan le adună în palmă şi le puse sub ochii proprietăresei.

— Ce zici! Este nebună sau nu? Sau şi aceste microfilme sînt tot fantezii?

Femeia plecă privirea în pămînt. Minutele se scurgeau greu. Respira sacadat, învinsă, copleşită. în locul ei vorbi tot Corina:

— Eu am hotărît ascunzătoarea microfilmelor. Aşa că atunci cînd

am văzut-o cu peruca, mi-am dat seama că are microfilmele asupra sa... Cred că acest argument o va face să vorbească. Să vorbească măcar acum în al doisprezecelea ceas.

Dan i se adresă brutal:

— Cum ai ajuns la aceste microfilme?

Proprietăreasa vorbi tot eu ochii în pămînt:

— După plecarea Corinei, m-am reîntors în camera lui Crin. Suferisem că în acea zi mă refuzase ca femeie. La etatea mea critică sînt şi eu deosebit de sensibilă. Deci am intrat avînd cu totul alte intenţii. L-am găsit lîngă cactus. Cerceta în pămînt. Totul mi-a părut clar: acolo îşi ascunsese microfilmele pe care eu le căutasem pînă la exasperare. M-am prefăcut că n-am remarcat nimic din operaţia sa secretă. M-a luat în braţe şi ne-am îndreptat spre pat. Dar el, foarte perspicace, a priceput că-i descoperisem ascunzătoarea. A stins lumina. A strecurat în paharul meu bobul de cianură. Voia să mă termine, să-şi facă bagajul şi să dispară imediat... Imediat pînă la întoarcerea Corinei. Deci nu eu pornisem cu gîndul asasinatului. Cînd m-am întins în pat am răsturnat calculat veioza. El s-a aplecat să ridice veioza şi eu am schimbat paharele. Am ciocnit şi am băut... Restul îl deduceţi. Am scos microfilmele din pămîntul cactusului. Am aranjat pămîntul să nu rămînă nici o urmă. Şi apoi am plecat luînd cu mine paharul cu cianură. Aceasta a fost greşeala mea esenţială. În loc de trei pahare, aţi găsit doar două... Înseamnă că m-am mai întors în camera lui Crin... Şi aţi dedus bine...

Acum femeia părea ca o umbră. În cîteva minute, îmbătrînise deodată. Un zîmbet tîmp i se lipise dureros de buze. Murmură printre lacrimi:

— Şi eu l-am iubit... Da, l-am iubit... Şi am fost geloasă...

*

Pe Dan şi pe Ulmu îi întîmpinară o dimineaţă de toamnă tîrzie, o dimineaţă înaltă şi clară ca o icoană de mucenici bizantină. Şi un cer geamăn cu albastrul de Voroneţ.

Costică, somnoros, le deschise portiera:

— Mulţumim, Costică. Du-te singur. Avem şi noi nevoie de puţină destindere... Cînd vom întîlni o dimineaţă mai frumoasă?

Cei doi ofiţeri mergeau alături. Tăceau ca doi spectatori, care se întorc de la o piesă bună Dan îi spuse la despărţire:

— Ulmule, trebuie să luptăm din răsputeri, să-l salvăm pe inginerul cinstit Ion Popovici! E de datoria noastră să-l aducem în ţară!

— Numai dacă va mai fi în viaţă, tovarăşe căpitan.

MICROFONUL

La barul „Diana" de la Mamaia, domnea o animaţie deosebită. De cîteva zile, de cînd orchestra de muzica uşoară „Dracii blonzi" concerta acolo cu succes, biletele se vindeau pînă la ultimul loc. Cei şase tineri veniţi din străinătate aveau părul vopsit în blond-cînepiu, iar solista cu pseudonimul Adeline era singura care avea părul lung de un roşu Tizian. Nici un component al formaţiei muzicale nu depăşea vîrsta de douăzeci şi doi de ani şi toţi aveau în execuţie un ritm îndrăcit, care atrăgea ca un magnet fluxul acela impresionant de consumatori. Biletele se găseau greu şi de aceea locotenentul-major Marin Mircea Ulmu îl anunţă cu entuziasm pe căpitanul Miron Dan, care tocmai terminase să se frece cu spirt pe pielea înroşită de razele soarelui lui Cuptor:

— Tovarăşe căpitan, ştiţi cum vom petrece diseară?

— Ştiu. La o partidă de şah. Sau facem o promenadă?

— N-aţi ghicit. Am procurat două bilete la barul „Diana". E omor pentru ele...

— „Diana"? Barul de lîngă „Pescăruş"?

— Da! Vom asculta pe „Dracii blonzi". Un număr excepţional. Dan nu se arătă prea încîntat de propunerea subalternului său.

— Mergem mîine seară! E mai bine. Azi mă simt cam obosit de plajă.

— Imposibil, tovarăşe căpitan. E concertul lor de adio. Mîine la prînz vor pleca la Braşov! Va fi un spectacol rar.

Dan se întinse pe nisipul fierbinte, adăugind:

— Îmi imaginez o muzică zgomotoasă... Strigăte... Ţopăituri... Şi eu care am venit să mă odihnesc.

— Odihnă activă, glumi Ulmu. Să nu uităm şi pe Adeline... Are

un păr ca o flacără, încît s-ar putea face plajă la strălucirea lui... Zău, are părul atît de roşu, încît la vederea lui şoferii opresc ca la stop! Şi ştiţi ce voce are? Dalida pe lîngă ea este o biată debutantă, iar Rita Pavone nici nu s-ar încumeta să o asculte... S-ar ruşina. Poate Margareta Pîslaru...

Ulmu se opri înciudat. Auzind respiraţia regulată a lui Dan, înţelese că şeful său adormise.

*

Dan şi Ulmu ocupară o masă retrasă în spatele unei plante exotice. Lumina difuză oferea o atmosferă plăcută, intimă. Un miros penetrant de parfumuri şi de sudoare dulce şi sărată în acelaşi timp pusese stăpînire pe încăperea supraaglomerată, Deodată lumina se stinse brusc şi din culise apărură în salturi cei şase „draci", în costume fosforescente. Muzica se porni şi o dată cu primele acorduri lumina creştea în culori şi în nuanţe diferite. Ropote de aplauze subliniară apariţia feerică a Adelinei. Cîntăreaţa se mulţumi la început să execute doar paşi de dans în acordul trepidant al instrumentelor frenetice, dezlănţuind o cascadă de sunete stridente care-i molipsiră şi pe cei din sală.

Ulmu îşi reţinu un surîs. Căpitanul Dan nu părea prea entuziasmat de vacarmul din jurul său, aprindea nervos ţigară după ţigară şi i se adresă cu o umbră de imputare în glas:

— Ce aer insuportabil! Tare aş fi curios să aflu ce afaceri învîrtesc tipii pomădaţi de aici! Meseria femeilor o bănuiesc... Nu-i din cele mai onorabile... Scursoarea societăţii...

— S-ar putea să vă înşelaţi, tovarăşe căpitan. Recunosc pe cîţiva tineri respectabili. Unul e actor, altul profesor... Cel din colţ este inginer constructor... Un grup de pictori şi scriitori...

Dan îşi ţuguie buzele în semn de totală nemulţumire. Ar fi preferat în acele clipe o plimbare pe faleză sau o partidă de şah. De aceea sorbi înciudat din cafeaua răcită. Dar nu puse bine ceaşca pe masă, că un ţipăt sfîşietor se făcu auzit. Adeline, de cum atinse microfonul, se prăbuşi electrocutată. Apoi, lumina se stinse brusc. Probabil un scurt circuit. Panica puse stăpînire pe întregul local. Cineva, cu un glas baritonal, ceru să se păstreze ordinea şi nimeni să nu părăsească încăperile. Lumina se reaprinse abia peste cinci minute.

— Mi se pare că scurtul nostru concediu a luat sfîrşit!

Consumatorii au fost rugaţi să se aşeze la locurile lor. Dan remarcă foarte multe locuri goale, probabil că unii profitaseră de întuneric şi fugiseră din multe motive, nefiind dornici să aibă cîtuşi de puţin a face cu miliţia. În tot acest timp, cei doi ofiţeri urmăreau cu atenţie sala şi pe cei de pe scenă, pe „Dracii blonzi" acum împietriţi de surpriză şi de durere în jurul colegei lor. Ofiţerii auzeau presupunerile celor de la mesele vecine.

— A fost un accident!

— Cine ar fi avut interesul să ucidă o asemenea zeiţă?

— Gelozia! Cîte crime nu sînt datorate geloziei!

În cîteva minute toţi consumatorii deveniseră prin vocaţie detectivi amatori, fiecare oferea cu pasiune soluţiile cele mai lucide şi mai judicioase. Nici sosirea procuraturii, a medicului legist, a ofiţerului criminalist nu avu darul să stăvilească noianul de comentarii şi de presupuneri care mai de care mai ingenioase. Cîţiva curioşi se îngrămădiră cît mai aproape de scenă să vadă fata. Doar cu o jumătate de oră înainte, Adeline fremătase de viaţă exuberantă...

Dan şi Ulmu se alăturară echipei care începuse cercetările. Procurorul fu emoţionat de prezenţa lui Dan.

— Este o onoare pentru mine să colaborăm! Aţi fost în sală?

— Desigur. De aceea v-aş propune ca toţi consumatorii să părăsească localul. În schimb, cei de pe scenă să rămînă pe locurile lor.

— Aveţi vreo bănuială?

Dan îi arătă firul microfonului.

— Observaţi! în timpul cît lumina a fost stinsă, cineva a scos firul din priză... Şi acel cineva se afla aici pe scenă sau se afla în momentul accidentului în cabina din dreapta...

Procurorul întrebă:

— Socotiţi că a fost doar un accident?

Dan îşi aprinse o ţigară şi replică după o scurtă pauză:

— S-ar fi putut vorbi numai de accident dacă firul ar fi rămas mai departe în priză. Pricepeţi? Dar firul microfonului a fost scos din priză... Nu?

Procurorul privi nedumerit, ridicînd din umeri.

— Şi ce-ar însemna asta?

— Înseamnă că cineva a intenţionat, profitînd de întunericul dens, să se apropie de cadavrul fetei.

— Cu ce intenţii?

— Asta rămîne să stabilim! Aşa sper, cel puţin.

În tot acest timp, aparatele ţăcăneau fără contenire în jurul trupului fetei, iar consumatorii părăsiseră pînă la unul localul barului, încă vădit impresionaţi de numărul de senzaţie neprevăzut de programul artistic al „Dracilor blonzi”.

*

În timp ce echipa de cercetare îşi continua operaţia de scenă, Dan şi Ulmu efectuară un control amănunţit în camera victimei. După cîtva timp Ulmu îşi dădu cu părerea:

— Tovarăşe căpitan, dacă asasinul n-ar fi scos firul microfonului din priză, am fi avut în faţa noastră o crimă perfectă. Totul ar fi trecut ca un accident oarecare.

Dan nu răspunse. Controlară cu atenţie fiecare haină, fiecare rochie şi obiect din cameră. Răsfoiră cîteva scrisori fără nici o importanţă. În cutia cu bijuterii, multe doar simple imitaţii, descoperiră o brăţară în formă de şarpe. Ulmu fu cel care sesiză că mai văzuse o astfel de brăţară:

— Este identică, pot paria, cu brăţara pe care Adeline o avea la mîna stîngă!

— Nu te înşeli?

Ulmu roşi stînjenit:

— V-am mărturisit doar că fata îmi plăcea! Am urmărit-o foarte atent şi o asemenea brăţară nu mi-ar fi putut scăpa neobservată! Avea cîntăreaţa braţe atît de frumoase şi albe...

— Hai, lasă! Ai devenit şi poet. Vom verifica dacă ai avut dreptate sau nu... Amănuntul e totuşi interesant pentru cazul nostru... Vezi, brăţara este făcută dintr-o singură piesă şi nu se poate desface.

Încurajat, Ulmu îşi continuă ipoteza şi cu argumente bine susţinute.

— S-ar fi putut ca brăţara pe care o avea la mînă să fi fost cea veritabilă şi, probabil, foarte scumpă. Asasinul, ştiind că brăţara are o valoare considerabilă, a organizat minuţios „accidentul", a scos firul microfonului din priză şi în bezna din sală i-a sustras brăţara! E logic sau nu, tovarăşe căpitan? Sînt convins că a doua brăţară nu o vom mai descoperi la mîna victimei, deşi eu jur că i-am zărit-o în timpul dansului...

*

Ulmu ajunse primul în scenă. Dar deodată se întunecă la faţă. Dan îi spuse din privire: „Ai văzut că brăţara se află la locul ei? Deci ipoteza dumitale s-a evaporat ca un abur de primăvară!" Procurorul îl informă despre mersul cercetărilor. Nimic nu-i părea suspect şi, cu o oarecare bucurie ascunsă, îi mărturisi nu fără ironie:

— Am descoperit şi făptaşul care a scos firul microfonului din priză...

Dan, cu tot calmul său proverbial, nu se putu stăpîni:

— E foarte important. Cine-i vinovatul?

Rîzînd de-a binelea, procurorul explică:

— O pisică. E pisica garderobierei. Ea s-a aflat în culisa din dreapta. S-a stins lumina. S-a speriat, a luat-o la fugă şi s-a împiedicat de firul microfonului pe care l-a scos din priză. Ce ziceţi?

Dan înghiţi în sec. Ulmu îi spuse tot din privire: „Am impresia că şi dumneavoastră aţi cam greşit. Deci o nouă ipoteză se află în aer!" Procurorul îşi continuă cu siguranţă concluziile.

— Cred că a fost doar un regretabil accident. Cercetaţi şi microfonul, să vă convingeţi că din neglijenţă o parte din banda izolată a căzut. E regretabil deoarece fata era talentată şi foarte tînără. Dar fiecare ne avem destinul nostru.

Dan închise pleoapa stîngă, după vechiul său obicei. Părea convins şi absent. Dar cînd procurorul triumfător voi să se retragă, Dan îl reţinu, cu glas moale, neutru:

— Tovarăşe procuror, e bine să nu ne grăbim să elucidăm un caz cu ajutorul destinelor, al fatalismului. Aş vrea să cunosc şi eu această pisică fenomenală.

— De ce fenomenală? sări procurorul.

— Mai întîi, spuneaţi că pisica se afla în culisa din dreapta. Bun. Culisa şi scările pe care a urcat erau goale. S-a stins lumina. Unde ar

fi fugit pisica? Pe scenă se afla orchestra. În sală, publicul. Oare într-acolo să fi fugit? Oricare animal se întoarce totdeauna pe drumul pe care-l cunoaşte şi pe care nu se află nimeni, deci ferit de primejdii. Doriţi să facem o experienţă?

Procurorul tăcu. Cu acelaşi calm, căpitanul îşi continuă raţionamentul:

— Priviţi microfonul! Banda izolantă nu s-a desprins din neglijenţă. Observaţi urmele obiectului tăios care a îndepărtat-o. Şi apoi brăţara... Ea ne va descoperi asasinul!

La acest amănunt Ulmu tresări.

— Ajutorul meu, locotenentul major Ulmu, are un dezvoltat spirit de observaţie. Bunăoară, cînd am cercetat camera victimei, a zărit o brăţară aidoma cu aceea pe care dansatoarea o avea la mîna stîngă. Bănuia că a fost furată. Dar brăţara se afla tot asupra victimei. Dar ce n-a mai observat ajutorul meu este că brăţara se află acum la braţul drept... Sper că pisica dumneavoastră nu se îndeletniceşte cu asemenea şotii. Sau poate tot eu mă înşel. Înseamnă că în timpul întunericului cineva a umblat la brăţară, a scos ceva din ea şi apoi, din grabă, a prins brăţara la cealaltă mînă. îmi faceţi plăcerea să cercetăm împreună această brăţară, totuşi enormă pentru o mînă atît de fină şi subţire.

Toţi se îndreptară spre brăţară, dar Dan îi opri.

— Nu vă atingeţi de ea! Trebuie să o luăm cu o batistă, avem nevoie de amprente...

Apăsînd pe un buton mic, ascuns, brăţara se deschise.

— Observaţi, aici s-a aflat obiectul. A fost sustras de cel care a organizat „accidentul" şi care a provocat scurtcircuitul. Şi tot el, din greşeală, din cauza timpului scurt, din cauza întunericului, a prins brăţara la cealaltă mînă... Eu nu cred în crimă perfectă şi...

În acest timp, şeful orchestrei, scuzîndu-se, se informă dacă e

necesar ca instrumentiştii să mai rămînă pe scenă, deoarece le fusese luat interogatoriul.

Dan îi răspunse cu amabilitate şi politeţe:

— Mai sînt necesare doar cîteva informaţii. Este şi în interesul dumneavoastră. Nu va dura mult, vă promit.

În acest timp Ulmu trimise brăţara la laborator, pentru a se stabili cu precizie amprentele digitale.

Dan se apropie de orchestră şi, spre surprinderea tinerilor, le vorbi în limba lor.

— Vă pun doar o singură întrebare. În clipa în care s-a stins lumina, după ce s-a auzit strigătul victimei, cine s-a mişcat de la locul său?

Nimeni nu-şi amintea nimic cu precizie. Toţi se mişcaseră de la locuri, cuprinşi de panică, dar aveau certitudinea că nimeni nu părăsise scena nici o clipă. De altfel, la capătul culisei, se aflau pompierul şi regizorul secund, care nu observaseră pe nimeni coborînd sau urcînd spre scenă.

— Dar în scenă a venit cineva din culise? dori Dan să se convingă pe deplin.

Răspunsul a fost tot negativ. În unanimitate declarară că nimeni nu a putut urca pe scenă, fără a fi simţit de ei. Cel care s-ar fi introdus printre ei, datorită spaţiului îngust, s-ar fi lovit de ei, de instrumente, de lampadare sau de plantele decorative care se aflau acolo.

Glasul lui Dan se auzi clar şi tăios, stîrnind o nedisimulată nelinişte în rîndul tinerilor instrumentişti.

— Atunci cineva dintre dumneavoastră este asasinul! Şi o voi dovedi.

Un ofiţer sosi cu rezultatul analizelor de pe brăţară. Nu se găsise nici o urmă în afară de amprentele victimei.

Dan, cu toată politeţea posibilă, îi anunţă pe muzicanţi:

— Vă cer anticipat scuze, dar este în interesul cercetărilor. Veţi mai rămîne încă o vreme aici. Sper că nu va dura prea mult! Puteţi să serviţi o gustare, dar nimeni să nu părăsească scena sau să se întîlnească cu o persoană din afara grupului!

Se retrase cu procurorul şi cu Ulmu, anunţîndu-i pe drum:

— Vom vizita camera chitaristului. E cel mai suspect.

— E asasinul?

— Posibil. Sau poate fi numai un complice...

— Presupuneri, îi răspunse procurorul.

— Nu. Certitudini. Ni s-a comunicat că de la priza în care se afla chitara sa electrică s-a produs scurtcircuitul.

— Poate fi şi o întîmplare, îl înfruntă procurorul.

— De acord cu dumneavoastră. Tocmai asta vreau să aflu. Prea a sosit la momentul oportun întîmplarea asta... E drept că şi alt instrumentist s-ar fi putut folosi de priza sa ca să producă scurtcircuitul, dar deocamdată eu îl bănuiesc pe el.

Cercetarea amănunţită a camerei nu a dus la nici un rezultat concret. Nici un obiect nu le atrase atenţia cu ceva deosebit în legătură directă cu crima comisă cu o oră mai înainte.

— Şi totuşi asasinul este unul dintre ei, scăpă printre dinţi, înciudat, Dan, strivind ţigara din care apucase să tragă două fumuri cu sete. Apoi îşi aprinse cu gesturi automate o nouă ţigară.

Ulmu îi veni în ajutor.

— Ar trebui să le facem o percheziţie riguroasă, astfel vom putea descoperi documentele sau mănuşile cu care a operat. Observaţi, nu a lăsat nici o urmă. Pînă în prezent, fiind sub o severă observaţie, nu au putut îndepărta nimic din ce au asupra lor. Nici mănuşile compromiţătoare.

Erau pe punctul de a părăsi încăperea, cînd telefonul ţîrîi

prelung. Dan ridică receptorul. Auzi un glas gutural care mormăia nervos ceva de neînţeles.

— Trebuie să fie o greşeală, preciză procurorul.

— Deci tot o întîmplare, sublinie Dan cu o nuanţă abia perceptibilă de maliţiozitate. Nu găsiţi că, paradoxal, asupra acestui individ coincid prea multe întîmplări?

Procurorul ripostă cu o nervozitate necontrolată:

— Se poate, tovarăşe căpitan. În privinţa percheziţiei vă pot informa că n-a fost găsită nici o pereche de mănuşi asupra cuiva din orchestră.

Dan, în loc să se descurajeze, răspunse cu o veselie sinceră:

— Informaţia dumneavoastră îmi este extrem de preţioasă şi vă rog să primiţi recunoştinţa mea sinceră. Înseamnă că pe jumătate cazul este pentru mine ca şi elucidat. Iată o problemă care s-a rezolvat într-un timp record.

— Aş fi tare curios să aflu cum...

— Peste cîteva minute curiozitatea dumneavoastră va fi pe deplin satisfăcută. Vă pot garanta acest lucru.

Procurorul îi zîmbi prietenește, insinuînd, totuşi:

— Nu cumva eşti prea optimist, tovarăşe căpitan?

Dan îi răspunse cu promptitudine:

— Curios. Acei care mă cunosc bine au impresia tocmai contrară! Toţi mă consideră dacă nu pesimist, cu siguranţă, un realist destul de sceptic şi o fire de loc entuziastă... Poate din această cauză nici nu m-am căsătorit pînă acum. Pun totdeauna răul înainte... Sînt cam morocănos de felul meu, nu găsiţi?

— Vreţi cu tot dinadinsul să vă contrazic, glumi procurorul. Poftim, nu sînt de acord cu dumneavoastră.

Cînd ajunseră în localul barului, Dan li se adresă tinerilor muzicanţi cu căldură sinceră în glas, după ce sorbi dintr-un pahar de

pepsi:

— Domnii mei, vă cer din nou iertare, dar sper că am ajuns la rezultatul problemei. Nu vă mai cer decît un singur lucru: daţi-mi, vă rog, instrumentele dumneavoastră. Da, toate... Şi talgerele! Şi ciocănaşele! N-o să le reţinem decît cîteva clipe! Noi nu ne pricepem să le mînuim.

Împreună cu Ulmu şi cu un ofiţer specialist, verificară pe rînd amprentele de pe ele, cu ajutorul unor lupe cu multe dioptrii. În cîteva minute se reîntoarseră cu toate instrumentele.

Pe chipul lui Dan fluturâ un zîmbet luminos. Glasul său anunţă fără nici o emoţie, inflexibil:

— Asasinul a fost descoperit! Domnilor, vă mulţumesc.

Un tremur nervos străbătu prin toţi, ca un curent electric de înaltă tensiune. Glasul lui Dan răsună apoi ceva mai poruncitor.

— Îl rog să coboare de pe scenă!

Toţi asistau cu sufletul la gură ca la un spectacol inedit, care le tăia respiraţia.

Nimeni nu se urni. Muzicanţii se priveau năuciţi între ei, aşteptînd parcă de undeva salvarea. Atunci Dan şi Ulmu se urcară pe scenă şi se opriră în faţa toboşarului. Dan i se adresă autoritar, privindu-l drept în ochi.

— Arată-mi mîinile. Aşa, ca la o ghicitoare. Ştiu să descopăr destinul în palmă.

Automat acesta se supuse. O ezitare se desluşea pe faţa sa.

— N-au amprente degetele dumitale, nu? Curios!

— Da. De la un accident, nu...

Dan îl întrerupse brutal, sfredelindu-l cu privirea.

— Nu. De la o operaţie! Se obişnuiesc asemenea intervenţii chirurgicale.

Tînărul se apără cu un aer de prunc nevinovat.

— De ce să mă fi operat?

Dan îi smulse un ciocan minuscul pe care acesta îl avea în buzunarul hainei. Cu gesturi sigure îl demontă şi din interior căzură cîteva microfilme. Era ciocanul pe care nu-l predase la control.

— Din această cauză te-ai operat, înţelegi? Ştiai precis că va mai trece timp pînă ce amprentele vor apărea la loc. Pînă atunci puteai s-o ucizi pe Adeline, să-i scoţi din brăţară microfilmele, să provoci scurtcircuitul de la chitara electrică, să ascunzi microfilmul în ciocanul uitat lîngă tobă, un modest instrument de percuţie... L-am observat cînd nu mi l-ai predat la control.

Ulmu prinse mîna toboşarului în ultima clipă, în piatra inelului simţiră mirosul amărui de migdală al cianurii. Dan i se adresă tăios:

— Spune tot! E tot ce ţi-a mai rămas de făcut.

— Lucram în două agenţii de spionaj concurente. Ştiam că în noaptea aceasta Adeline avea să predea microfilmele. Era singura posibilitatea să i le sustrag. Asta-i tot!

Dan i se adresă cu asprime:

— Asta nu-i tot! Urmează să ne conduci la cel căruia urma să-i predai microfilmele! Şi la complicele care a conectat înalta tensiune în circuitul microfonului!...

Ieşi urmat de Ulmu. Briza mării îi lovi răcoroasă drept în faţă. Respirară adînc. Dan îi ordonă:

— Mai repede. Ulmule! Să nu pierd răsăritul soarelui, iar diseară, să nu uiţi, eşti invitatul meu la o promenadă pe faleză! Sîntem doar în concediu, băiete.

INSULA LINIŞTITĂ

I

Căpitanul aviator Tudor Păun se mai privi o dată în oglindă, îşi mai potrivi, pentru a cîta oară, nodul cravatei; niciodată nu era mulţumit de cum îi reuşea. De aceea se hotărî – nu era pentru prima dată – să-şi cumpere o cravată cu nod fix.

Coborî grăbit treptele. Soarele verii îl orbi. În prag se împiedică de un iepure de casă, dolofan şi alb ca un bulgăre de zăpadă.

— Iartă-mă, stimabile, însă vina o purtăm amîndoi... Dacă am apela la un tribunal internaţional al oamenilor şi al iepurilor...

Dar ofiţerul se opri. Lîngă el se ivise Dionisie Larion, mecanicul blocului şi stăpînul cu firman al celor şapte rozători albi. Om de aproape şaizeci de ani, mecanicul era veşnic pus pe glume.

— Era să mă lăsaţi numai cu şase iepuri, tovarăşe căpitan.

— Dumnealui a dat peste mine...

Dionisie rîse respectuos:

— Aveţi dreptate, e cel mai nedisciplinat. Am să-l bag la „carceră”... Şi tot ca pedeapsă am să-l spăl şi am să-l prind la uscat pe frînghie... Da, da, am să-l agăţ de urechi cu cîrlige de rufe...

Căpitanul se îndreptă grăbit spre piaţa centrală, înspre locul unde urma să aştepte, cîteva minute, cursa militară a aerodromului. Zări de departe autobuzul. „Straşnică zi de zbor! îşi spuse ofiţerul încîntat. Să faci cu avionul o baie în imensitatea senină a cerului de iunie e o adevărată desfătare de care, în trecut, se bucurau doar zeii. Dar uite că iar am derapat spre poezie!... Totuşi susţin că fiecare pilot e şi un poet... Nici nu s-ar putea altfel!”

Acum maşina străbătea străzile însorite ale oraşului Z. Pe Tudor

îl impresiona plăcut jocul culorilor oferit de casele văruite în diferite nuanţe, de rochiile multicolore, de tarabele încărcate cu fructe şi zarzavat.

Peisajul se transformă apoi, pe nesimţite, într-un „verde crud", ca în versurile lui Bacovia, o culoare odihnitoare, răspîndită pe toată întinderea aerodromului. Peste cîteva minute Tudor mergea zorit spre punctul de zbor. Era dornic să plonjeze cît mai repede în albastrul tulburător al cerului.

Căpitanul simţi că cineva aleargă în urma sa; îl opri un caporal, care îi raportă, abia trăgîndu-şi sufletul:

— Tovarăşe căpitan, sînteţi aşteptat la biroul tovarăşului maior Boca.

— De cine?

— Nu ştiu, aşa am primit ordin să vă raportez.

Această întîrziere a clipei de decolare îl irită:

„Ar fi putut să mă aştepte după zbor!"

Spre surprinderea sa, în birou nu găsi decît doi ofiţeri de securitate, un căpitan care se prezentă Miron Dan şi care îl invită cu o voce inexpresivă să se aşeze şi un locotenent major, Marin Mircea Ulmu, care îşi trase scaunul mai aproape.

— Fumaţi? îl întrebă Dan, întinzîndu-i pachetul de „Snagov".

Tudor se scuză pe un ton cam dur:

— Nu! Apoi mai îndulci replica: De două zile m-am lăsat de fumat... Mai precis de 49 de ore şi 11 minute... Nu ştiu care scriitor spunea că în viaţa sa cel mai uşor lucru a fost să se lase de fumat... Pînă atunci reuşise să facă asta de aproape o mie de ori...

Pradă nervozităţii, Tudor îşi găsea cu greu cuvintele, repetînd abuziv verbul „lăsa"... De altfel, emoţia i se citea deschis pe chipul acum parcă mai palid...

Din nou se auzi glasul neutru al lui Dan:

— Eu vă urez să reuşiţi definitiv!... A, da... După acest preambul, să vă destăinui de fapt scopul întîlnirii noastre... Vă solicităm cîteva informaţii despre angajatul civil Ion Stogu.

Orice i-ar fi trecut lui Tudor prin cap, în afară de o astfel de întrebare. „Ce i s-o fi întîmplat lui Stogu? E doar un tip liniştit, sobru...”

— Vă stau la dispoziţie, tovarăşe căpitan!

Era cît pe aci să adauge „cu plăcere”, dar se opri la timp. Într-adevăr, pe Tudor îl cam sîcîia, chiar de la prima vedere, figura somnoroasă şi absentă a căpitanului de securitate, cufundat parcă într-o permanentă toropeală. Vorbele-i curgeau molcome, indiferente, alunecînd reci ca dintr-o altă planetă. De aceea aviatorul îşi mută privirea pe figura proaspătă, radiind sănătate, bucurie, optimism exuberant, a locotenentului major cu înfăţişare de sportiv şi blond ca un personaj din mitologia scandinavă.

— Eraţi cumva prieteni?... Deduc aceasta din faptul că lucraţi împreună, că locuiţi împreună, că vă vedeţi zi de zi, nu-i aşa?

Tudor precizează, cu oarecare prudenţă, relaţiile sale cu Stogu:

— Sîntem simple cunoştinţe. Prin el am putut ocupa camera în care locuiesc acum, el mi-a propus-o, dacă acest amănunt vă interesează...

Dan îşi mai aprinse o ţigară cu aceleaşi gesturi fantomatice.

Nimic nu i se putea citi pe faţă. De aceea, vestea pe care o rosti calm, pe nepregătite, avu efectul unei lovituri de trăznet.

— E bine că vorbiţi la trecut. Ion Stogu nu mai este în viaţă. Cadavrul i-a fost descoperit într-o groapă cu var din apropierea gării Chitila.

— Nu se poate! Nu cred... izbucni Tudor.

— Mă văd totuşi obligat să vă contrazic. Şi cel mai viabil argument îl constituie aceste fotografii... Sînt elocvente, nu?

Tudor, cuprins de o vădită emoţie, urmări uluit fiecare fotografie, apoi întrebă:

— S-a sinucis?

— Nu. A fost asasinat. În ziua de 8 iunie, deci acum două zile, i s-a găsit cadavrul. Pare-mi-se că aţi plecat împreună de la aerodrom... Aţi putea să ne relataţi impresiile dumneavoastră, să vă referiţi, mai ales, la această ultimă întîlnire...

Încă nerevenit din prima-i surpriză, Tudor făcea eforturi să-şi amintească momentele petrecute în urmă cu şase zile.

— Ne-am întors cu autobuzul de la aerodrom. Mi-a mărturisit că beneficia de o permisie de trei zile. Intenţiona să-şi viziteze un frate aflat la Bucureşti. Un frate sau o soră... Cînd am coborît din cursa noastră, am observat că în piaţă îl aştepta un „Fiat 1300”... Mi-a declarat cu o uşoară mîndrie: „Cu limuzina asta merg la Bucureşti... E o ocazie fericită...”

Dan îşi deschise pentru prima oară şi cealaltă pleoapă. Dar vocea îi era la fel de ştearsă.

— Şi nu vi s-a părut nimic suspect?

Tudor zîmbi, zîmbi nervos, schiţînd o grimasă.

— Ce-ar fi putut să-mi atragă atenţia?... De altfel, dacă nu mă înşel, nici nu prea sînt înzestrat cu multă perspicacitate. Şi, apoi, un om pleacă în permisie cu o maşină de ocazie... Mi se pare perfect normal...

Locotenentul major izbucni:

— Normal, dar nu prea. Normal ar fi fost ca „Fiat”-ul să-l fi aşteptat pe Stogu în faţa unităţii dumneavoastră, deoarece şoseaua spre Bucureşti trece chiar pe la poartă...

Aviatorul se simţea cuprins de iritare, deşi recunoştea că ofiţerul are dreptate. Din încăpăţînare însă replică dîrz, aproape vehement:

— Tovarăşe locotenent major, mă văd obligat să vă informez că

nu obişnuiesc să tai firul de păr în patru.... N-aş avea nici timp şi nici nervi pentru o asemenea bizarerie...

Cu acelaşi calm, trezit ca dintr-o reverie, flegmatic, Dan interveni:

— Păcat, tovarăşe căpitan, că nu vă permiteţi un asemenea lux, o asemenea bizarerie... În astfel de ocazii a tăia firul de păr în patru se poate traduce prin vigilenţă. Şi, pentru vigilenţă, sper că fiecare avem timp suficient la dispoziţie... Nădăjduiam că vom obţine din partea dumneavoastră tot concursul şi nu „teoretizări" ce ne răpesc într-adevăr mult timp...

Tudor se stăpîni, spunîndu-şi: „Nimic nu iartă". Mărturisi, cu o umbră de maliţiozitate:

— Deşi m-aţi notat drept „lipsit de vigilenţă, sper să vă dau cîteva informaţii, poate utile... Bunăoară, am remarcat că individul de la volan avea părul argintiu şi o faţă tînără, frapant de proaspătă în contrast cu părul: un nas acvilin, tenul smead... în interiorul maşinii se mai aflau o fată blondă cu pîrul strîns într-un coc şi un copil de vreo patru, cinci ani...

— Da... da... Spuneţi-mi, Ion Stogu părea mulţumit de întîlnirea cu cei din automobil?...

— Sigur că da... Cu omul de la volan mai ales... S-au salutat ca vechi amici. Stogu, de obicei taciturn, mi s-a părut atunci exuberant, chiar foarte volubil... Nu mai semăna cu vecinul posac pe care-l ştiam.

Dan îşi însemnă ceva într-un carnet redus la proporţiile unei cutii de chibrituri, întrebînd fără să-şi ridice ochii:

— În ce împrejurare v-a făcut Stogu propunerea să locuiţi în aceeaşi casă?

— Cred că n-a trecut mai mult de o lună din ziua în care, auzindu-mă că am nevoie de o cameră mai confortabilă, mi-a dat

adresa familiei Radu. M-a condus personal. Camera mi-a plăcut şi după două zile mi-am adus bagajele în strada Macului 24 B Era o...

Dan îl întrerupse:

— Puteţi să ne vorbiţi despre această casă şi despre locatarii ei?

Tudor declară sincer entuziasmat:

— Casa noastră? O adevărată insulă liniştită. Cu toate că ritmul trepidant al vieţii de citadelă industrială a făcut să dispară vechea noţiune de „oraş provincial", de oraş „în care nu se întîmplă nimic", locuinţa noastră a rămas un ostrov al tăcerii...

Dan interveni cu o fină ironie:

— E mai bine să nu vă grăbiţi cu aprecierile...

Tudor se înfurie de-a binelea.

— E cea mai liniştită casă. Iar locatarii ei sînt oameni oneşti, cumsecade... Pentru fiecare dintre ei răspund cu capul!

— Vă apreciaţi prea mult vecinii şi nu prea ţineţi la capul dumneavoastră, tovarăşe căpitan, sublinie Dan cu aceeaşi urmă de ironie, pe care Tudor o luă drept o jignire.

— S-ar putea să nu ştiu să-mi preţuiesc capul, dar în acelaşi timp sînt ferm convins că mania suspiciunii nu mă caracterizează... Despre probitatea vecinilor mei sînt totuşi convins. Bunăoară, proprietara mea, doamna Zamfira Radu este o văduvă onorabilă al cărei soţ a murit în luptele din Cehoslovacia.

— A dispărut, îl corectă cu plăcere Dan.

— A murit, a dispărut e totuna...

— Nu, nu, insistă căpitanul de securitate. Priviţi cam superficial lucrurile. Dacă a dispărut în primăvara lui 1945, nimeni nu ne poate convinge că acum nu trăieşte pe undeva... Este?

Pentru a doua oară Tudor tăcu iritat. Continuă apoi cu mai mult calm:

— Da. S-ar putea să aveţi dreptate. Dar pînă la proba contrară, eu

rămîn pe poziţia mea. Mai ales că doamna Radu îmi va fi viitoare rudă. Cu fata ei, Monica Radu, studentă la politehnică, sînt logodit. Evident, am chibzuit bine acest pas; de altfel e o chestiune intimă, despre care cred că am vorbit destul. În aceeaşi casă mai locuieşte şi inginerul Vlad Timuș, unchiul viitoarei mele soţii. Pînă nu de mult a fost constructor de avioane, astăzi este un venerabil pensionar, pe care-l pasionează şahul şi motoarele...

— O mică rectificare, precizăla fel de apatic Dan, inginerul Vlad Timus a fost îndepărtat din producţie în anul 1950, iar pensia o primeşte de la o dată destul de recentă...

— S-au mai făcut unele greşeli în trecut, tovarăşe căpitan. Dovadă că şi astăzi mai este consultat în unele probleme importante din domeniul construcţiei motoarelor!

— După dumneavoastră ar fi meritat să fie membru al Academiei.

Tudor sări ca ars:

— Văd că-l cunoaşteţi mai bine decît mine. Atunci pentru ce mai aveţi nevoie de referinţele umilei mele persoane?

Mai imperturbabil ca oricînd, Dan trecu peste impulsivitatea lui Tudor.

— Dacă o să vă liniştiţi, o să aflaţi şi răspunsul. În munca noastră are importanţă orice amănunt, chiar şi cel aparent lipsit de importanţă. În scopul acesta discutăm acum cu dumneavoastră. E vorba de un om ucis şi care v-a fost coleg. În joc e memoria sa, onoarea sau dezonoarea numelui său, oprobriul sau admiraţia noastră pentru faptele sale... Şi, mai presus de orice, apărarea intereselor patriei. Sper că am fost explicit!

— Evident, răspunse cu convingere Tudor. Am să încerc să vă relatez cît mai multe amănunte. Eu locuiesc la etaj. La parter locuieşte familia Pietraru. Doamna Sanda Pietraru i-a închiriat lui

Stogu o cameră. Pe soţul ei, Tase Pietraru, nu l-am văzut. E permanent plecat pe teren. Ştiu că lucrează în comerţ sau aşa ceva...

— Deci garantaţi pentru oamenii pe care nici nu l-aţi văzut? Nu socotiţi superficială aprecierea dumneavoastră?

Tudor se aprinse din nou:

— În afară de cunoaştere ne mai bazăm şi pe intuiţie...

— Noi vă solicităm numai fapte precise. Intuiţia, uneori, poate da greş.

Aviatorul îşi ascunse nemulţumirea.

— Perfect. A mai rămas să amintesc de mecanicul casei, de Dionisie Larion, un bătrînel plăcut, bineînţeles, cînd nu se lungeşte la vorbă şi care locuieşte la subsol. Mai are în directa sa supraveghere şi caloriferul de la blocul vecin. Cred că am terminat cu lista locatarilor... A, să nu uit, au mai rămas cei şapte iepuri de casă ai mecanicului. Dar pot să confirm cu certitudine deplină că la nici unul dintre harnicii rozători n-am observat pînă în prezent ceva suspect...

Dan îşi aprinse din nou o ţigară, apoi se ridică liniştit, conchizînd cu indiferenţă:

— Vă mulţumim şi pentru relatări şi pentru poantele umoristice. Şi vă rugăm, tovarăşe căpitan, să vă notaţi aceste numere de telefon. Cînd credeţi că e cazul, apelaţi la ele şi cred că nu e nevoie să vă mai recomand o discreţie totală...

*

Tudor se simţi în largul său abia în înaltul văzduhului, în lumea de basm a norilor. Cerul îl făcea să uite oboseala, emoţiile neprevăzute prin care trecuse. Aviatorul regreta sincer pierderea atît de tragică a tăcutului Stogu. Pilotul se simţea totuşi înviorat că

scăpase de prezenţa stînjenitoare a lui Dan. „Nu ştiu de ce omul acesta îmi displace! E prea scrupulos! Prea bănuitor! Cine din casa noastră ar fi putut să aibă ceva cu însinguratul Stogu? Da, chipul securistului nu mi-e de fel simpatic. E tipul omului care suflă şi în iaurt!” Auzi comanda prin radio: „Carpen 105! Ţinta în faţă şi stînga, la zece”.

II

În aceeaşi după amiază căpitanul Dan şi locotenentul major Ulmu au aterizat cu un avion la Bucureşti. S-au îndreptat spre morgă, unde au cercetat îndelung cadavrul lui Stogu. Căpitanul concluziona:

— A fost ucis înainte de a fi aruncat în groapa cu var. A fost lovit în cap cu un corp de metal sau un corp dur.

Ulmu asculta plin de condescendenţă.

— Cred că au lucrat două sau trei persoane! continuă căpitanul.

Din certificatul de autopsie reieşea că Stogu abuzase de alcool... Probabil intenţionat l-au ameţit înainte de comiterea crimei! Poate vom afla ceva de la fratele victimei şi apoi, conform planului, să ne deplasăm la groapa cu var...

Pe fratele lui Stogu îl găsiră îndurerat, pradă încă ştirii atît de dureroase. Vorbea ilogic, incoherent, iar declaraţia sa nu prea le aduse noutăţi: „Da, a venit la mine. Era extrem de grăbit, avea o flanea albastră. Era neras. Mi-a mărturisit că pleacă la munte pentru două sau trei zile. Fuma ţigară după ţigară, el care n-a fumat niciodată. Era însă bine dispus. Cum să bănuiesc tragicul său sfîrşit?... Şi apoi am fost chemat să-l recunosc la morgă.”

Pe chip i se prelingeau boabe de lacrimi, fără să plîngă, fără să

geamă. Durere împietrită, bărbătească.

Peste douăzeci de minute au ajuns la Chitila, să cerceteze groapa de var în care fusese aruncat Stogu. În apropiere, urmele unui camion, deci „Fiat”-ul nu trecuse pe aici. Ulmu exasperase:

— Tovarăşe căpitan, nici un indiciu... Nici o urmă... Iată o crimă perfectă!...

Dan îi replică blazat:

— Crimă perfectă nu există! E drept că asasinul, sau mai precis asasinii au omis să ne lase o carte de vizită. Au luat însă legitimaţiile victimei. Cadavrul a fost identificat după plicul unei scrisori expediate de fratele său. Deci au lucrat superficial, zorit, n-au cercetat minuţios îmbrăcămintea şi iată că această scrisoare le încurcă acum planurile. Şi este curios cum această scrisoare a rezistat în groapa de var, literele de pe plic mai putînd fi descifrate...

Ulmu asculta în tăcere. Căpitanul vorbi după cîteva clipe de gîndire:

— Probabil că au intenţionat să se folosească de legitimaţiile lui Stogu şi cu ajutorul lor să ajungă la secrete militare. Pricepi? Poate pe un aerodrom, sub un pretext oarecare. Au sperat că victima va fi descoperită în groapa de var după un timp mai îndelungat. Au pus probabil cadavrul sub supraveghere. Acum cînd au aflat că a fost descoperit, ce le-a mai rămas? Speranţa că nu va fi prea repede identificat. În situaţia asta ce-ar putea face? Să pună sub „supraveghere” morga...

Dan îi făcu semn lui Ulmu să-l urmeze. Ordonă şoferului:

— Cît mai repede la morgă, la Institutul medicolegal! Vezi, vina e a noastră, tovarăşe locotenent major, am cercetat prea sumar, ca să întrebuinţez un eufemism...

*

Medicul legist nu se arătă prea entuziasmat de întoarcerea ofiţerilor, deoarece se pregătea pentru o „deplasare pe teren”, la un meci de fotbal. Vorbi laconic, expeditiv:

— Vă rog să credeţi că sînt reclamat de un caz extrem de urgent.

Liniştea şi calmul lui Dan îl scoteau din pepeni.

— Sper că şi cazul nostru este la fel de important. Nu?

— Bine, dar elucidat!

— Încă nu, insistă flegmatic Dan. S-a interesat cineva de cadavrul lui Stogu?

— Absolut nimeni, se grăbi să răspundă medicul.

— Desigur, fotografia lui nu a fost pusă în afişier.

— Nu. Cadavrul era identificat...

Căpitanul Dan era gata să plece, cînd Ulmu îi propuse un mic popas.

— Cred că ar fi util să discutăm şi cu îngrijitorul de cadavre...

Intrară din nou în morgă. Ulmu privi cu curiozitate o studentă, care, îndată ce ieşi din sala de disecţie, îşi scoase mănuşile transparente şi muşcă cu lăcomie dintr-o tartină pe care o avusese în servietă. Pe patru cărucioare se aflau cadavrele. Lîngă fereastră descoperiră trupul lui Stogu, pe care îngrijitorul se pregătea să-l scoată din sală. Observînd că se îndreaptă spre el, îngrijitorul îi întîmpină cu un surîs jovial:

— Sînteţi tot ziarişti, nu?

— Aproape, glumi Ulmu. Dar de unde ne-ai cunoscut că sîntem ziarişti?

Îngrijitorul răspunse cu o oarecare importanţă în glas care se reflectă şi în ţinută.

— Ei, asta-i!... N-au fost şi ieri doi ziarişti? Au spus că vor scrie despre mine la „Informaţia”... Înseamnă că astăzi trebuie să apară

articolul. Cu poză!

Mirosul de formol şi de cadavre, în canicula timpurie a lui iunie, devenise insuportabil, aşa că Dan îl pofti pe supraveghetor să continue discuţia în curte. Îi întinse o ţigară:

— Şi ce zici că au făcut ziarişţii?

Supraveghetorul rîse satisfăcut, ştergîndu-şi cu dosul palmei sudoarea ce-i şiroia pe obraji.

— Ce să facă? De-ale lor... Au fotografiat cadavrele, şi pe mine la mijloc, apoi mi-au cerut numele fiecăruia, interesîndu-se despre munca mea, spunîndu-mi că sînt fruntaş în producţie şi că am dreptul la primă...

— Şi?

— Şi... Pe urmă au spus că vor scrie la ziar... Apare oare azi articolul?

— S-ar putea să mai întîrzie...

Omul oftă cătrănit:

— Aşa-i cu ziarişţii, te mai amînă...

Dan îl întrebă cu vădit interes:

— Poţi să ne spui cum arătau cei doi ziarişti?

Supraveghetorul se luminâ brusc:

— Unul dintre ziarişti era mai darnic. Pentru truda mea, fiindcă le-am dat şi explicaţii despre moartea fiecăruia dintre cei băgaţi acum în formol, mi-a dat o hîrtie de 25... Eu n-am vrut să primesc, mi-era că mă dau la ziar... Dar omul mi-a spus cu duioşie: „De sufletul morţilor...” Ei, dumneavoastră aţi fi primit sau nu? Eu ştiu una şi bună: pe morţi să nu-i superi...

Miron Dan, plictisit de filozofia ieftină a supraveghetorului, îl întrerupse iritat:

— Perfect. Dar cum arătau dumnealor la înfăţişare?...

— Păi, ca dumneavoastră, cum să arate... Numai că unul, deşi era

tînăr la faţă, avea părul cărunt pe la tîmple... Cel care mi-a dat hîrtia de 25 şi m-a fotografiat... I-am condus pînă la poartă. De, au fost cumsecade. Mi-a părut rău că acolo i-a luat în primire un miliţian. Ce să-i faci, n-au parcat maşina ca la „reglement" şi s-au ales şi cu o amendă... Şi cică oamenii buni au noroc!

— Cel cu tîmplele albe conducea maşina?

— Ala da, zău, dacă am văzut vreodată om mai frumos!

Ofiţerii îi mulţumiră grăbiţi, fără a mai auzi glasul insinuant al supraveghetorului: „La sufletul morţilor nu vă gîndiţi?"

La circa de miliţie fu chemat apoi agentul de circulaţie din zona Institutului medico-legal.

— Ai amendat ieri un „Fiat" pentru parcare în zona Institutului medico-legal?

Miliţianul raportă respectuos:

— Tovarăşe căpitan, vedeţi, eu l-am iertat... Era omul din provincie şi nu călcase decît cu doi metri limita...

Dan privi spre Ulmu, cu un aer care însemna: „Şi de data aceasta ni s-a strecurat printre degete!"

— Cum l-ai iertat?

— Ei, i-am cerut doar actele, dar nu l-am amendat.

Ulmu răsuflă uşurat, neputîndu-şi stăpîni bucuria:

— Bravo, tovarăşe miliţian! Dă-ne repede datele!

În cîteva clipe avură datele necesare. Numărul maşinii „Z.2537", proprietar: Sever Rak.

Apoi telefonară, pentru o ultimă verificare, la redacţia ziarului „Informaţia", unde li se confirmă de către redactorul-şef că nici un redactor sau reporter nu avusese sarcina să scrie vreun articol sau reportaj despre Institutul medico-legal.

Ulmu declară însufleţit:

— Începe să se facă lumină, tovarăşe căpitan! Acum se explică amestecul direct al lui Rak în viaţa lui Stogu. L-a condus la Bucureşti cu maşina sa, i-a luat actele, pentru a le întrebuinţa într-o misiune specială, bineînţeles, după ce, lipsit de curtoazie, i-a expediat cadavrul în groapa de var... Şi, iată-l, interesîndu-se la morgă dacă a fost sau nu descoperită identitatea victimei sale. Şi e înfrîngere: actele lui Stogu nu mai au nici o valoare în mîinile sale...

Dan se mulţumi un timp doar să-l asculte. Apoi îi aruncă. o săgeată:

— Tot raţionamentul dumitale ar fi bun dacă n-ar exista şi o altă ipoteză. Nu s-ar putea oare ca Stogu să-i fi fost complice? Iar la un moment dat acest Stogu să fi devenit un balast pentru domnul Sever Rak?... Ştii doar cît de uşor se debarasează unul de altul oamenii de teapa lor... Fără nici un fel de scrupule... Acum să plecăm imediat acasă, să continuăm cercetările. Abia aştept să ajung în oraşul nostru!

*

Dan şi Ulmu aşteptau rezultatul de la miliţia oraşului Z.

Locotenentul major anticipă răspunsul: Cred, tovarăşe căpitan, că vom rămîne în ipoteza iniţială. Presimt ce ni se va raporta: „Beatul" cu nr. Z.2537* nu există înregistrat şi nici numele proprietarului Sever Rak nu este cunoscut... O luăm iar de la început... Actele maşinii şi buletinul conducătorului cu tîmple argintii au fost false...

Sînt situaţii importante în care agenţii preferă în schimbul actelor falsificate acte autentice, sustrase de cine ştie unde... Dar în cazul nostru nu ştiu ce pronostic să dau...

Sună telefonul... Dan ridică receptorul. Vorbea sec:

— Cum? Da. Maşina e înregistrată. Da. Şi unde locuieşte domnul Sever Rak? Bine, mai repetaţi adresa. Vă mulţumesc!

închise telefonul şi îi ordonă lui Ulmu:

— Repede, la maşină! Domnul Sever Rak, auzi culmea coincidenţei, locuieşte pe strada Macului nr. 26!

Sunară îndelung la uşă. Apoi bătură stăruitor. Erau gata să renunţe, cînd un glas din interior întrebă:

— Cine este?

Îi primi un tînăr blond, cu o figură palidă, de om suferind. Dan i se adresă politicos:

— Domnul Sever Rak?

— Întocmai... Vă rog aşezaţi-vă!... Şi, să mă iertaţi că am să mă întind pe canapea... Sînt încă slăbit, mă aflu în convalescenţă după o operaţie de ulcer...

Dan preciză:

— Nu o să vă reţinem prea mult...

Gazda asculta cu un aer insolit.

— Cînd aţi ieşit din spital, domnule Rak?

— Ieri după-amiază... Trebuie să merg totuşi la control... Am suportat o intervenţie chirurgicală destul de dificilă...

Dan, după ce ceru voie gazdei, îşi aprinse o ţigară.

— Şi maşina unde aţi ţinut-o în timpul cînd vă aflaţi în spital?

— La garaj... Am supus-o unei reparaţii generale. Era şi vremea... Abia peste trei zile voi putea s-o scot... Dar pentru ce mă întrebaţi?

Dan îl informă, întrucîtva, că maşina i-a fost văzută pe străzi, fără să pomenească de crimă, încheind:

— Deci actele maşinii sînt la dumneavoastră?

— Desigur. Le-am închis în birou pe tot timpul absenţei mele. Ce-i drept, nu am verificat... Poftiţi cheia!... Vă rog pe dumneavoastră, îmi este foarte greu să mă deplasez... Da, acolo, în

sertarul de jos... Vă mulţumesc!

Marin Ulmu deschise sertarul.

— Acestea sînt actele, nu?

Rak le verifică pe îndelete şi declară hotărît:

— Da. Sînt intacte! Nu lipseşte nici unul. Toată întîmplarea mi se pare de domeniul fantasticului... Vă pot garanta că hîrtiile n-au fost clintite din sertar...

Dan făcu semn lui Ulmu să pună actele la loc, în timp ce continua să chestioneze pe convalescent.

— V-aş mai deranja cu o întrebare: cheia dumneavoastră mai are vreo pereche... Poate mai aveţi o cheie la cineva?

— Nu. A, să nu uit... în timp ce eram în spital, m-a vizitat inginerul, acum pensionar şi vecin cu mine, Vlad Timuş... A avut nevoie de un studiu în limba germană despre motoare... I-am dat cheia, ca să-l ia din biblioteca mea. A doua zi mi-a înapoiat-o... Cartea se află şi acum la inginer. A fost singura dată cînd am împrumutat cuiva cheia locuinţei...

— Vă mai amintiţi data?

— Cred că era în jur de 3 sau 4 iunie... S-ar putea să greşesc cu o zi...

Dan insistă asupra caracterului secret al discuţiei, îi mulţumi pentru ajutor şi îi ură grabnică însănătoşire.

— Ce spuneţi, tovarăşe căpitan? îl chestionă Ulmu cînd rămaseră singuri în maşină.

— Totul devine din ce în ce mai ciudat! Mai complicat... Acest inginer Vlad Timus ridică semne de întrebare... Dar să profităm, că "tot sîntem pe aproape, şi să o vizităm pe fosta gazdă a lui Stogu.

— Pe doamna Sanda Pietraru?

— Da, pe dumneaei!

III

Doamna Pietraru îi primi cu o emoţie abia perceptibilă.

— Chiriaşul meu, domnul Stogu, nu este acasă. E la fratele său, la Bucureşti...

— Vă rog, să ne conduceţi în camera lui, interveni Ulmu.

— N-ar fi mai bine să poftiţi cînd o să fie şi el acasă?

— S-ar putea să nu vină atît de curînd!

Bătrîna Sanda Pietraru înţelese greşit:

— S-a mutat cumva din oraş?

— Într-un fel da, încercă Dan să o deprindă cu adevărul brutal ce avea să urmeze.

— Tot nu înţeleg, se lamentă bătrîna.

— Doamnă, chiriaşul dumneavoastră a fost asasinat la Bucureşti.

Bătrîna începu să plîngă sincer, cu gemete şi sughiţuri.

— Cine să fi omorît un om atît de cumsecade?

— Asta ne străduim să aflăm şi noi... desigur, cu ajutorul dumneavoastră...

— Cum să vă ajut? Cereţi-mi orice, domnilor!

— Deocamdată, am dori un pahar cu apă. Poftiţi legitimaţiile noastre şi ordinul de percheziţie al procuraturii.

Rămaşi singuri, ofiţerii cercetară cu privirea fiecare ungher, fiecare palmă de perete.

— Totul pare în ordine, constată Ulmu. Totuşi, vreau să verific încăperea şi cu aparatul de detectare.

Peste un sfert de oră raportă milităreşte:

— Tovarăşe căpitan, nu-i instalat nici un microfon secret.

Aşteptă tăcut concluzia lui Dan, care nu se desprindea de lîngă bibliotecă.

— Chiar totul, totul, e în regulă, Marine?

Cînd Dan era mulţumit, îşi numea subalternul pe ' nume: „Marine", „Mircea" sau „Ulmule"; altfel se adresa pe ton oficial, cu „tovarăşe locotenent major".

— Aşa se pare, tovarăşe căpitan!

Un timp căpitanul se plimbă agitat prin cameră. Apoi se opri din nou lîngă bibliotecă. Vorbi, cu ochii aţintiţi spre raftul superior:

— Ai să vezi că nu-i chiar aşa... Priveşte porţiunea aceasta a raftului!

— Nu observ nimic deosebit.

Dan îi limită un spaţiu cu braţele.

— Nici aici? Priveşte cu atenţie...

Ulmu tresări.

— Da, tovarăşe căpitan. Cineva a şters praful...

Căpitanul merse mai departe cu deducţia:

— N-a şters praful în mod intenţionat. A pus pe această porţiune a raftului un ziar, un postav, şi s-a urcat pe bibliotecă. Înseamnă că a urmărit să ajungă la capătul din stînga al storului. Şi această operaţie a fost făcută de curînd. De o zi sau două. Deci după moartea lui Stogu camera a fost vizitată. Cu ce scop? Probabil pentru a îndepărta un material sau un obiect compromiţător... A lucrat magistral... A vrut să nu lase nici o urmă. Timp a avut suficient la dispoziţie... Acum urcă-te şi cercetează storul...

Ulmu preciză dezamăgit:

— Nimic, tovarăşe căpitan!

— Da. Am sosit noi prea tîrziu! Cheam-o pe proprietăreasă.

Sanda Pietraru avea încă ochii roşii de plîns.

— Doamnă, pe lîngă lacrimi, vă cerem şi ajutorul, pentru a putea descoperi pe vinovaţi. Puteţi să ne precizaţi dacă cineva a intrat în aceste zile în camera lui Stogu?

— Cum să intre? Dar eu unde eram?

Dan o privi atent, înregistrîndu-i fiecare gest, fiecare clipire.

— Gîndiţi-vă! Aveţi timp suficient. Declaraţia e pentru noi extrem de importantă. N-aţi plecat în acest răstimp nicăieri?

— Cum să nu plec, maică. Am plecat, sigur. Am fost la piaţă, să aduc roşii. M-am dus şi la „Alimentara”... La ţigări, la biserică...

— Mai are cineva cheia camerei?

— Ferească Dumnezeu!

Dan se apropie să-i cuprindă mai bine privirea, fără de astîmpăr, ca a ochilor de veveriţă.

— Cine venea pe la Stogu?

— A, am înţeles... Nu venea nici o femeie... Era ca un copil... Nu bea, nu fuma, nici ce m-aţi întrebat dumneavoastră, zău, era fără prihană. Puteai să aprinzi candela în odaia lui...

— Chiar nimeni, nimeni nu-l vizita?

Adunîndu-şi gîndurile, bătrîna mărturisi:

— A, să nu mint... îl vizita domnul inginer Vlad Timus... Discutau de motoare, de toate cele...

Şi, brusc, doamna Pietraru se aşternu gospodăreşte pe bocit, nelăsînd să se întrevadă nici o posibilitate de a mai fi întreruptă. Abia_ cînd ofiţerii ajunseră la uşă, Sanda Pietraru se opri ca prin farmec, vorbindu-le surprinzător de liniştită:

— Şi cu camera ce fac?... Pot s-o închiriez?...

Dan o privi contrariat, negăsind o explicaţie logică pentru această trecere derutantă de la o stare la alta.

— Desigur, doamnă! Vă mulţumim!...

Coborîră în curte, unde îl zăriră pe mecanic; cu gesturi solemne, acesta împărţea foi de varză nesătulei sale colonii de rozătoare.

— Am impresia că iepurii dumitale nu se plîng de lipsă de poftă de mîncare...

— Mi-au mîncat şi urechile... Toată ziua îi păzesc ca pe ochii din cap, să nu scape vreunul... Argint viu, nu alta...

Apoi, venind mai aproape de Dan, i se adresă cu timiditate:

— Sînteţi rudele tovarăşului Stogu?... Sărmanul de el... Era singurul care-mi mai lumina mintea-mi bătrînă, povestindu-mi ce mai e prin ţară şi prin lume... Auzi, să ucizi un asemenea om!

Dan îi strecură lui Ulmu:

— Înseamnă că madam Pietraru nu şi-a pierdut timpul de pomană. Mîine o să afle tot oraşul!...

Apoi, se adresă mecanicului ce părea sincer îndurerat:

— L-ai cunoscut pe Stogu?

— Cum să nu-l cunosc! Era un tovarăş de nădejde... Muncitor de-al nostru... S-a calificat, s-a şcolit, a ajuns după merit... Eu, ce să zic, nu-mi place biroul... îmi place terenul... Aşa zicea şi tovarăşul Stogu, cînd îmi aducea verdeţuri pentru iepuri... Acum au rămas şi iepuraşii mei orfani.

Cei doi ofiţeri abia ajunseră în stradă, cînd de după colţ zăriră pe căpitanul Tudor însoţit de o tînără blondă, cu trup subţire, elegantă. Ulmu presupuse:

— E logodnica pilotului!

Dar Dan nu-i răspunse. Vorbi într-un tîrziu, ca pentru sine:

— Pînă acum doar ipoteze... Două sau trei pîrtii întrezărite cu greu. în primul rînd, domnul cu tîmple argintii, care s-a folosit, probabil, de actele domnului Rak... Apoi, inginerul Vlad Timuş... Prea bizară coincidenţă, dumnealui vizita şi pe domnul Rak şi pe Stogu... Poate el este cel care a pătruns după asasinat în camera victimei, avînd obligaţia să facă să dispară scrisori, obiecte, documente... Totul sub semnul probabilităţii... Ar putea exista o legătură între aceste două personaje... Şi nici doamna Pietraru nu mi-a făcut o impresie prea strălucită... Se comportă ca un automat.

Apeşi pe un buton, curg lacrimi... Apeşi pe un altul, te întreabă senină dacă poate să închirieze camera... Da, să închirieze camera... Această „insulă liniştită" trebuie sondată cu foarte multă atenţie... Ce-ar fi să bem un Pepsi, Marine?

— Ordinul nu se mai discută!

— Atunci executarea!

Pentru întîia dată Dan zîmbi mulţumit:

— Şi mi-a venit o idee. Nu ţi-o spun, că ai să mă deochi!

— Ştiu eu că nu vă este teamă, tovarăşe căpitan!

Căpitanul Tudor îi observă şi el la rîndul său pe ofiţerii de la securitate, bineînţeles îmbrăcaţi în haine civile. „Pe căpitan l-aş recunoaşte după o mie şi o mie de ani... O figură celebră ca a sa nu se uită uşor... Ce-or fi căutat la noi? Or fi cercetat camera lui Stogu?"

— Tudore, unde îţi zboară gîndul? Monica îl strînse de braţ, să-l readucă la realitate. Vă rog, aterizaţi lîngă mine, domnule pilot! continuă fata să-l şicaneze.

Tudor se apără inabil:

— Gata, am aterizat şi cer iertare, sînt obosit... Mai ales ziua de alaltăieri a fost plină de întîmplări apăsătoare pentru mine. Nu pot să-mi revin. Să vezi ce s-a întîmplat... În timp ce mă îndreptam spre punctul de zbor, am fost anunţat că mă aşteaptă cineva...

În ultima clipă, Tudor îşi recăpătă luciditatea. „Asemenea întîmplări nu se povestesc nimănui. A avut dreptate căpitanul Dan, sînt cam superficial, chiar puţin gură spartă. La loc comanda, Tudore! Redresează cît mai este timp!"

Fata insistă curioasă:

— Ei, şi cine te aştepta?

Tudor nu se pricepea să înşire baliverne. Cel mai mediocru psiholog şi-ar fi dat seama de asta imediat. Mai ales după glas.

— Mă aştepta cel mai devotat prieten din copilărie. Închipuie-ţi,

se căsătoreşte şi el... Ce zici?

Fata se prefăcu uimită:

— Extraordinar! De mult n-am auzit ceva mai spiritual, mai nostim, mai amuzant...

— Sau mai stupid, o completă Tudor şi izbucniră amîndoi într-un rîs exuberant, tineresc.

Cînd intrară pe poartă, Dionisie îi întîmpină alarmat:

— Aţi auzit? A fost asasinat tovarăşul Stogu Un om model... Nu bea... Nu fuma... Nici cu femeile, pardon, de tovarăşa Monica.

Tudor se prefăcu a nu şti nimic de moartea tragică a lui Stogu. Căută s-o liniştească pe Monica. La unchiul Vlad toată casa era în fierbere. Mama Monicăi, doamna Pietraru, unchiul, toţi se întreceau în a regreta un personaj pînă atunci nu prea băgat în seamă. Unchiul, de altfel cel mai apropiat de Stogu, îşi reveni primul şi îi propuse lui Tudor:

— Am impresia că n-ai uitat! Avem întîlnire pe terenul de şah...

Pe Tudor îl mulţumea soluţia, întrucît bocetele din jur începuseră să-l exaspereze.

— În cîteva clipe sînt pe teren! Doar să mă schimb...

Ofiţerul deschise camera, aprinse lumina şi începu să se îmbrace zorit. Dar deodată se opri ca împietrit în faţa biroului. Păli. Cureaua porthartei, pe care o pusese ca de obicei pe birou, nu se mai afla în aceeaşi poziţie. „A umblat cineva în porthartă... Sau poate a alunecat cureaua... Să fi intrat un străin în camera mea, cu scopul precis de a-mi cotrobăi în porthartă?... Numai unchiul Monicăi ştia cînd ne vom întoarce din oraş...”

Se auzi strigat de unchiul Vlad.

— Vin îndată, imediat! „Te pomeneşti că m-am molipsit de la căpitanul de securitate şi am devenit un meticulos incorijibil. Totuşi cureaua nu putea să alunece singură...”

Stinse lumina şi se prezentă la partida de şah, cu figura oarecum senină, pentru a nu trezi bănuieli.

Partida se urni anevoie.

— Domnule căpitan... Tudore, ţi-am luat calul... De ce nu eşti atent? Unde-ţi zboară gîndurile?...

Tudor se străduia să fie calm.

— Sînt impresionat de moartea lui Stogu, unchiule Vlad, şi puţin cam obosit. Totuşi nu prea tare, ca să nu-ţi răpesc „nebunul”...

*

A doua zi, după ce termină zborul, Tudor se prezentă la biroul lui Dan:

— Am să vă raportez ceva deosebit de grav! Cum să încep?...

Tudor observă că ofiţerul îl asculta indiferent, ţinînd după obiceiul său o pleoapă închisă. Demobiliza în faţa calmului lui Dan şi îşi spuse: „Dacă totul a fost numai o părere? M-am compromis în faţa ofiţerului de securitate”.

— Cînd m-am întors acasă, ieri pe înserate, rosti Tudor cu glas nesigur, mi s-a părut că ceva nu-i în regulă.

Dan nu părea nici mai curios, nici mai agitat; dădea impresia că ştia dinainte tot ce va povesti aviatorul. Îşi permise chiar o ironie:

— În „insula liniştită”?

Tudor nu se supără, dimpotrivă sublinie ironic:

— În insula fostă liniştită, deoarece de la moartea lui Stogu e bîntuită parcă de toate furtunile şi stihiile lumii.

Dan ceru să se aducă două cafele mici şi concentrate, în timp ce Tudor îi nara întîmplarea cu portharta. Apoi, încheie:

— S-ar putea să fi lunecat de la sine cureaua. Nu ştiu dacă am făcut bine informîndu-vă...

— Ai făcut foarte bine, tovarăşe căpitan, vorbi Dan ceva mai încălzit. Fiecare amănunt e important. Vom verifica împreună... E cel mai simplu lucru, nu? Aţi dus vreodată acasă hărţi, documente secrete, regulamente?

— Niciodată.

— Perfect. De astăzi o să duceţi. O să vă facem rost de nişte hărţi, de schiţe care pentru dumnealor vor prezenta interes... Urmăriţi cu atenţie poziţia porthartei şi ţineţi legătura cu mine.

Tudor tresări.

— Am uitat portharta la aerodrom!

— Poftim, aveţi maşina mea la dispoziţie!

*

Tudor urmări portharta cîteva zile la rînd. Nu fu clintită de la locul ei. Tudor se mustra: „M-am făcut de rîs! Am indicat poate o cale greşită!”.

Toate acestea îi treceau într-una prin gînd, în timp ce o aştepta pe Monica lîngă institut. O colegă a Monicăi veni să-l anunţe că logodnica sa mai întîrzie şi că îl roagă să o aştepte. Privi spre fereastra laboratorului de la etajul doi, de unde Monica îi făcea semne drăgăstoase. În acea clipă îl fulgeră o bănuială: „Dacă Monica îi telefonează unchiului său că poate opera în voie, deoarece eu mă aflu în stradă sub privirile sale? Ce-ar fi să mă reped pînă acasă? Trebuie să mă conving!”.

Opri primul taxi liber. În cîteva minute fu acasă. „Am să intru pe scara de serviciu, cît mai repede şi cît mai neobservat!” Urcă cîte două trepte deodată. Aproape de uşă fu cît pe ce să se izbească de Dionisie, mecanicul, care purta un iepure alb în braţe.

— Ştiţi, tovarăşe căpitan, tot ăla nedisciplinat... O să-l pedepsesc

acum cu şase zile de arest sever. Să simtă...

Tudor nu-l mai asculta. Deschise uşa înfrigurat. Intră în cameră. Se repezi spre birou. Portharta nu se mai afla la locul ei. Cineva o mişcase. Dar semnele dovedeau fără putinţă de tăgadă că interiorul porthartei nu fusese cercetat. Hărţile, schiţele erau neatinse. „Probabil nu a avut timp suficient. A auzit maşina şi s-a retras pe uşa care dă în hol! Dacă nu l-aş fi întîlnit pe mecanicul ăsta plictisitor, hotărît că l-aş fi prins pe făptaş în camera mea. Dar dacă mecanicul e şi el amestecat? Cu caloriferele şi iepurii săi e prezent peste tot... Totuşi pare un bătrîn de treabă. În toată casa nu se afla decît unchiul Vlad. Tudor bătu la uşa inginerului. Bătrînul i se păru extrem de tulburat. Îl întrebă pe aviator cu un fel de dojană şi nelinişte în glas:

— Nu eşti cu Monica?

Tudor se stăpîni. Inventă pe loc o scuză, de data aceasta cu un aer mult mai natural.

— Eu sînt vinovat, unchiule Vlad. O aşteptam pe Monica la institut, cînd mi-am amintit că lăsasem robinetul deschis. Am alergat cu prima maşină liberă. De-ai şti ce spaimă am tras! Noroc că nu s-a întîmplat nimic!... Mă duc după Monica să-i explic.

Sună telefonul. După cîteva vorbe monosilabice, inginerul îi întinse receptorul, şoptind lui Tudor cu un aer complice:

— E chiar Monica! Foc şi pară, nu altceva! Descurcă-te cum poţi! Dar caută o altă motivare. Pe cuvîntul meu, figura cu robinetul nu ţine, dragule...

IV

Pe Tudor îl aştepta în faţa casei locotenentul major Ulmu cu un automobil. Strigă de departe, de cum îl zări.

— Te invit la o plimbare... Şi la o bere...

— Să-mi las portharta şi sînt lîngă dumneavoastră! Grăbit să ajungă cît mai repede sus, îşi agăţă în trecere portharta de un cui din poartă julind-o. Nu dădu prea mare importanţă incidentului, dar cînd coborî îşi scuză întîrzierea:

— Mi-era teamă să nu-mi fi stricat portharta... Dar nu i-am făcut decît o julitură.

Opriră maşina în afara oraşului, la o grădină cu bufet. Comandară bere rece şi alune. Tudor nu-şi putu stăpîni entuziasmul:

— Imaginaţi-vă, mă credeam victima propriei mele iluzii. Presupuneam că fantezia mi-a jucat o farsă. Bănuiam că, neintenţionat, am dirijat ancheta pe o cale greşită. Cîteva zile n-am observat nimic...

Tudor povesti cu lux de amănunte întîmplarea din ajun.

Marin Ulmu îşi permise o observaţie interesantă:

— Tovarăşe căpitan, vă rugăm să nu ne mai telefonaţi de acasă. Apelaţi mai degrabă la un telefon public şi verificaţi să nu vă asculte cineva. Şi aş avea o întrebare: afară de dumneavoastră mai umblă cineva prin cameră, bineînţeles, cînd nu sînteţi acasă...?

— O femeie îmi face curat de două ori pe săptămînă.

— Singură?

— Nu, în prezenţa mea... Iar cheia camerei mele nu o mai are nimeni...

Marin îl privi pe aviator în adîncul ochilor.

— Nici logodnica?

— Nu, vă garantez, tovarăşe locotenent major!

Amestecul Monicăi în aceste presupuneri îl întristă pe Tudor. Parcă ghicindu-i gîndul, ofiţerul continuă cu blîndeţe:

— Tovarăşe căpitan, pînă acum nu avem decît simple ipoteze, nici una susţinută de argumente serioase. Vă înţeleg sentimentele

profunde pe care le purtaţi studentei Monica Radu. Aveţi motive, deocamdată, să o suspectaţi, dar nicidecum s-o acuzaţi. Mă văd obligat să vă atrag atenţia că în regulile jocului în care aţi intrat există un principiu de bază: orice sentimentalism trebuie eliminat cu desăvîrşire. E o obligaţie încărcată de stricteţe şi răspundere. Şi jocul este extrem de dificil... Să nu zic şi periculos!

Tudor se posomorî. Prezenţa Monicăi stăruia în toată fiinţa sa. O simţea mai aproape ca oricînd, amestecată cu soarele şi trandafirii acelui iunie torid...

*

Discuţia cu comandantul unităţii de aviaţie nu dură mult. Acesta era la curent cu mersul „afacerii Stogu", şi astfel căpitanul Tudor Păun obţinu amînarea concediului. Pe Tudor îl pasiona acum enigma morţii lui Stogu: „Atenţia celor din umbră se îndreaptă vizibil asupra mea. N-aş fi putut pleca tocmai acum. Sper că şi căpitanul Dan îmi va aproba hotărîrea luată. Nu-i el un erou pozitiv cu figură de june-prim, ca pe ecrane, dar sper că un zîmbet tot îi va lumina chipul, aparent atît de absent..."

Intră radios pe poartă, dar se opri surprins, zărind în chioşc pe Monica şi pe unchiul ei discutînd înfierbîntaţi în limba franceză, cu un străin elegant şi distins. Era gata să se retragă, cînd Monica îl apostrofă fericită:

— Bună, Tudor!

Nu mai avu timp să se eschiveze. Cu un ceremonial puţin exagerat, fata făcu prezentările în limba lui Voltaire:

— Domnul Jean Denis... Noul nostru locatar. Un turist venit de lîngă Sena. Un veritabil îndrăgostit al plaiurilor noastre, s-a plictisit de hotel şi a ocupat camera pusă la dispoziţia O.N.T.-ului de

doamna Pietraru... Domnia-sa este inginer de motoare... Deci un fel de unchiul Vlad în versiune franceză. Pînă acum am discutat numai de motoare super şi hipersonice... Am ajuns la saturare. La institut, motoare; acasă, motoare; nu cumva să te laşi şi tu antrenat în asemenea discuţie...

— Promit că vom discuta numai despre concursul de muzică uşoară de la San Remo. Vă rog să mă scuzaţi pentru cîteva clipe, abia am sosit de la serviciu...

— Se aprobă, domnule pilot! Te voi conduce personal în camera dumitale...

Întîlnirea cu turistul francez, devenit şi vecin, îi puse lui Tudor noi semne de întrebare. O nouă şi ciudată direcţie se deschisese în raţionamentul său. „Hotărît că această prezenţă în camera ocupată cîndva de Stogu nu-i de loc întîmplătoare. Inginerul pare un om periculos de inteligent, înzestrat cu mult farmec personal, de adevărat cuceritor. Suplu, elegant, înalt, tip de sportiv, nu cred că-i trecut cu mult de al patrulea deceniu. Tii, ce analitic am devenit, ca să nu zic suspicios!"

Monica părea transformată, înflăcărată, trăia un fel de euforie în apropierea lui Denis. Nu se sfii să-i împărtăşească lui Tudor impresiile:

— Nu-i aşa că domnul Denis e un tip excentric, cu un aer distins, puţin romantic, puţin blazat?... Dar şi sensibil...

— Mai ales, confirmă Tudor cu o uşoară ironie în glas.

— Nu te bucuri, Tudore?

— Enorm! Sînt gata să turbez de bucurie!

— Eşti gelos, asta-i! Hai, recunoaşte!

— Monica! se răsti Tudor cu ciudă, simţindu-se descoperit.

Fata izbucni într-un rîs molipsitor.

— Şi cînd te gîndeşti că va locui o lună la noi. M-a invitat să merg

la Mamaia, cu „Mercedes”-ul său.

— Atent, n-am ce zice! Vă urez vacanţă plăcută!

— Prostule, te-a invitat şi pe tine. Are două locuri libere în maşină. Amîndoi sîntem obosiţi şi nu ne-ar strica soarele, plaja, briza marină, distracţiile...

Tudor o invită în camera sa. O sărută înfierbîntat... Îşi ascultau respiraţiile. Într-un tîrziu se desprinseră cu regret din îmbrăţişare. Tudor întinsa mîna după ţigări, Monica sări protectoare:

— Mi-ai promis că nu mai fumezi!

Ofiţerul renunţă. Apoi, continuă conversaţia:

— Şi cînd a „aterizat”, mă rog, acest domn Denis la noi în ţară?

Monica îl informă cu precizie:

— I-am văzut paşaportul. Să vezi ce fotografie reuşită are! La Bucureşti a sosit pe data de 7 iunie... În oraşul nostru pe 10 iunie...

Tudor deduse cu uşurinţă: „Înseamnă că pe 8 iunie, cînd a fost ucis Stogu, inginerul Denis se afla la Bucureşti... Ajungînd la noi a ţinut morţiş să ocupe camera victimei, «plictisit» de hotel. Şi, pe deasupra, prietenia spontană cu unchiul Vlad şi cu Monica! Totul pare cusut cu aţă albă... Şi, apoi, invitaţia la Mamaia! Ciudate coincidenţe...”

— Ce-i cu tine, Tudore? De ce te-ai întunecat aşa?

Tudor încercă să evadeze din raza privirilor Monicăi. „Probabil, inabil cum sînt, mi-am trădat neliniştea.” Încercă o explicaţie:

— Vrei să-ţi spun adevărul?

— Mai încape vorbă!...

— Ei, află că in-gi-nerul tău mi se pare un uşuratic, un seducător de profesie...

— Tudore! Monica îl îmbrăţişă radioasă, şoptindu-i fericită: Tot gelozia, Tudore...

Ofiţerul continuă:

— Pare-mi-se că şi prezenţa ta l-a îndemnat atît de brusc să se „plictisească” de hotel şi să se mute aici...

— Acum devii chiar caraghios! Hai, lasă astea şi pregăteşte-te pentru că vom lua masa împreună...

Răspunsul ofiţerului sună sec:

— Am mîncat la popotă!

— Atunci te aşteptăm la o cafea... Şi scoateţi, te rog, gărgăunii ăştia din cap!

Îl sărută şi dispăru, fredonînd o melodie veselă.

*

Rămas singur, aviatorul se simţi năpădit de gînduri: „Dacă tatăl Monicăi trăieşte în Franţa? Nu cumva inginerul sau presupusul inginer Denis e trimis chiar de el? Cine ştie ce scop are pasiunea sa subită pentru ţara noastră!...”

Se lăsă cîteva clipe biciuit de apa rece a duşului. Coborî la cafea mult mai înviorat. De cum se aşează la masă, se simţi atras de chipul Irinei Lazăr. Se frămîntă. „Unde am mai întîlnit-o pe această fată?

Am impresia că am văzut-o nu de mult! Îi cunosc parcă profilul. Său poate mă înşel! Mi-a fost prezentată ca însoţitoare din partea O.N.T.-ului, pe lîngă inginerul Denis. Totuşi ştiu că am mai remarcat-o undeva. Are un profil interesant!”

Faptul că Tudor o privea cu insistenţă pe Irina Lazăr nu scăpă Monicăi. De altfel şopti ofiţerului în clipa în care servi cafeaua:

— Să ştii, Tudore, că oricît de şăgalnic ai privi-o pe Irina, nu o să reuşeşti să mă faci geloasă!

Tudor observă măgulit că logodnica sa abia îşi ţinea plînsul şi că se străduia să zîmbească cu indiferenţă. În acest timp, Denis povestea cu vervă:

— În Occident, criminalilor periculoşi li se montează în plombele dentare un emiţător miniatural, pentru ca ei să nu poată să se ascundă cînd sînt urmăriţi...

Tudor îşi spuse contrariat: „E straşnic domnul Denis în materie de emiţătoare şi alte aparate utilizate pesemne în îndeletnicirile sale... Şi cît de bine o «rupe» româneşte... Spune că a învăţat limba noastră în anii în care a lucrat ca specialist la Braşov... Şi Irina îi zîmbeşte parcă cu un tîlc ascuns... Acum, cînd surîde, seamănă cu fata pe care am văzut-o în «Fiat»-ul condus de omul cu tîmple argintii... În automobilul care l-a dus în ultima-i călătorie pe Ion Stogu... Totul se limpezeşte. Enigma ce mă obseda atît de mult mi se pare elucidată!... Tovarăşe căpitan Dan, cu regret te anunţ că ţi-am luat-o înainte! Totul devine uimitor de simplu..."

Tudor fu întrerupt din gîndurile sale de întrebarea repetată a unchiului Vlad:

— Cu tine vorbim, Tudore, eşti de acord să faci cu noi o călătorie la Mamaia?

Ofiţerul răspunse şovăind:

— Cine ar refuza o călătorie atît de ademenitoare? Totuşi am un duşman care îmi pune oprelişti... deocamdată...

Unchiul Vlad rîse mai mult decît ar fi fost nevoie.

— Ce duşman ai tu, Tudore?

— Timpul, dragă unchiule.

Amfitrioana interveni salvatoare:

— Dacă te aliezi cu fata mea, sînt convinsă că acest inamic va fi obligat să cedeze!

În timp ce discuţia se rotea în jurul acestui punct, observînd că Irina este în hol, Tudor o urmă grăbit, profitînd de neatenţia celor prezenţi. I se adresă cu voce fermă, ce-i părea şi lui străină:

— Iertaţi-mă! V-aş reţine numai cîteva minute!

— Mă rog, zîmbi Irina.

— Poftiţi puţin la mine.

Şi, fără ca fata să se mai poată împotrivi, o conduse cu hotărîre spre camera sa.

Irina protestă:

— Domnule căpitan, sînt o fată serioasă!

— Perfect. Şi eu sînt serios! Nu avem prea mult timp la dispoziţie. Iertaţi-mă dacă am să fiu prea direct şi prea insistent. Am impresia că ne-am mai întîlnit...

Irina răspunse cu promptitudine:

— Vag, am avut şi eu aceeaşi impresie la început! Apoi mi-am dat seama că de fapt semănaţi cu un văr de-ai meu...

— Iertaţi-mi curiozitatea şi excesul de stăruinţă, dar nu cumva aţi plecat zilele trecute la Bucureşti?

— Desigur!

— Cu un „Fiat 1300”...

— Întocmai, precizează fata cu bunăvoinţă.

Tudor simţi un val de sînge cald năvălindu-i în obraji.

— Nu vă supăraţi dacă vă mai sîcîi cu o întrebare...

— Mă rog, meseria mea este de a fi întrebată şi de a da informaţii, sînt doar funcţionară la O.N.T....

Tudor zîmbi.

— Dar eu nu sînt turist... Totuşi o să-mi permit cîteva întrebări suplimentare. Vă mai amintiţi ziua?

După o scurtă pauză, Irina precizează!

— Da, 4 iunie...

— Aţi aşteptat în maşină, în piaţa centrală...

— Exact. Dar ce-i cu dumneavoastră? Vă văd pradă unei mari frămîntări...

Ofiţerul încercă să-şi stăpînească nervii. Surescitarea din ultimele

zile îl copleşise şi acum îşi trădase adevărata stare sufletească.

— Cum să vă spun... La volan se afla un ins cu părul argintiu...

— Proprietarul maşinii, confirmă fata.

— Îl cunoaşteţi?

— Într-un fel, da... Am călătorit împreună pînă la Bucureşti.

De emoţie, lui Tudor i se încîlciră gîndurile, nu mai putu să urmărească în discuţie un fir limpede, logic.

— În maşină mai era şi un coleg de-al meu, un angajat civil.

— Cel pe care l-am aşteptat în piaţă... Nu?

— Întocmai!

— Ei, colegul dumitale a cam întîrziat... Şi eu voiam să prind cît mai mult timp liber la Bucureşti...

Tudor o ascultă din ce în ce mai intrigat. Fata părea sinceră, deschisă şi gata să-l ajute cu toată bunăvoinţa. Deşi uneori ofiţerului i se păru că ezită, că are reţineri.

— Se afla în automobil şi un copil?

— A, da, l-am lăsat în strada Bălcescu, înainte de a părăsi oraşul... E copilul prietenei mele, l-am încredinţat unei cunoştinţe... Prietena mea este divorţată şi proiecta să se căsătorească, pare-mi-se, după o lună, cu domnul Paul, proprietarul maşinii... Ea mi-a oferit ocazia de a pleca la Bucureşti.

Tudor, în mod reflex, întinse mîna pe birou, îşi luă o ţigară. O aprinse. Trase cîteva fumuri şi o stinse nervos. Vorbea greu, sugrumat de emoţie.

— Cum să vă spun... Aţi putea să mă puneţi în legătură cu domnul Paul, proprietarul turismului?

— Desigur. Voi lua legătura cu prietena mea... Şi mîine, dacă doriţi, în jurul orei douăsprezece, voi fi la ştrand... S-ar putea să vin şi cu prietena... Bineînţeles, dacă doriţi...

— Vă rog! Voi fi punctual, ca un seminarist la prima sa întîlnire...

Acum să mergem, că şi aşa am întîrziat cam mult... Pariez că Monica o să explodeze...

Într-adevăr Monica îl fulgeră pe ofiţer cu priviri ascuţite, mustrătoare. Mai ales că unchiul Vlad, extrem de neinspirat, nu-şi reţinu remarca incisivă:

— Dar unde aţi dispărut? Era cît pe-aci să dau alarma...

Însă inginerul Denis le surîse protector, propunînd tuturor cu o bucurie complice:

— Domnilor, vă stau la dispoziţie... Dacă doriţi, putem face o mică plimbare cu maşina... Să ne bucurăm de această minunată după-amiază de vară... Tinereţea este ireversibilă!

Monica îi strecură supărată lui Tudor:

— Cu tine nu merg! Poftim, te aşteaptă Irina! Mult noroc!

*

Era ora douăsprezece fără un sfert. În maşină se aflau Tudor, Miron Dan şi Marin Ulmu. Aviatorul bănuise că ştirile procurate vor avea darul să-l scoată pe căpitanul Dan din calmul său imperturbabil. Dar acesta îşi păstra neschimbată înfăţişarea de sfinx. Tudor gîndi frămîntat: „După ce mă voi întîlni cu Irina, cred că enigma va fi dezlegata. Să vad ce va mai zice domnul Dan”.

Tăcerea se aşternuse greoaie, apăsătoare. Ulmu trase geamul şi atunci vocea lui Dan se auzi pentru prima oară:

— E curent!

Tudor îşi stăpîni zîmbetul: „Un Sherlock Holmes care se teme de curent! Un Sherlock Holmes cu vată în urechi, cu sciatică şi crize de reumatism!”

— Ai raportat comandantului convorbirile cu inginerul francez?

— Din prima zi, tovarăşe căpitan.

Maşina stopă la ştrand. Dan îi spuse:

— Te aşteptăm la bufet!

În cîteva minute Tudor ieşi din cabină. O căută grăbit pe Irina de-a lungul rîului. Disimulîndu-şi adevărata stare de spirit, se prefăcea, fără prea multă abilitate, că se plimbă nepăsător. Nerăbdarea sa era însă vizibilă. Se întinse pe nisip, într-un loc de unde putea ţine sub supraveghere poarta ştrandului. Îşi privi ceasul. Trecuse mai bine de o jumătate de oră.

„Am impresia că domnişoara Irina mi-a tras chiulul!" îşi spuse Tudor cu amărăciune.

Era gata să părăsească ştrandul, cînd auzi o larmă deosebită. Strigăte de „ajutor" umpleau văzduhul. Acum se auzeau distinct cîteva glasuri înspăimîntate:

— S-a înecat o femeie!

— Repede, un doctor!

O barcă de salvare aduse la mal trupul ce plutea pe apa rîului. Aviatorul şopti înfiorat lui Dan, pe care tocmai îl întîlni în clipa aceea:

— E chiar Irina! S-a înecat...

Dan constată cu glas tare:

— Înclin să cred că a fost înecată!

Aviatorul întinse mîna cu un gest reflex spre pachetul de „Snagov" al lui Dan:

— De această dată nu vă refuz!

Trase lacom din ţigară, declarînd consternat:

— Şi eu care credeam că-l avem pe criminal în mînă...

Se grăbiră ca, împreună cu medicul, să facă primele constatări.

Doctorul susţinea:

— Probabil că s-a lovit la cap sărind de pe stînca de la Gaia. Din cauza loviturii şi-a pierdut cunoştinţa şi, explicabil, s-a înecat!...

Dan, cercetînd rana, ajunse la cu totul altă concluzie.

— La fel de posibil ar fi ca lovitura s-o fi primit înainte de a se „arunca” în apă... Apoi, să fi fost azvîrlită în valuri... Date clare vom avea abia după autopsie...

Aflară că Irina fusese văzută cu puţin înainte de accident la bufet, însoţită de un bărbat zvelt, cu tîmple argintii. Luaseră cîte o citronadă. Ulmu, observînd paloarea lui Tudor, propuse să ia o cafea „concentrată”, dar Dan se împotrivi:

— Cafeaua o s-o bem în altă parte.

Îşi ocupară din nou locurile din automobil. Şoferul se interesă:

— Unde mergem?

— Spune strada, tovarăşe căpitan... i se adresă Dan lui Tudor. Sper că ai să ne serveşti o cafea excelentă.

— Mă voi strădui, răspunse Tudor, mecanic. Se vedea că nu are chef de vorbă, că trăia sub imperiul emoţiei. Cadavrul Irinei îi stăruia şi acum în faţa ochilor. Se scutură ca de friguri. Strînse pumnii cu înverşunare, gata parcă să lovească un inamic perfid şi invizibil. îşi mărturisi cu glas tare frămîntarea:

— Ştiţi ce-aş face dacă aş da ochii cu domnul Vlad?

Dan îi răspunse cu glas tăios:

— Ar fi bine să ştiţi ce nu ar trebui să faceţi...

Tudor răspunse iritat:

— N-ar fi bine să ne debarasăm de atîta hiperpoliteţe cu totul nepotrivită în aceste momente de încordare?

— De acord. Uite cum ai greşit în cazul Irinei. Mai întîi trebuia să ne anunţi imediat. Trebuia să afli numele prietenei ei, concubina „domnului Paul”... Cel puţin adresa exactă unde au lăsat copilul...

Tudor plecă vinovat capul în pămînt. Dan continuă:

— Şi susţii că discuţia cu Irina ai purtat-o în camera dumitale?

— Întocmai. N-am vrut să discutăm în hol. Am ales camera mea,

pentru ca nimeni să nu ne audă convorbirea.

Dan rosti ceva de neînţeles. Aviatorul simţea că nervii îl părăsesc. „Ce l-o fi apucat pe Dan să bea la orele două cafeaua la mine? Sînt tocmai bun de pregătit cafea!"

La indicaţia lui Dan, maşina se opri mai departe de casa lui Tudor. Căpitanul de securitate propuse:

— Mergi înainte şi ne aşteaptă!

Peste cîteva clipe sosiră şi ofiţerii.

Aviatorul nu avu timp suficient să fixeze reşoul în priză.

— Nu! Te rog, cafeaua mă laşi să o prepar eu! interveni Dan. Am o reţetă braziliană...

În timp ce Dan îi explica pilotului cu lux de amănunte cum se prepară cafeaua după reţeta sa mult apreciată, locotenentul major cerceta minuţios încăperea, cu un aparat de detectare. Deodată le făcu semn să continue conversaţia, în timp ce el se urcă pe birou. Aparatul semnaliza prezenţa unui microfon. Îl găsi ascuns lîngă pironul ce susţinea un imens tablou de familie. Dan îi făcu semn să lase microfonul în acelaşi loc şi-l invită pe Ulmu la cafea.

Tudor nu prea înţelese ce s-a întîmplat. Sorbea mecanic din cafea, iar la semnul celor doi îşi luă cascheta şi se îndreptară toţi trei spre automobilul care-i aştepta la locul stabilit.

Abia cînd maşina se urni, Dan îi comunică liniştit, cu aceeaşi voce lipsită de orice nuanţă:

— Ai înţeles cum a fost auzită convorbirea dumitale cu Irina? În cameră ai un microfon ultrasensibil. Fiecare şoaptă e auzită şi, probabil, înregistrată.

Ulmu interveni:

— N-ar fi fost bine să-l ridicăm, tovarăşe căpitan?

Dan îi răspunse convins:

— Nu. De acum acest microfon ne va servi pe noi. De aceea

trebuie să trecem grabnic la acţiune!

Tudor constată cu remuşcare:

— Deci sînt şi eu vinovat de moartea Irinei... Poate dacă discutam în hol sau în curte...

Dan îi făcu semn să înceteze:

— Totdeauna va exista un dacă... Dacă, bunăoară, noi ţi-am fi controlat camera... Dacă s-ar fi defectat microfonul... şi aşa mai departe... De cele mai multe ori, greutatea în meseria noastră constă în aceea că trebuie să luptăm cu un inamic nevăzut... Ba, el, de multe ori, ne cunoaşte. Această inegalitate trebuie să o suplinim prin inteligenţă, prin abilitate şi prudenţă. Nu-mi plac unele cărţi poliţiste în care sîntem puşi în inferioritate şi în care acţionăm după ancestrale şabloane utilizate de diferiţi autori...

Cînd ajunseră la securitate, Dan primi rezultatul autopsiei.

— Ne-am înşelat, tovarăşe Ulmu... Irina a fost otrăvită. Dar, probabil, otrava întîrziindu-şi efectul şi apropiindu-se ora întîlnirii cu Tudor, însoţitorul ei cu tîmple argintate a fost obligat să devină mai expedient... O lovitură în cap şi apoi a fost aruncată în valuri... Trebuie să treci de urgenţă să o descoperi pe prietena Irinei, poate prin copilul care a rămas pe strada Bălcescu... Şi să luăm măsuri ca data viitoare să nu mai fim pe locul doi.

— În fotbal e bun, tovarăşe căpitan.

— Se poate, dar în munca noastră numai locul unu contează! Ai învăţat şi azi.

VI

Cînd coborî din avion, Tudor fu chemat la maşina „zebră". Maiorul de la punctul de conducere a zborului îl privi cu o răceală

făţişă. Vorbea aspru, distant, nedisimulîndu-şi mînia:

— Ce-i cu dumneata, tovarăşe căpitan? Eşti bolnav? Obosit? Mă mir, concediul totuşi ţi l-ai amînat... Atunci?

Tudor tăcea. Ştia că maiorul avea perfectă dreptate. În ultimul timp, frămîntat de cazul Stogu nu mai avea destulă putere de concentrare, se afla într-o permanentă agitaţie, care se reflectase, desigur, şi în manevrele sale de zbor...

De la aerodrom, căpitanul nu se îndreptă spre casă. Se întîlni cu Dan în oraş. Ocupară o masă la o cofetărie din centru.

— Iar nu mi-am găsit portharta la locul ei. Şi totuşi nu s-a atins de nici o hartă, de nici un plan director... E un lucru care mă obsedează şi pe care nu pot să mi-l explic...

Căpitanul de securitate privea absent spre tavan. Lăsa impresia că toate cele relatate de pilot nu-l interesau cu nimic. Dar Tudor se obişnuise cu felul de a fi al lui Dan, ştiind cît de receptiv şi atent înregistrează fiecare amănunt şi cît de logic şi judicios îl interpretează. Acum constată cu o lumină jucăuşă în priviri:

— Şi mie mi s-a părut ciudat la început... Totuşi, întrevăd o explicaţie posibilă... De ce zîmbeşti?

— A nimic... Cercetîndu-mi portharta în timp ce vorbeaţi, am observat absenţa juliturii... Am julit portharta într-un cui la poartă, cînd mă aştepta Ulmu... Probabil, pielea s-a închis de la sine...

Pentru o secunda, Dan ieşi din aparenta sa impasibilitate.

— Perfect! Cu acest fapt bănuiala mea se argumentează... E foarte important... Să mergem imediat...

Tudor se întrebă curios în maşină ce dracu o fi găsit atît de important căpitanul.

— Curînd, vom verifica dacă ipoteza mea este exactă!

De cum ajunseră la birou, Dan începu cercetarea minuţioasă a porthartei. Vorbea ca pentru sine:

— Ipoteza mea a fost confirmată de fapte! Poftim, fundul porthartei dumitale este dublu... În asta stă tot secretul, toată explicaţia...

Păun privea uluit la această demonstraţie cu totul nouă pentru el. Observă cu vădită curiozitate cum ofiţerul de securitate scotea din porthartă un aparat minuscul de formă lunguiaţă. Aduse un altul similar şi ordonă:

— Linişte!

Peste cîteva clipe răsunară vorbele înregistrate pe minuscula bandă de magnetofon. Tudor auzi mai întîi convorbirea din timpul zborului: „Vultur 103, intră în careul 43... Interceptează ţinta... Măreşte viteza...".

Pilotul îşi auzi propria-i voce: „Am interceptat ţinta. Atac..." Apoi ascultă convorbirea sa de la maşina „zebră":

„Ce-i cu dumneata, tovarăşe căpitan? Eşti bolnav? Obosit?"

Vocea lui Dan sparse tăcerea:

— Asta era de explicat... Ei, Tudore, ai înţeles mecanismul? E simplu... Să bem un coniac pentru sărbătorirea evenimentelor. Observ că încă n-ai priceput exact!... Au două portharte identice, amîndouă cu fundul dublu. Le schimbă zilnic, să poată asculta banda. Pricepi? Pe ei îi interesează doar banda de magnetofon cu date de pe aerodrom.

Aviatorul înţelese manevra „inamicul nevăzut". Se cutremură. Fără voia lui, slujise drept unealtă. Parcă ghicindu-i gîndurile, Dan continuă:

— Nu ştii ce ajutor ne-ai dat cu această porthartă fermecată!... Acum o să-i jucăm noi cum dorim, după „muzica" noastră!

Dan şterse vechea bandă de magnetofon.

— O să facem noi o altă înregistrare. Pariez că o să fie mult mai interesantă pentru domnul Paul... Vocea mea s-ar putea să le fie

cunoscută, aşa că vom apela la un alt ofiţer de securitate, la subordonatul meu care va interpreta „rolul" unui colonel de aviaţie, al comandantului dumitale...

În cîteva minute convorbirea fu regizată şi banda de magnetofon înregistrată cu precizie:

— Tovarăşe căpitan Păun, vei pleca peste cîteva zile la Bucureşti, la comandament, cu planul de apărare a aerodromului.

Tudor răspunse:

— Am înţeles, tovarăşe colonel!

Presupusul colonel, ofiţerul de securitate, îi recomandă:

— Cea mai deplină precauţie. Îţi vom comunica data plecării la timpul potrivit...

După ce convorbirea fu înregistrată, Dan conchise:

— Sper că această ştire îi va entuziasma! E prada cea mai fructuoasă pentru ei...

Tudor vorbi copleşit, simţindu-se vinovat:

— Nu ştiu cum să-mi ispăşesc greşeala, Dane.

— Care greşeală, Tudore?

— Cineva a mărturisit cîndva o întreagă inepţie despre o presupusă „insulă liniştită"... Despre faptul că nu sînt suspicios...

Dan se ridică liniştit de pe scaun.

— Ştii cînd ne-ai fost de mare folos? Chiar atunci cînd ne vorbeai cu atîta încredere despre „insula liniştită" şi despre inutilitatea teoriei de a tăia firul de păr în patru... Îţi aminteşti? Portharta era asupra ta, ceea ce înseamnă că au aflat şi ei părerile tale, care le-au convenit... Acum trebuie să te comporţi în aşa fel, încît să nu le trezeşti vreo bănuială. Să te considere ca pe o victimă... Pricepi?

*

Tudor era întins pe studio, gata să aţipească în liniştea amurgului, cînd uşa se deschise brusc şi năvăli în cameră Zamfira, Monica, Denis şi unchiul Vlad. Vorbeau cu toţii deodată, vestindu-l înspăimîntaţi:

— Ai auzit? S-a înecat Irina!

Căpitanul se prefăcu uluit, ascunzîndu-le că de fapt cunoştea accidentul pînă la ultimul său amănunt. Dar spre surprinderea sa, Denis interveni:

— Mă mir că n-aţi aflat de accident...

— De ce vă miră?

— Pentru că unchiul Vlad a fost informat că te aflai la ştrand, interveni cu vădită nemulţumire Monica. Probabil că ai avut şi o întîlnire...

Tudor asculta descumpănit. Luat prin surprindere, nu prea ştia ce atitudine să ia. Dar îşi reaminti cuvintele lui Dan: „Trebuie să te comporţi în aşa fel, încît să nu le trezeşti nici o bănuială". Ofiţerul îşi recăpătă deci cumpătul necesar pentru a ieşi din impas.

— Într-un fel da, am avut o întîlnire cu Irina la ştrand... Şi, e drept, am auzit că s-a înecat cineva, dar, după cum Monica bine ştie, nu mă pasionează senzaţionalul, crimele, incendiile şi, pînă la urmă, nici chiar... gelozia... Aşa că nu m-a interesat cine anume este victima...

În sinea lui, Tudor gîndea cu luciditate: „Trebuia să mărturisesc presupusa mea întîlnire cu Irina; ea a fost desigur auzită prin intermediul microfonului... Ar fi fost o greşeală elementară să mint. Asta ar trezi suspiciuni!"

A doua zi Tudor participă împreună cu Monica la înhumarea nefericitei Irina. În mulţime îl descoperi pe Ulmu. Nu se salutară. Pentru o clipă întrezări la poarta cimitirului un „Fiat", din care coborî o tînără, cam de vîrsta Irinei, cu un buchet mare de garoafe

albe. „Probabil e prietena domnului Paul”, îşi spuse Tudor. „Fiat”-ul cu frumoasa necunoscută plecă însă imediat, cu cea mai mare viteză, aşa că Tudor nu avu vreme să-i reţină numărul. După ce plecară de la cimitir, Tudor şi Monica mai întîrziară prin oraş. Sosiră acasă abia pe înnoptate. Unchiul Vlad şi Denis jucau liniştiţi şah. Monica îl dojeni în glumă:

— Aţi jucat şah toată după-amiaza?

Denis protestă:

— Nu... Nu, domnişoară. Eu am fost în oraş...

Fata se prefăcu supărată:

— Aţi fost cu maşina...

— Da, domnişoară!

— Şi pe noi nu ne-aţi luat. Frumos!

Tudor privi pe fereastră. Tresări. La lumina slabă a becului descoperi locul uscat ca în palmă, acolo unde se afla maşina lui Denis. „Înseamnă că inginerul a minţit! Maşina sa nici nu ieşise din curte, deoarece locul pe care stătea era uscat. Cu ce scop a minţit?” Auzi în spatele său un rîs uşor dojenitor. Şi apoi glasul subtil, încărcat cu o umbră de ironie, al lui Denis, care-şi privea de lîngă Tudor prin fereastră automobilul.

— Dar nu cu „Mercedes”-ul meu am ieşit în oraş. Vă admir totuşi perspicacitatea, domnule căpitan. Nu-i aşa că v-am citit gîndurile?

*

Tudor nu putea să adoarmă. Închise cartea, stinse veioza, deschise larg fereastra... Aerul cu miros reavăn îl linişti. Se întinse din nou pe pat. Îşi ascuţi auzul. Cineva deschidea uşa de-afară. I se desluşeau paşii pe covorul de pe scări. Acum se apropia. Se afla

chiar lîngă uşa sa. Îi auzea pînă şi respiraţia. Tudor se repezi la uşă, o deschise brusc şi aprinse lumina. Nu mai era nimeni. Zgomotul auzit i se păru atunci misterios, halucinant. Tocmai era să închidă uşa, cînd pe scări observă strecurîndu-se, cu toată repeziciunea, o umbră. Avu timp într-o clipită, cît durata unui fulger, să distingă silueta înaltă şi suplă a lui Denis. „Dumnealui cutreieră noaptea prin încăperile noastre. Avea parcă şi un aparat în mînă... Probabil tot dintr-un exagerat «spirit turistic»... Şi tot din acelaşi elan de excursionist îmi vizitează în lipsă şi camera... Totuşi, «vizitele» în încăperea mea le-am descoperit înaintea sosirii sale în «insula liniştită»... Ciudat se mai încîlcesc treburile... A, nu s-ar putea să lucreze cu unchiul Vlad?... Sau cu soţul doamnei Pietraru, care pînă azi s-a ascuns de mine, cu succes?... Sau cu mecanicul de la calorifer?... Nu, ăsta e prea naiv pentru aşa ceva...!"

Tudor aţipi abia spre ziuă. Cînd un soldat bătu la uşă, ofiţerul era cufundat într-un somn adînc. Se deşteptă obosit, vlăguit, mahmur, ca după un chef. Îşi privi ceasul, era ora 10. Deschise uşa plictisit. Militarul îi raportă laconic:

— Să trăiţi, tovarăşe căpitan, sînteţi chemat la orele 12 la comandament, în vederea plecării la Bucureşti!

În acest timp, soldatul îi întinse lui Tudor un bilet pe care acesta îl citi dintr-o singură privire.

— Bine, raportează că voi fi prezent la ora ordonată!

VII

Peste două ore Tudor se afla în biroul lui Dan. Ofiţerul de securitate îi destăinui:

— Tudore, acum va începe atacul nostru. Mîine dimineaţă vei

decola spre Bucureşti cu cursa T.A.R.O.M.-ului! Zarurile au fost aruncate!

Aviatorul îl puse la curent pe Dan cu toate cele întîmplate acasă şi încheie cu o constatare a sa:

— Fiindcă l-am surprins pe inginerul Denis cotrobăind azi-noapte prin încăperile „insulei liniştite", am certitudinea că este direct amestecat în această afacere tenebroasă. Iar faptul că a minţit, invocînd plecarea sa ieri după-amiază în oraş, mi-a întărit şi mai mult suspiciunea.

Dan îşi aprinse o ţigară şi schimbă discuţia:

— Iartă-mă că nu pot să te servesc cu o cafea. Duminica personalul de serviciu este liber...

— Dar ce spuneţi de Denis?

— Tudore, îmi aduci veşti importante. Şi, dacă ai remarcat că Denis e „suspect", mă bucură. Deci să trecem la cel mai important lucru pe care-l avem de înfăptuit...

— Acum?

— Desigur.

Dan sună şi peste cîteva clipe îşi făcu apariţia ofiţerul de securitate, care interpretase ultima dată rolul colonelului aviator. Din camera alăturată, Tudor, îşi aduse portharta. Mica improvizaţie începu sub regia lui Dan. Vorbi presupusul colonel comandant:

— Tovarăşe căpitan Păun, mîine dimineaţă, la 8,45, vei pleca la Bucureşti cu cursa T.A.R.O.M.ului...

— Am înţeles, tovarăşe colonel!

— Perfect! Actele le vei ridica mîine dimineaţă de la ofiţerul cu documente secrete.

— Voi fi însoţit?

— Nu. Că doar n-o să călătoreşti zile în şir. După cîte ştiu, un pilot nu doarme în avion, chiar dacă este doar simplu pasager.

Atenţie doar pe drumul de la aerodrom spre comandament. Dar şi acolo poţi găsi un taxi.

— Mă descurc singur. În doi s-ar putea să atragem şi mai mult atenţia asupra documentelor ce le purtăm asupra noastră.

— Fă-ţi toate formele de plecare. Şi succes!

— Să trăiţi, tovarăşe colonel!

După ce portharta cu aparatul de înregistrat a fost îndepărtată, Tudor îşi exprimă convingerea:

— Acum am înţeles ce va urma. Voi căuta să-l prind pe cel care va încerca să-mi schimbe portharta...

Dan dădu negativ din cap şi întări:

— Nu, nu, Tudore. Din contră... După-amiaza o vei lăsa în cameră, la dispoziţia lor, să poată auzi această bandă de magnetofon... E mai bine să punem mîna pe cît mai mulţi dintre ei, dacă nu chiar pe toţi! Pricepi?

— Dane, trebuie să fiu înarmat?

Dan îi răspunse cu o linişte de netulburat, risipind nesiguranţa din sufletul lui Tudor:

— Nu-i nevoie. Avem noi grijă să veghem asupra dumitale. Şi sper că de această dată domnul Paul să nu ne-o mai ia înainte... Pricepi?

*

Tudor simţi nevoia să colinde pe străzi aglomerate. Era ora prînzului. Era tulburat de cele propuse cu atîta ingeniozitate de căpitanul de securitate. Tresări. Se simţea urmărit. Nu întoarse totuşi capul. Se opri pe la vitrine, spre a-l putea surprinde pe urmăritor. Apoi încercă să-l deruteze trecînd prin cîteva străzi scurte şi întortocheate. „Probabil mă ţin sub strictă supraveghere, bănuind cît

de importantă este ştirea din portharta mea." Cînd ajunse pe strada sa, auzi paşi în apropiere. Întoarse brusc capul. Dar rîse satisfăcut şi inima îi veni la loc zărindu-l pe Dionisie Larion cu un iepure în braţe.

— N-ai idee ce bucurie îmi faci, nene Dionisie!

Bătrînul însă era tare cătrănit.

— Mi s-a îmbolnăvit urecheatul... Am alergat la veterinar cu el... Şi ce credeţi? N-am dat de veterinar, de parcă bieţii mei iepuri nu se pot îmbolnăvi şi duminica...

Cînd ajunseră acasă, Monica îl aştepta. Era foc şi pară pe Tudor. Se declanşă după plecarea lui Larion:

— Frumos, Tudore! Acum mă laşi singură şi duminica! Sînt sigură că după-amiază n-o să te clinteşti de lîngă televizor, ca nu cumva să pierzi vreo fază a meciului de fotbal... Iată ce perspective îmi oferă viitoarea noastră căsătorie. Dimineaţa vei ţine de urît iepurilor lui Dionisie, iar după-amiaza la televizor...

După cîteva minute se împăcară, încheind un acord: Monica avea să-l însoţească la meci, iar Tudor la dans, la clubul studenţesc. De altfel, după-amiaza era cuceritor de frumoasă. A fost un meci cu revanşă: Monica s-a plictisit la fotbal, iar Tudor la dans. Se întoarseră acasă puţin după miezul nopţii. Zăriră lumina aprinsă în camera locuită de unchiul Vlad. Tudor o linişti:

— Probabil a întîrziat la şah cu inginerul Denis.

În hol îi întîmpină însă medicul. Totul se petrecuse într-un chip aproape neverosimil. Unchiul Vlad auzise o mişcare suspectă în hol. Zgomotul se repetase. Atunci bătrînul se îndreptase spre uşa principală. Apropiindu-se pe nesimţite, cineva din umbră îl lovise, pe la spate, cu un corp solid, în cap. Zamfira, care se afla în bucătărie, nu auzise nici lovitura, nici zgomotul trupului prăbuşit. Totul se petrecuse în cîteva secunde.

— Cine l-a găsit pe podea? se informă Tudor.

— Eu!

Inginerul Denis continuă să relateze întîmplarea cu o voce schimbată, încărcată de nelinişte şi emoţie:

— Imaginaţi-vă, m-am împiedicat, pur şi simplu, de trupul ce zăcea în nesimţire... O surpriză de loc plăcută... Am chemat salvarea... Am alarmat toţi colocatarii...

Tudor urmărea atent reacţia doctorului. Acesta, după ce luă din nou pulsul rănitului, declară cu uşurare:

— Îşi va reveni curînd! A avut noroc! Nemaipomenit noroc! Dacă lovitura i-ar fi fost aplicată cu un centimetru mai jos, i-ar fi fost fatală. Aşa s-a ales doar cu şocul....

Tudor nu ştia cum să procedeze, să-l anunţe sau nu pe Dan despre această ciudată întîmplare! „Dan mi-a interzis să-i vorbesc de la telefonul din casă. Trebuie să inventez un motiv oarecare şi să alerg la un telefon public! E cel mai bun lucru!" Denis continua să povestească, scuturat de o spaimă vizibilă:

— N-am auzit nimic. Absolut nimic. Şi doar cu două minute înainte a trecut prin hol soţul proprietăresei mele, domnul Pietraru.

Zamfira propuse, încă stăpînită de panica prin care trecuse:

— Ar fi bine să anunţăm miliţia!

Dar Denis se opuse, încercînd abil să prelungească discuţia:

— Domnul Vlad îşi va reveni şi va putea personal să relateze cazul său celor în drept... Domnul medic doar bănuieşte că cineva l-a lovit în cap... Dar nu e prea sigur...

Zamfira strigă prima cu o voce stridentă:

— Domnule doctor, fratele meu şi-a revenit! A deschis ochii...

Medicul şi Tudor alergară lîngă patul bolnavului. Unchiul Vlad încerca să recunoască pe cei din jur. Privirea îi era împăienjenită şi făcea eforturi să vorbească, dar inginerul Denis, cu o insistenţă care

nu-i scăpă lui Tudor, îl convinse să tacă. Doctorul era de aceeaşi părere:

— Nu vorbiţi... Mai întîi liniştiţi-vă! Este remediul esenţial pentru starea în care vă aflaţi...

Rănitul bău o gură de citronadă şi murmură abia perceptibil:

— M-a lovit...

— Cine? se grăbi Tudor să întrebe.

Dar rănitul ostenise, închise pleoapele la loc, căzînd în aceeaşi letargie, străbătut uneori de scurte convulsii.

Tudor îşi propuse: „Chiar în noaptea asta trebuie să-l anunţ pe Dan. Se poate ca unchiul Vlad să-l recunoască pe cel care l-a rănit. Dar dacă unchiul Vlad va avea pînă dimineaţă soarta Irinei Lazăr, iar domnul Paul ne va trage clapa?... Şi încă ceva: s-ar putea ca însuşi unchiul Vlad să-mi fi sustras portharta... Prea insistase să petrec cu Monica la reuniunea studenţilor... Apoi, cel care a primit portharta va încerca să scape pentru totdeauna de unchiul Vlad, de unealta..."

Evenimentele se precipitau într-un ritm haotic. Undeva realul îşi dădea mîna cu fantasticul. Tudor se simţea dezorientat, pierdut într-un labirint din care nu întrezărea nici o ieşire. În zadar îşi impunea să fie cît mai lucid.

Scriind o reţetă la birou, medicul hotărî:

— Ar fi bine să mă însoţească cineva la farmacie, ca să-i aducă repede aceste medicamente. Astfel tensiunea va reveni la normal şi pacientul va fi în afara oricărui pericol.

Tudor se oferi primul, cu gîndul că în felul acesta va putea telefona şi lui Dan. Dar Denis pară cu abilitate intenţia aviatorului.

— Nu vă deranjaţi... „Mercedes" ul meu aşteaptă afară.

Dar Tudor nu cedă cu una cu două:

— De acord. Să mergem împreună!

Medicul propuse în automobil:

— Am să-i recomand şi un somnifer. Am uitat să-l trec pe reţetă.

Denis se oferi cu o generozitate suspectă:

— Nu-i nevoie, domnule doctor, am suficiente somnifere. Bunăoară, un „Kalix" elveţian?

— Nu, în nici un caz, este mult prea puternic. Sau, numai o jumătate de doză...

— Bine, îi voi administra o jumătate de doză...

Tudor se frămînta cum să se strecoare pentru cîteva minute pînă la un telefon public, în timp ce automobilul avea să stopeze în faţa unei farmacii de serviciu. Profită că reţeta se afla asupra sa şi se repezi din maşină, spunîndu-i lui Denis:

— Rămîneţi cu domnul doctor pînă mă-ntorc cu reţeta...

Ofiţerul era satisfăcut, deoarece doctorul interveni în favoarea propunerii sale, într-un chip salvator:

— Pînă va fi gata reţeta, domnul inginer va avea timp suficient să mă conducă la spital. Şi o să-l rog să facem o mică haltă şi acasă, îmi este copilul bolnav... Pe urmă se va întoarce să vă ia...

Denis, cu o nervozitate de astă dată făţişă, porni brusc, în timp ce Tudor, liniştit, pătrunse în farmacie.

— Peste cît timp va fi gata reţeta?

— Veniţi peste un sfert de oră.

Ieşi afară, renunţînd din motive bine întemeiate la telefonul public din farmacie. Se opri la cabina din colţul străzii. Dan se trezi cu greu, făcînd imputări aviatorului:

— Dragul meu, abia aţipisem... Hai, spune, dar numai esenţialul...

După ce ascultă, Dan, spre totala stupefacţie a aviatorului, constată cu o linişte iritantă, de parcă totul ar fi fost firesc:

— Înseamnă că banda de magnetofon a ajuns la destinaţie. Aşa cum am prevăzut...

— Şi ce fac, Dane, acum?

— Să tragi un somn zdravăn, mîine îţi prezic o zi foarte agitată!

Tudor ar mai fi dorit să-i vorbească, dar Dan, somnoros, îi închise telefonul. Pilotul rămase contrariat: „Dacă îl lichidează pe unchiul Vlad pînă mîine dimineaţă, vina o poartă numai Dan cu apatia sa condamnabilă. Cît de uşor i-ar putea strecura Denis rănitului o cantitate mai mare de somnifer, care să-i astupe şi lui, ca şi Irinei, gura cu pămînt!"

După ce ridică medicamentele, mai aşteptă minute lungi, ce i se părură cît un veac, pînă sosi „Mercedes"-ul cu Denis. Turistul ghinionist părea extrem de nemulţumit de cursa prelungită, care-l obligase să lipsească atîta timp de lîngă Tudor. Nu schimbară pînă acasă nici un cuvînt. Bătrînul Vlad nu-şi revenise încă. Tudor ar mai fi întîrziat lîngă unchiul Monicăi, dar vocea hotărîtă a lui Denis aproape că-l sili să părăsească imediat încăperea.

— Noapte bună, domnule căpitan. Aveţi nevoie de somn, noapte bună!

Cu un gest lipsit de delicateţe trînti uşa în urma lui Tudor.

Ajuns în hol, ofiţerul se împiedică de ceva moale, pufos. Aprinse lumina şi recunoscu într-un colţ, ghemuit şi speriat, un iepure de casă.

— Dezertorule, te-ai reprofilat în molie... Acum în loc de varză rozi covoare... Ce pedeapsă meriţi?

În acelaşi timp Tudor auzi paşi pe scară. Spre surprinderea aviatorului, apăru doamna Pietraru, cu părul răvăşit, scăpat de sub o bonetă bătrînească, de noapte.

— Mă iertaţi, domnule căpitan. Nu dormiţi?

— După cum se vede, nu. Deocamdată.

Femeia părea nervoasă, pradă unei vizibile stări de surescitare. Ţinea ochii închişi pentru a se obişnui cu lumina.

— Cum se mai simte domnul inginer Timuş?

— Pot să vă spun doar că nu şi-a revenit...

— Aţi văzut, soţul meu a trecut pe lîngă domnul Vlad, cînd era lovit la podea, fără să-l observe...

— Da, am fost informat, doamnă.

Ochii bătrînei îl cercetau vioi şi vicleni totodată.

— Şi acum regretă soţul meu. Dar faptul se explică lesne. Venea de pe coridor. În hol era întuneric. Deci a trecut de la lumină la întuneric... De aceea nu l-a văzut pe domnul inginer Vlad...

Tudor nu ştia cum să-şi explice intervenţia persuasivă a doamnei Pietraru.

— E normal, doamnă, dar de ce n-a aprins lumina?

Insistenţa bătrînei se accentua parcă:

— El spune că a încercat să aprindă becul, dar întrerupătorul n-a funcţionat...

— Curios. Domnul Denis, cînd a descoperit trupul întins pe covor, a reuşit să aprindă lumina imediat.

— E drept că nu a încercat decît o dată. A doua oară a renunţat. S-a speriat de urecheatul acela din colţ. Doamne, dumnezeule, nu poţi să te mişti în casa asta de iepurii lui Dionisie. Îi descoperi unde nu te aştepţi: prin baie, prin bucătărie, prin şifonier, în cămară, în toaletă, pardon... Numai de-ar scăpa domnul Vlad cu viaţă... E un om tare cumsecade...

Tudor îşi adînci privirea în adîncul ochilor ei.

— La fel de cumsecade ca şi bietul Stogu!

— Întocmai... Uite că numai pe oamenii buni îi paşte nenorocul.

Tudor sublinie ironic:

— Mă voi strădui să nu fiu la fel de... cumsecade...

Cineva urca scările cu pas greoi, apăsat. Apoi răsună un glas metalic, dur:

— Ce faci acolo, Sanda? Ai murit de nu vii odată?

Doamna Pietraru îi strecură lui Tudor:

— E soţul meu.

În semiobscuritatea scărilor, aviatorul desluşi silueta masivă a domnului Pietraru. Bătrînul repeta cu glas poruncitor:

— Vrei să mă înfurii de-a binelea? Haide, vino odată!

Femeia, simţindu-se umilită de atitudinea grosolană a soţului, dispăru pe aceeaşi scară. Abia după plecarea ei, Tudor se înfurie: „De-aş fi putut să-l studiez mai atent! Mi s-a părut că tîmplele îi erau argintii şi asta îmi aminteşte de omul de la volanul «Fiat»-ului, de domnul Paul. Ciudată asemănare!"

Tudor potrivi ceasul deşteptător aşa încît să sune la orele 6. Se întinse pe studio, dar nu reuşi de fel să aţipească. Se simţea extenuat. Curiozitatea lui Tudor lua proporţii: „Ce-ar fi ca, sub un pretext oarecare, să fac o vizită familiei Pietraru... Prea multe s-au petrecut în prezenţa lor. Să le solicit ajutorul pentru bolnavul de alături..." Auzi din nou zgomote înfundate. Deschise uşa, prefăcîndu-se că alungă iepurele buclucaş. În hol era beznă. Pe scări auzi vocea lui Pietraru, aspră şi autoritară: „Aici domnule inginer Denis!" Şi glasul cunoscut al turistului: „Mă întorc îndată... Îi aduc somniferul!" Ofiţerul închise uşa încet. Se perpeli în aşternut ca pe jeratic. Aşa îl surprinse soneria stridentă a deşteptătorului. Fără voia lui scăpă o înjurătură:

— Afurisită „insulă liniştită"!...

VIII

Părăsind biroul comandatului, după ce obţinuse permisia necesară călătoriei sale la Bucureşti, căpitanul Tudor Păun era

preocupat de rolul de „curier” pe care avea să-l joace.

În drum spre aeroport, se prezentă la biroul lui Dan, pentru a primi servieta cu „documentele secrete”. La birou îl găsi doar pe locotenentul major Marin Ulmu. Acesta îi înmînă servieta, ascultînd cu un uşor zîmbet toate relatările lui Tudor.

— L-am zărit, ce-i drept în fuga, pe domnul Pietraru, cel veşnic aflat undeva pe „teren”... M-au impresionat tîmplele lui argintii, cel puţin aşa mi s-a părut. Parcă ar aduce la înfăţişare cu domnul Paul...

Ofiţerul rîse de-a bine lea.

— Îmi pare, tovarăşe căpitan, că aţi devenit mai perspicace decît noi... Zău, nu-i cazul să-i acuzăm prezumtiv pe toţi bărbaţii cu tîmple colilii... Totuşi, dumneavoastră ne-aţi adus la cunoştinţă o observaţie importantă, de care noi sîntem obligaţi să ţinem seama... Şi fiţi fără grijă...

Încurajat, Tudor insistă:

— Trebuie vegheat şi asupra unchiului Vlad... Părerea mea este că Denis l-a „curăţat” cu somniferul pe care i l-a administrat azi-noapte... La plecare Monica mi-a spus că bătrînul era cufundat într-un somn suspect de greu... Şi cred...

Ulmu îl întrerupse, arătîndu-i ceasul:

— Să nu întîrziaţi... Sperăm că în această dimineaţă vom dezlega enigma lui Stogu şi odată cu ea misterul casei pe care aţi denumit-o atît de poetic „insula liniştită”...

— Eu am şi descoperit pe vinovaţi, tovarăşe Ulmu, se precipită Tudor. Pot paria unul contra o sută că Denis şi domnul Pietraru nu sînt pe dinafară. S-ar putea ca şi unchiul Vlad să fie amestecat în această afacere necurată. De aceea au vrut să scape de el... Şi, fiindcă prima tentativă nu a reuşit, a recurs la mijlocul sigur al somniferului...

Ulmu se ridică de pe scaun.

— Foarte interesant, tovarăşe căpitan. Dar mai aveţi exact douăzeci de minute şi pînă la aeroport e o cale bunişoară. În spatele clădirii vă aşteaptă un getax cu numărul Z.1428.

— Vă mulţumesc!

Tudor i se adresă din uşă:

— A, să nu uit... în Bucureşti, la aerogară, o să mă aştepte o maşină?

Ulmu aproape că îl împinse pe uşă:

— Veţi lua un getax. E mai bine aşa! Sper să ciocnim pe la prînz un pahar pentru victoria noastră deplină... Însă pînă atunci vă urez succes şi mult calm, o să aveţi o dimineaţă a naibii de afurisită!

*

În aerogara oraşului Z., Tudor nu observă pe nimeni cunoscut. Cîţiva călători se îndreptau grăbiţi spre avion, îngrijoraţi de vremea instabilă, mai mult noroasă...

Tudor se urcă în avion şi se aşeză ţinîndu-şi servieta sub braţul stîng. Un tînăr cu o statură herculeană se aşeză pe scaunul liber de lîngă Tudor. Deodată zări în spatele său pe inginerul Denis care i se păru extrem de bine dispus şi care îl salută pe un zîmbet larg, intim, de parcă i-ar fi legat secole întregi de trainică prietenie. Apoi i se adresă degajat:

— Tot la Bucureşti?

— După cum bănuiţi... Acolo aterizează avionul... Dar dumneavoastră de ce n-aţi preferat „Mercedes”-ul?

— Nu mai puteam ajunge cu maşina... Are o hibă...

— Mă mir, azi-noapte funcţiona perfect.

Denis rîse ca de o glumă reuşită.

— V-am mai spus că aveţi perspicacitate... Mi-am făcut socoteala

că o să ajung mai repede cu avionul. Sînt invitat la o onomastică. De altfel sînt şi obosit... Apropo, ştiţi, inginerul Vlad se simte ceva mai bine...

Tudor întrebă cu indiferenţă:

— Şi-a revenit?

— A, nu complet... I-am dat încă un somnifer puternic. S-a liniştit...

Tudor scăpă fără voia lui:

— Îmi imaginez...

— Sînteţi şi spiritual, rîse Denis. Apreciez glumele bune. N-aveţi nici o grijă, pînă la prînz îşi va reveni. E viguros bătrînul... Uite că am pornit... Poate ne mai întîlnim la Bucureşti...

— Cu plăcere! murmură Tudor iritat peste măsură de zîmbetul agasant al turistului.

Se reaşezară pe locuri. Avionul începuse manevra de decolare. Lui Tudor nu-i fu prea greu să observe schimbul de priviri dintre inginerul francez Denis şi tînărul cu talie atletică de lîngă el, care avea un pumn de calibrul pumnului lui Casius Clay. Asta îl cam nelinişti pe Tudor: „Dar poate că m-am înşelat. Acum văd că nu se mai privesc. Ce caută totuşi Denis la Bucureşti? Înseamnă că presupunerea mea are un temei. A aflat data plecării mele ascultînd banda de magnetofon. Tot timpul cît a vorbit era cu ochii pe servieta mea. Dar am impresia că „documentele secrete" nici pe tînărul de alături nu-l lasă prea indiferent. Ciudată şi încurcată treabă!"

Drumul începu liniştit. Pasărea argintie luneca uşor, ca o lebădă pe întinsul cerului. Dar iată că o furtună neaşteptată sili avionul să ia înălţimea maximă. Sub aripile avionului se desluşea un strat de nori negri, denşi. Tudor îşi dădu seama, ca pilot, de gravitatea situaţiei, dar nu-şi trădă sentimentele, pentru a nu trezi panică în rîndurile călătorilor. Avionul se lupta într-una cu golurile de aer. Cădea zeci

de metri în gol, apoi cu greutate se redresa. Pasagerii se speriară de „capacele" atît de repetate. Tudor observă pe furiş figura lui Denis: „Se cunoaşte foarte bine că nu e străin de arta zborului. Pare-mi-se că nu e numai constructor de avioane, ci şi un bun pilot. Înţelege primejdia în care ne aflăm". Parcă citindu-i gîndurile, Denis îi întinse, cu un zîmbet forţat, o sticlă de scotch. Tudor se simţi obligat să soarbă o înghiţitură, stăpînit totuşi de o oarecare bănuială. Scotch-ul era extrem de tare. Denis îi făcu semn că poate să mai bea, dar Tudor îi înapoie sticla, zîmbind cu politeţe.

Avionul sparse, în sfîrşit, plafonul. Sub aripile-i argintii se desenau clădirile impunătoare ale Bucureştiului. Ca într-un film tehnicolor se derulau pe dinaintea ochilor lacurile albastre, pădurile, fabricile cu ziduri roşii şi, asemenea unei uriaşe nave în larg, „Casa Scînteii". Avionul plana acum spre aerodromul Băneasa. Atinse, cu un uşor bont pămîntul, aşternîndu-se lin pe pista de aterizare.

Tudor aruncă o privire admirativă spre cabina piloţilor. Ştia ce luptă aspră dusese întregul echipaj. Pentru o clipă Tudor îl pierdu pe Denis din privire. Răsuflă uşurat că a scăpat de el. Coborî liniştit, îşi cumpără un pachet de „Snagov", spunîndu-şi hotărît: „Doar pachetul ăsta şi nu mai fumez".

Trase lacom primul fum de ţigară. Se îndreptă spre spatele aerogării unde se afla staţia de taxiuri. Deodată auzi lîngă el o voce prea bine cunoscută:

— Trebuie să ne felicităm, domnule căpitan. Numai noi ştim prin ce încercări afurisite am trecut! Vă jur că n-am să mai cred în proverbul. „Ziua bună se cunoaşte de dimineaţă". Pe cinstea mea!

Tudor îi replică nervos şi neplăcut surprins de reapariţia sa.

— Să nu ne grăbim, domnule inginer! Ziua încă nu a trecut. Ar putea să se mai îndrepte, nu?

Ajunseră la staţia de taxiuri. Tudor mergea plictisit, iritat de

insistenţa şi amabilitatea vizibil forţată a inginerului turist. Acesta îi propuse pe un ton mieros:

— Pot să vă conduc, domnule căpitan aviator? Vă las unde aveţi nevoie.

Tudor refuză cu hotărîre:

— Vă mulţumesc! O să iau un alt taxi.

— Cum doriţi, domnule căpitan. Poftiţi, luaţi-l dumneavoastră pe acesta... Eu o să-l iau pe următorul, am timp suficient. Şi iar rîse exagerat, forţat...

— Vă mulţumesc, amabil ca întotdeauna.

Tudor îi strînse cu neplăcere mîna. Se urcă în taxi, dar în aceeaşi clipă Denis sări lîngă el, iar tînărul atletic ocupă locul de lîngă şofer. Şoferul porni spre o destinaţie precisă, fără ca cei doi să-i fi indicat vreo adresă. Tudor înţelese că şoferul nu era decît un complice de-al lor. Apoi Denis îi spuse calm, dar tăios:

— Vă rugăm să staţi liniştit, domnule căpitan. Vă avertizez că orice tentativă de evadare este de pe acum ratată!

IX

Automobilul gonea cu o viteză uluitoare spre Ploieşti.

Prin oglindă Tudor observă că taxiul este urmărit de un „Mercedes" alb. Ofiţerul îşi spuse mai liniştit: „Probabil că în maşina care ne urmăreşte se află cei de la securitate! Acesta a şi fost planul. Au întins o cursă şi Denis a căzut în ea ca un şoricel naiv. Magistral ticluit! Ei, domnule Denis, pînă aici ţi-a fost jocul! Ziua bună a avut timp să se îndrepte, dar pentru noi, nu pentru tine... vei plăti acum, domnule turist, pentru toate oalele sparte! Numai să ne ajungă „Mercedes"-ul mai repede şi apoi o să stăm noi de vorbă cu

dumneata. Ai să răspunzi pentru viaţa lui Stogu! Pentru viaţa Irinei! Şi poate şi pentru unchiul Vlad, bietul! Priveşte, distanţa se micşorează vizibil, şi odată cu ea şi speranţa dumitale!"

Tînărul cu statură atletică vorbea calm la o staţie de radioemisie:

— Aici Barza... Totul e în regulă! Sînt în urmărirea noastră. Garantăm că n-or să ne ajungă pînă la destinaţie!

Lui Tudor îi venea să le strige în faţă: „Ba o să vă ajungă, nemernicilor! O să vă prindă mai repede decît vă aşteptaţi! Şi o să răspundeţi pentru toate fărădelegile voastre!"

Denis ordonă şoferului cu glas poruncitor:

— Mai repede!

Taxiul trecu de pădurea Băneasa. Se îndrepta cu o viteză exagerată spre lacul Snagov. Tudor era frămîntat de cele comunicate de tînăr prin radio. „Ce-o fi voind să însemne «n-o să ne ajungă pînă la destinaţie?» Cum oare aş putea să-i împiedic? Ce-ar fi să-l atac pe şofer?... Dar Denis îmi spionează fiecare mişcare... E atent la fiecare gest al meu... Braţele sale puternice sînt gata oricînd să mă imobilizeze... Ce bine era dacă luam asupra mea pistoletul... Poftim, încă o greşeală elementară a lui Dan! Numai el e de vină! Acum cel puţin aş fi putut acţiona şi n-aş fi asistat cu braţele încrucişate la propriul meu sfîrşit... Au lucrat cu abilitate! Acest taxi are un motor mult mai puternic decît îl recomandă marca sa. Numai aşa se explică faptul că «Mercedes»-ul nu-l poate ajunge, cu toată stăruinţa omului de la volan!"

În faţa şoselei apăru o barieră. Tudor tresări: „Poftim, se lasă la timp! Astfel goana se va sfîrşi, domnule Denis! Se va încheia în mod favorabil pentru noi! Pricepi?"

Dar şoferul, un adevărat as al volanului, trecu pe sub barieră în ultima secundă. Bariera căzu ca o adevărată ghilotină peste speranţa lui Tudor: „Totul este iremediabil pierdut! Această afurisită de

barieră a fost fatală pentru mine! Ah, dar nu-i vorba decît de o locomotivă... Bariera s-a şi ridicat. Bravo! În spatele nostru «Mercedes»-ul goneşte parcă şi mai îndîrjit! Aşa! Mai repede!"

Cursa continua pe viaţă şi pe moarte.

Tînărul atletic de lîngă şofer anunţă din nou prin staţia de radiorecepţie:

— Totul e în perfectă ordine!... Ne apropiem. În cîteva minute ajungem... Vă vom vesti la timp!

Abia trecut de pădurea Snagov, taxiul părăsi şoseaua principală care ducea spre Ploieşti şi coti la dreapta pe un drum mizerabil, plin de hîrtoape şi de gropi desfundate. Maşinile goneau cu viteză crescîndă, iar Tudor urmărea cu sufletul la gură această adevărată cursă a morţii. Denis îl îmboldi înciudat pe şofer:

— Măreşte viteza, Costică! S-ar putea să tragă asupra roţilor şi atunci totul se duce pe apa sîmbetei!

Şoferul îi zîmbi strengăreşte prin oglindă lui Denis, de parcă ar fi vrut să-i spună: „Nu s-a născut omul care să mă întreacă în agerime pe mine. Aşteaptă şi ai să te cruceşti!"

Şi, într-adevăr, pe drumul brăzduit de gropi, taxiul gonea cu o viteză infernală, în timp ce tînărul de lîngă şofer anunţa din nou prin staţia de radioemisie:

— Am sosit! Pregătiţi totul! Vin după noi!

În depărtare se zări o casă părăsită, înconjurată de o grădină de pomi fructiferi la fel de neîngrijită.

Costică, şoferul, îndreptă maşina spre casă şi frînă brusc, în timp ce Tudor se simţi împins, mai mult luat pe sus de Denis şi dus în interiorul casei. Şoferul le strigă din urmă:

— Mai repede!

Cei patru se refugiară în casă, cînd „Mercedes"-ul îşi făcu impetuos apariţia. Opri la cîţiva metri de taxi. Din maşina albă

coborîră cu prudenţă cinci inşi ce se înşiruiră imediat în poziţie de trăgători. Unul dintre ei trase cu un revolver cu amortizor asupra cauciucului dreapta-spate al taxiului. Pentru Tudor, clipa atingea apogeul. Cîteva gloanţe porniră în direcţia casei părăsite. Un plumb nimeri într-o bîrnă putredă din care zburară aşchii galbene, iar o voce puternică de afară le adresă un ultimatum:

— Vă acordăm două minute! Trebuie să recunoaşteţi că nu mai aveţi nici o şansă. Renunţaţi la orice rezistenţă! Predaţi-ne documentele şi nu vă facem absolut nimic!

Tudor înţelese situaţia. „De fapt pentru servieta mea se bat acum două bande de spioni!"

Urmară clipe de tăcere apăsătoare. Apoi, din nou se auzi vocea puternică din curte:

— Vă mai acordăm un minut! Aruncaţi actele pe fereastră! Şi armele! Apoi ieşiţi cu mîinile sus! De nu, vă incendiem adăpostul...

Tudor privi spre Denis şi spre însoţitorii săi, care, bine adăpostiţi pe lîngă ferestre, aşteptau cu revolverele automate gata de tragere. „De ce dracu e atît de calm Denis? Cei de afară sînt mai numeroşi şi au într-adevăr posibilitatea să incendieze casa!"

Timpul trecea... Unul dintre ocupanţii „Mercedes"-ului aduse două sticle incendiare. Dar, în acelaşi timp, din livadă năvăli, la un semnal, un grup numeros de oameni înarmaţi. Şi odată cu ei Denis şi însoţitorii săi ţîşniră afară. Totul se petrecea fulgerător. Răsunară glasuri:

— Aruncaţi armele! Mîinile sus!

— Nici o mişcare!

Cîteva rafale scurte, apoi linişte.

Mulţumit şi uluit în acelaşi timp, Tudor observa cum oamenii securităţii imobilizară în cîteva secunde pe ocupanţii „Mercedes"-ului. Se dezmetici abia cînd spre casa liniştită se

îndrepta liniştit, fumîndu-şi calm ţigara, căpitanul Miron Dan. Îi zîmbi lui Tudor cu un aer indiferent, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic deosebit. Îl salută, ca şi cum l-ar fi întîlnit la un chioşc de răcoritoare sau la pescuit. Şi iată că Denis ieşi zîmbitor înaintea lui Dan şi raportă milităreşte:

— Să trăiţi, tovarăşe căpitan, totul a decurs conform planului ordonat. Misiunea a fost îndeplinită!

Dan îi strînse mîna şi apoi i-l prezentă lui Tudor:

— Tovarăşe Tudor, faceţi cunoştinţă cu căpitanul de securitate Mărculescu Pompiliu, fost pînă acum cîteva clipe „inginerul Denis, turist din Franţa"...

Tudor îi strînse mîinile lui Mărculescu şi spuse zîmbind:

— Tovarăşe Mărculescu, mai ai din scotch-ul acela din care am băut în avion? Dă-mi te rog un gît, să-mi revin la realitate! Mulţumesc!...

Dan îi prezentă pe ceilalţi doi colaboratori ai lui Mărculescu, pe şofer şi pe tînărul cu forţă herculeană, apoi îl conduse pe aviator spre grupul celor din „Mercedes". Căpitanul de securitate se opri în faţa unui tînăr înalt, cu chip smead şi tîmple argintii. Îi întinse documentele din servietă:

— Poftim! La proces vei avea nevoie de ele... Nu?

Tînărul privea încruntat şi înciudat spre hîrtiile goale, în timp ce Dan continuă:

— Ai alergat cam mult după un iepure şchiop. Să mergem să lămurim cum l-ai ucis pe Stogu... Pe Irina...

Tudor îl privea cu mînie pe tînărul cu tîmple argintii în care recunoscuse pe omul de la volanul „Fiat"-ului, alias domnul Paul, asasinul Irinei. Se stăpîni să nu-l lovească. Dan îl ajunse din urmă:

— La orele 18 avem bilete la avion. Trebuie neapărat să fim diseară în oraşul Z. N-ai să crezi, dar sîntem aşteptaţi...

— Bine, Dane!

— Dar ce văd, ai început să fumezi? Asta-i bună! Azvîrle imediat ţigara! Tutunul e cea mai distrugătoare otravă... Pricepi?

Şi, parcă pentru a infirma cele spuse, Dan îşi aprinse o nouă ţigară de la mucul ce mai fumega!

X

În avion Dan se instală lîngă Tudor. Acesta se mai afla încă sub imperiul emoţiilor prin care trecuse şi era din cale afară de nerăbdător să dezlege enigma morţii lui Stogu. De aceea îl provocă pe Dan la discuţie:

— Aş fi putut jura că „Denis" e autorul principal. Înseamnă că şi-a jucat rolul cu o măiestrie inegalabilă...

Dan asculta liniştit, cu o pleoapă închisă, urmărind parcă nişte gînduri interioare, dornic în acelaşi timp să aţîţe cît mai mult curiozitatea lui Tudor. Dar acum aviatorul se încurca în ipotezele sale şi trăgea concluzii eronate. De aceea Dan îi sări în ajutor:

— Tudore, să pornim în primul rînd de la adevărul esenţial. Trebuie să precizăm că omul cu tîmple argintii, „domnul Paul", uneori „domnul Rak", este în realitate Constantin Răcaru, spion din tată în fiu... El şi-a stabilit cîmpul de operaţii de cîţiva ani în oraşul Z., acţionînd mai mult pentru a obţine planul de apărare al marii unităţi de aviaţie. Acest Constantin Răcaru, împreună cu tatăl său, Carol Răcaru, au reuşit să-l transforme pe Stogu într-un „agent orb", cu ajutorul unei serviete cu fundul dublu... Procedeul îl cunoşti, Tudore, nu? Datorită acelor aparate minuscule şi ultrasensibile de ascultare, aflate şi în portharta ta, l-au atras pe Stogu la Bucureşti, l-au pus în faţa realităţii evidente şi au încercat un şantaj, de altfel

obişnuit la asemenea „caractere”: „Pînă acum ne-ai fost o unealtă oarbă... Poftim, ascultă aceste benzi de magnetofon! Le cunoşti prea bine! Ei, dumneata ni le-ai furnizat... Cu ajutorul acestei serviete, pricepi? E dovada vinovăţiei dumitale... Acum te vrem ajutor şi colaborator lucid. Vei fi remunerat excelent!” Stogu a refuzat, bineînţeles, odioasa propunere. Dar şi-a semnat în acelaşi timp condamnarea la moarte... Au încercat la început să-i folosească actele, dar descoperirea şi recunoaşterea atît de rapidă a cadavrului i-a derutat, aşa că au renunţat...

Tudor îl întrerupse pe Dan cu o întrebare nereţinută:

— Bine... Dar Stogu mi-a recomandat locuinţa şi m-a adus pe mine în această casă!...

Neavînd voie să fumeze în avion, Dan trăgea doar cîte un fum invizibil dintr-o ţigară „fumată” la rece:

— O simplă coincidenţă, ca multe altele... De pildă Irina! Nu uita că, la acea dată, Stogu nu aflase că, fără voia lui, este o unealtă în interesul Răcarilor...

— Pînă aici e clar! declară Tudor satisfăcut.

— Mai departe e la fel de clar, deşi, pare paradoxal. Cînd am cercetat camera lui Stogu, am descoperit că cineva pătrunsese în încăpere după moartea sa, urmărind desigur un interes. Trebuia să punem toată casa sub supraveghere. Dumneata deveniseşi noua lor preocupare, erai în locul lui Stogu. Astfel a pătruns căpitanul de securitate Pompiliu Mărculescu sub o carte de vizită falsă: inginerul turist Denis, venit din Franţa. Prezenţa lui a atras atenţia celor direct interesaţi, iar Pompiliu a lucrat în aşa fel încît le-a trezit suspiciuni.

— Chiar şi mie, rîse Tudor.

— Vezi? Înseamnă că a lucrat ca la carte. Şi imaginează-ţi ce spaimă, ce panică a pricinuit Răcărilor, care erau convinşi că o organizaţie similară le face concurenţă. De fapt atentatul din hol era

îndreptat împotriva „turistului francez”... Dar probabil că unchiul Vlad a fost prea curios şi a plătit în locul lui. Ce-i drept, ne-a ajutat şi faptul că am descoperit microfonul şi mai apoi magnetofonul atît de perfect ascunse în portharta dumitale... Atunci le-am aruncat nada. Aceasta ar fi meritat orice sacrificii şi i-a îndemnat să se descopere.

Mărculescu era pentru ei un spion străin, iar pentru noi era „îngerul păzitor” al căpitanului aviator Tudor Păun. În ziua în care trebuia să pleci, ei au fost obligaţi să-şi „cerceteze” servieta. Erau în joc „documente” atît de importante.

Noi te-am „răpit” de la aeroportul Băneasa şi-ţi cerem iertare, nu-i aşa, Mărculescule?

Mărculescu surîse modest de pe locul său de lîngă fereastră.

Dan trase cîteva fumuri „la rece” din ţigară.

— Răcaru-junior, care te aştepta la sosire la Băneasa, a încercat prin orice mijloace să-şi recapete prada, fiind convins că i se cuvenea numai domniei-sale. Pricepi? Şi Mărculescu l-a condus la locul fixat, unde noi îl aşteptam, cum se spune, cu lăutarii şi cu masa pusă... Au căzut cu toţii în capcana noastră.

Tudor zîmbi.

— Te admir, Dane. Dar un lucru îmi rămîne inexplicabil: cum au pătruns Răcarii la noi în „insula liniştită”, în camera lui Stogu şi a mea?

— Iată că am şi ajuns! Aterizăm! Vezi, nici n-am simţit cum am ajuns în oraşul Z. Şi află că peste cîteva minute curiozitatea îţi va fi satisfăcută...

Tudor, observînd că automobilul se îndreaptă în direcţia locuinţei sale, simţi în adîncul său regrete şi spaimă: „De nu ar fi amestecat unchiul Vlad... Sau Monica...” Tresări. În cale îi ieşi chiar logodnica sa, cu ochii înroşiţi de plîns.

— Ai plecat, Tudore, fără să-mi spui un cuvînt...

— Cum se simte unchiul Vlad?

— Bine că întrebi de el şi nu de mine... Unchiul Vlad e dispus să joace o partidă de şah...

Tudor îi făcu semn să-l aştepte în curte. Apoi, îi urmă cu înfrigurare pe Dan. Cînd să coboare în subsol, Marin se desprinse parcă din zid şi strecură lui Dan în şoaptă: „Ca la carte, tovarăşe căpitan". Dan bătu la uşa mecanicului Dionisie, stăpînul iepurilor de casă. Bătrînul se afla în mijlocul iepurilor pe care îi hrănea cu morcovi şi varză. Le deschise uşa zîmbitor.

Dan răspunse cu acelaşi zîmbet.

— Poftă bună tuturor! Priviţi ce tablou idilic, de-a dreptul înduioşător...

Tudor nu ştia ce să înţeleagă. Totul părea un fel de glumă grotescă. Deodată auzi ca din altă planetă vocea sigură a lui Dan:

— Dionisie Larion, pe numele adevărat Carol Răcaru, în numele legii eşti arestat!...

Ordonă celor care-l însoţeau:

— Vedeţi să nu aibă cianură asupra sa! Percheziţionaţi-l! Apoi controlaţi şi camera, peste tot!...

În prag apăru Mărculescu:

— Nu-i nevoie, tovarăşe căpitan. Aici nu are decît iepuri. Tot aparatajul său special se află în blocul de alături.

Dan continuă cu ironie:

— Unde Răcaru este tot mecanic de bloc şi de unde a sustras actele lui Rak pe cînd se afla în spital... Cu aceste acte şi cu un alt „Fiat", dar cu numărul maşinii lui Rak, fiul său a operat la Bucureşti...

Dionisie nu protestă. Ceru cu voce scăzută:

— Nu vă supăraţi! Permiteţi-mi să beau doar un pahar cu apă...

Dan preciză.

— Desigur! Desigur! Dar lasă-ne bucuria să te servim noi!... Află că fiul te aşteaptă la Bucureşti, de ce l-ai nenorocit, bătrîne lefegiu al Gestapo-ului? Sperai că dacă îţi vei schimba stăpînii, nu o să te dibuim, nu? Te-ai înşelat!

Marin îi aduse un pahar de apă, dar cînd să ajungă la falsul mecanic acesta se prăbuşi.

— A leşinat, constată Tudor.

Fără să-l asculte, Dan descleştă maxilarele lui Dionisie:

— Ne-a tras pe sfoară!... A avut cianura ascunsă în plomba unei măsele... A scos plomba şi iată-l...

Iepurii năvăliră afară în libertate, alergînd slobozi prin întinsul „insulei liniştite", în amurgul bacovian al unei zile toride...

Monica îl opri pe căpitanul Mărculescu la poartă:

— Domnule Denis, nu rămîneţi la noi la masă?

Ofiţerul de securitate se scuză, declinîndu-şi funcţia şi numele:

— Mă numesc Pompiliu Mărculescu şi sînt căpitan, dar să ştiţi că invitaţia la Mamaia rămîne valabilă... Am să vă conduc cu „Trabant"-ul meu în călătoria de nuntă cu tovarăşul căpitan Păun...

CINCI ÎMPUȘCĂTURI ÎN CER

La punctul de frontieră Nădlac staţiona pentru control un „Fiat" 850 de culoare albă. Maşina avea număr din străinătate. La volan aştepta, fluierînd o melodie populară românească, un tînăr de treizeci, treizeci şi cinci de ani. Vameşul şi grănicerul se prezentară salutînd politicoşi. Tînărul le mărturisi în limba franceză:

— Vă surprinde poate că sînt un bun cunoscător al muzicii dumneavoastră? Sînt muzicolog, folclorist... Poftiţi şi o legitimaţie a mea!... O să vă confirme cele relatate de mine... Acesta a fost scopul vizitei mele în frumoasa dumneavoastră ţară.

în timp ce vameşul îşi începu controlul, tînărul puse în funcţiune un magnetofon minuscul. Pe bandă erau imprimate melodii populare din munţii Vrancei şi din Maramureş.

— Cu muzică, verificarea va fi mai plăcută, adăugă el. O să vă convingeţi. Cred că pot să trec peste frontieră aceste frumoase melodii. Nu ştiţi ce comoară vă răpesc! Neegalată în aur sau în valută...

Tînărul era îmbrăcat în pantaloni gri, foarte înguşti, şi o imaculată cămaşă albă. Ofiţerul de grăniceri observă că atît pantalonii cît şi pantofii erau stropiţi de noroi încă umed, probabil folcloristul coborîse din turism în timpul ploii.

Grănicerul controlă cu atenţie rama parbrizului. Tînărul se prefăcu indiferent. Glumi chiar, cu o bună dispoziţie cuceritoare:

— Poate doriţi şi o melodie din Argeş.

Ofiţerul îi replică prompt:

— Doresc altceva!

Şi fără grabă, cu gesturi sigure, începu să demonteze rama parbrizului. Tînărul îşi pierdu zîmbetul. Pe faţă îi apărură stropi de

sudoare. Din rama parbrizului ofiţerul scoase cîteva microfilme. Dar în aceeaşi clipă tînărul se prăbuşi cu un zgomot surd. Cianura pe care o avea ascunsă în batistă îşi făcu efectul fulgerător.

*

Locotenentul major Marin Ulmu îl conduse la gară pe şeful său, căpitanul de securitate Miron Dan, căruia îi declară la despărţire:

— Tovarăşe căpitan, vă invidiez... O lună de zile doar în preajma brazilor din Sinaia şi eu rămîn în canicula din Bucureşti... Şi fără dumneavoastră... Îmi va fi foarte greu!

Căpitanul îl ascultă cu ochii aproape închişi, absent. Dar cînd să se urce în tren, un plutonier de securitate îl opri respectuos pe Dan:

— Tovarăşe căpitan, am un ordin scris! Bine că am sosit la timp!

Cu gest indiferent, Dan deschise plicul. Citi fără să i se clintească un muşchi pe faţă. Ulmu abia îndrăzni să-l deranjeze:

— Ceva nou, tovarăşe căpitan?

— Da. Brazii vor rămîne fără mine! Şi noi vom merge cu avionul direct la Năd lac... Şi ce spuneai de caniculă?

*

După trei ore se aflau lîngă cadavrul folcloristului. Cercetară paşaportul. Dan surîse:

— Acest nume Jean Louis nu spune nimic. Să trecem la cercetarea hainelor şi a bagajului...

Căpitanul îl ascultă cu ochii aproape închişi, absent. Apoi aprinse o ţigară cu aceleaşi gesturi absente, cufundat parcă într-o permanentă toropeală. Cînd i se anunţă că nu s-a mai găsit nimic, cu vorbele-i domoale, indiferente, alunecînd ca dintr-o altă planetă,

precizează:

— Am cercetat microfilmele... A fost fotografiat obiectivul militar HC 14!...

Figura proaspătă, radiind sănătate, a locotenentului major Mircea Ulmu se întunecă brusc:

— Tovarăşe căpitan, cred că evenimentul se va elucida aici! Documentele sînt în mîna noastră... Secretul a fost îngropat cu acest Jean Louis... Slavă grănicerilor!

Dan îl privi îndelung. Vorbi cu mult mai tîrziu, cu aceeaşi voce neutră, puţin voalată:

— Dar complicele sau complicii lui Jean au rămas în ţară... Obiectivul militar HC 14 este ameninţat din umbră. Vei merge la Bucureşti şi vei aduna toate datele despre acest zelos „folclorist”... Eu mă voi deplasa la obiectivul HC 14... Sper să fie instalat într-un loc pitoresc. Poate voi avea norocul de brazi... şi răcoare, căci de o linişte deplină nu sînt convins!

*

În localitatea în care se afla obiectivul HC 14 nu erau brazi. Doar salcîmi, sălcii şi castani. Cînd intră pe poarta unităţii, Dan zări un cîine vagabond. Surîse, atît cît putea să zîmbească noul „Maigret” din Bucureşti, aşa cum fusese poreclit de colegii săi. Cîinele miţos îi aduse în minte o întîmplare citită undeva. Nişte spioni introduseseră în ochiul unui cîine un microaparat de fotografiat şi astfel obţinuseră imagini din interiorul unui obiectiv militar. Dan, după prezentarea la comandamentul obiectivului HC 14, se retrase în camera pusă la dispoziţia sa. Medita: „Curios, fotografiile au fost executate de sus. În jur nu descopăr nici o înălţime! Ce-o fi făcut oare Ulmu la Bucureşti? Afurisită dilemă! Nu ştiu de unde să încep! Şi sînt tare

ostenit!" După cîteva minute, coborî la colonelul inginer Bujor, comandantul obiectivului. Bujor îl îmbie la o cafea.

— Tovarăşe colonel, aveţi vreo bănuială cumva...?

Colonelul aştepta întrebarea, deoarece Dan îşi declarase funcţia, deşi era îmbrăcat în uniformă de ofiţer de pompieri, venit să cerceteze sistemul de prevenire a incendiilor.

— Tot efectivul a fost verificat.

Căpitanul se mulţumi să soarbă din cafeaua fierbinte.

— Pe-aici trec curse de avioane?

— Nu!

— A zburat de curînd vreun elicopter?

— Nu. Nici unul.

— Vreun avion sanitar?

— Nu.

— Dar vreun avion agricol? Mai bine zis din agricultură...

— Nici!

Cu fiecare negaţie, Dan elimina pe rînd cîte-o ipoteză. Cu pierderea unei noi piste, căpitanul părea tot mai cufundat în tăcere, fapt ce nu-i scăpă colonelului. Urmă o linişte lungă, apăsătoare. Vorbele lui Dan se rostogoliră moi, pufoase:

— Tovarăşe colonel, vă rog să comunicaţi pentru sîmbătă dimineaţă o tragere de expertiză... cu armament special...

— Nu înţeleg, tovarăşe căpitan.

— Simplu. Ca şi cum aţi fi primit un ordin de sus de la Institutul de cercetări ştiinţifice... Deci o tragere extrem de importantă şi secretă, în acelaşi timp.

— Şi? aşteptă colonelul ca Dan să continue.

— Şi... executaţi o tragere obişnuită. Numai vîlva să fie cît mai exagerată. Încerc să întind o cursă şi atîta tot...

*

Locotenentul major Ulmu era disperat. În afară de faptul că Jean Louis locuise la hotelul „Lido", nu mai putu să obţină decît informaţii vagi, lipsite de semnificaţie. Bunăoară, aflase că Jean se deplasa la sate, unde într-adevăr culegea folclor pe care-l imprima pe benzi de magnetofon. Nu fusese văzut cu nimeni. Nu primea pe nimeni la hotel. Mînca totdeauna singur. Ofiţerul rămase stupefiat de abilitatea cu care lucrase spionul, nelăsînd nici o urmă, cît de vagă. Tocmai se pregătea să-şi încerce norocul la hotelul „Lido", cînd uşa se deschise şi apăru căpitanul Miron Dan. Ulmu plecă vinovat capul. Dan înţelese motivul.

— Va să zică, nimic! Nici norocul nu-i de partea noastră!

— În afară de faptul că a locuit la hotelul „Lido" şi că făcea deplasări la sate după folclor...

Căpitanul se aşează şi îşi aprinse o ţigară.

— Bine, Ulmule, nu fi supărat! E dificil să reconstitui activitatea unui... mort... Dacă l-ai fi putut urmări, ar fi fost cu totul altceva... Fă o mutră mai veselă... Diseară sîntem invitaţi la cină la cumnata colonelului Bujor... N-ai să regreţi!

— N-o cunosc, tovarăşe căpitan.

— Am spus eu că o cunoşti? O vei cunoaşte. E o femeie agreabilă şi volubilă. Şi pare destul de interesantă.

— Credeţi?

— Sînt convină. Pe scurt: în preajma obiectivului HC 14 nu există nici o înălţime. Pricepi? N-a trecut nici un avion şi nici un elicopter pe deasupra. Atunci cum de a fost fotografiat? Din satelit? Am anunţat pentru sîmbătă o tragere specială, strict secretă. Şi am controlat fiecare mijloc de comunicaţii spre Bucureşti sau spre alte oraşe. Nu s-a deplasat decît cumnata colonelului. Nu-i aşa că devine

interesantă?

Ulmu deveni din ce în ce mai atent şi mai cucerit de cele recepţionate.

— Se afla întîmplător la cumnatul său?

Căpitanul deschise o pleoapă, celălalt ochi rămase mai departe închis, parcă într-o meditaţie pe care Dan nu se încumeta să o deconspire nici chiar celor mai apropiaţi.

— Tocmai acest fapt mi-a atras atenţia. Soţia colonelului este bolnavă de nervi şi sora sa, din cauza aceasta, o bună parte din an locuieşte mai mult la colonel. Pricepi? Şi, din cînd în cînd, face deplasări la Bucureşti, acasă. Obişnuit, călătoreşte în preajma tragerilor speciale...

— Cumnata colonelului e medic?...

— A urmat patru ani de medicină... Acum, după părerea mea, doreşte să se mărite...

Ulmu nu se putut opri:

— Şi v-aţi gîndit din nou la mine?

Dan îşi reţinu un zîmbet ascuns.

— De ce nu?... Ce să fac dacă pe mine nu mă plac femeile. Nu sînt un Florin Piersic. O ştii asta... Mă mulţumesc să admir de la distanţă „cuceririle" tale. Deci, pentru a cîta oară „ginerică"?

Ulmu pufni în rîs.

— Nu vă supăraţi, tovarăşe căpitan, care va fi biografia mea pentru cină?... Biografia viitorului „logodnic".

— Vei lucra în comerţul exterior... Îţi place?

— Mai mult mi-ar fi plăcut să fiu inginer silvic. Dar, şi aşa, înseamnă că voi călători mult în străinătate...

Dan adăugă cu precauţie:

— Şi nu uita esenţialul: eşti vărul meu. N-aş fi putut să te recomand nepot sau fin, ţin şi eu la tinereţea mea. Şi, ce, nu am

dreptul? Poate mă şi însor...

Se auziră bătăi în uşă. Se prezentă plutonierul Stavăr, din echipa lui Dan. Raportă laconic:

— Tovarăşe căpitan, şoferul a trecut pe acasă. Locuieşte în strada Mimozelor nr. 14 şi se numeşte Ion Drugă. A mîncat, apoi s-a întors cu maşina la unitate, la obiectivul HC 14. N-a vorbit absolut cu nimeni.

— Corect, murmură Dan, apoi adăugă: Ce sînt părinţii lui?

— Are numai tată. Mamă-sa a fost ucisă în bombardament, în timpul războiului. Tatăl său a fost factor poştal. Acum e pensionar. Se ocupă, în timpul liber, cu tîmplăria.

După plecarea lui Stavăr, căpitanul hotărî precipitat:

— Să ne pregătim pentru vizită! Îţi recomand un costum cît mai extravagant... Călătoreşti doar în străinătate. Nu uita să ai ţigări străine. Mie-mi plac „Kent". Mă conduci cu maşina ta „personală", am impresia că domnişoara Zizi se omoară după turisme. Şi pregăteşte nişte anecdote noi. Dacă le mai debitezi pe cele vechi de cînd erai la şcoala de ofiţeri, te-ai ras de primă pe viitorii cinci ani... Şi nu cumva să o repeţi pe aceea pe care am ascultat-o prima oară, cînd am căzut din leagăn din cauza rîsului. O ştia bunicul de la străbunicul său, de pe timpul Zaverei...

*

Canicula se mai potolise. Amurgul era totuşi torid. Marin Ulmu stopă cu siguranţă în dreptul locuinţei domnişoarei Zizi. Cînd cei doi ofiţeri coborîră din autoturism, auziră glasul de clopoţel al unui băieţaş de nouă-zece ani.

— Notează, Nicule: ora 20, „Volkswagen" vişiniu, numărul 4 B 5143... Aproape nou.

Dan rîse copios.

— Ce faceţi aici, flăcăilor?

— Nu sîntem flăcăi. Sîntem miliţieni!

Celălalt adăugă:

— O să avem şi un borcan mare!

De data asta rîse şi Ulmu.

— De ce rîdeţi? Ne-a promis tata. E miliţian. Ofiţer.

— Iată că nu mai rîdem, conveni Dan. Dar vreau să vă verific perspicacitatea. Ce maşină a staţionat azi la orele 14 în acest loc...

Nicu răsfoi cu gravă seriozitate carnetul.

— Astăzi la orele 14 a parcat o „Volgă" neagră cu numărul A 14295... Este?

Dan se prefăcu entuziasmat:

— Bravo! Meritaţi să fiţi avansaţi! Dar să vă pun o întrebare mai dificilă: cînd a staţionat aici un „Fiat" 850 de culoare albă?... Acum e acum!... Să vă văd, tovarăşe miliţian.

Nicu deschise iar carnetul, dar Petruţ îi veni în ajutor:

— N-o fi cel care s-a ciocnit săptămîna trecută cu „Volga" neagră chiar în acest loc?... Nicu ridică ochii din carnet şi întrebă cu toată seriozitatea:

— Avea număr străin, nu?

Ulmu precizează precipitat:

— Da. Avea număr străin!

Copiii rîseră spontan, nereţinut, satisfăcuţi.

— E „Fiat"-ul cu accidentul... Am făcut şi proces-verbal. Priviţi aici... E numărul acesta sau nu?

Cei doi ofiţeri încremeniră. Era numărul maşinii lui Jean. Dan îi întrebă cu vădit interes:

— Şi ce accident a avut loc?

— Nu chiar un accident. „Volga" staţiona şi a fost lovită de

„Fiat”... Cînd a venit şoferul de pe „Volga” s-au certat. Dar cel din „Fiat” vorbea franţuzeşte. Ce-am mai rîs! Apoi s-au împăcat. Aşa sînt şoferii din toată lumea! Se ceartă şi se împacă în fiecare zi, iar duminica de două ori: matineu şi seara...

Ulmu înghiţi în sec, amintindu-şi de investigaţia sa, în timp ce unul din puşti adăugă:

— Francezul s-a rănit puţin la frunte... A fost chiar în casa asta... Dar a venit curînd, bandajat a cap...

Ofiţerii îşi amintiră că Jean avea o zgîrietură la tîmpla stîngă. „Va să zică Jean a fost în locuinţa domnişoarei Zizi şi s-a ciocnit cu maşina condusă de Ion Drugă”, înregistră Dan. Apoi ofiţerul hotărî: „Desigur nu a fost o simplă întîmplare!”

Îi felicită pe tinerii „miliţieni”.

— Să ştiţi că, dacă veţi merge aşa mai departe, o să vă decorez! La revedere şi la mai mare!

Sunară. Îi primi chiar domnişoara Zizi. Părul roşcat era vopsit de curînd. Dan constată o oarecare transformare. Avu impresia că vizita lor nu o entuziasma prea mult. Le declară deschis cauza acestei indispoziţii:

— Sora mea mi-a telefonat acum cîteva minute! Nu se simte prea bine...

Interiorul casei era plăcut, deşi abuza de un amestec de stiluri. Lîngă biroul florentin se afla un scrin modern, oferind o imagine nearmonioasă, stridentă, frizînd lipsa de bun gust. Dan nu remarcă mobila. Se gîndea stăruitor. „Care e pricina adevărată a acestei schimbări atît de subite? Boala soţiei colonelului Bujor? Sau sinuciderea lui Jean la frontieră şi descoperirea microfilmelor? În tot cazul lipsită total de rutină!”

Discuţia curgea anevoios. Domnişoara Zizi era prinsă de cu totul alte frămîntări, încît prezenţa distinsului „funcţionar” din comerţul

exterior trecu aproape neobservată. La cină, Dan cunoscu pe unchiul şi pe mama gazdei, o bătrînă simpatică, venerabilă şi care afişa o mare curiozitate pentru crimele pasionale. Mai ponderat, unchiul Paul, fost inginer de aviaţie, îşi exprima admiraţia sa pentru aeromodele. De altfel, destăinui cu infatuare:

— Şi acum mai fac experienţe... Întrebaţi-o pe Zizi dacă nu l-am entuziasmat şi pe colonelul Bujor.

Dan sesiză importanţa situaţiei. De aceea întrebă cu o voce obişnuită, fără nici un interes deosebit:

— Aţi experimentat aeromodele şi la colonelul Bujor?

Fostul inginer de aviaţie şi actualul aeromodelist mărturisi puţin îmbujorat de emfază:

— Da, domnul meu! Şi încă cu succes. Toţi ofiţerii m-au felicitat. Am un model, conceput de mine, care poate urca la trei sute de metri. Planează magistral. Acum l-am perfecţionat aşa că, la sfîrşitul săptămînii, voi merge cu Zizi din nou la Bujorel, aşa îi spun eu colonelului. Sper să realizez un record personal. Toată viaţa m-au preocupat recordurile!

Dan îşi fuma absent ţigara, sau aparent absent, în timp ce gîndurile i se ordonau cu luciditate: „Deci sîmbătă. odată cu tragerile, experienţă de aeromodelism... Cît de uşor se poate fixa un microaparat de fotografiat sub planul unui aeromodel! De la trei sute de metri cuprinzi o zonă întinsă... Şi domnişoara Zizi, hotărît, şi respectabilul ei unchi îl cunosc, sau, mai bine zis, l-au cunoscut pe folcloristul Jean Louis. Un singur lucru îmi încîlceşte ipotezele: francheţea fostului inginer constructor de avioane. Ori e naiv, ori extrem de periculos şi abil, încercînd prin felul său de a fi să ne dezarmeze... Nici un spion din lume n-ar fi declarat cu atîta ingenuitate manevrele cu aeromodelele. Sau poate tocmai pe acest fapt mizează! De ce nu?”

Inginerul şi bătrîna doamnă se retraseră în camera vecină să urmărească reluarea serialului la televizor. Discuţia lîncezise total. Ulmu încercă să o reanime povestind o anecdotă prăfuită, în timp ce Zizi îi studia cu o vădită neplăcere. După ce zîmbi din politeţe la consumarea poantei, Zizi le turnă cîte un pahar de lichior. Dan îşi acoperi paharul:

— Să ne iertaţi, sîntem cu maşina! Şi ştiţi cît de uşor se pot produce accidentele... Aţi fost doar martori şi dumneavoastră acum cîteva zile la un caz neplăcut...

— Eu? Zizi tresări. Nu-mi amintesc...

— Cînd „Volga" unităţii s-a lovit cu un „Fiat" alb, chiar în faţa casei dumneavoastră.

— A, da, da, parcă am auzit...

Dan continuă cu atenţia încordată, ca un arc gata să plesnească, deşi pe faţa ofiţerului stăruia aceeaşi mască de netulburată linişte şi indiferenţă totală:

— Nu se poate să nu vă amintiţi! Doar l-aţi pansat pe şoferul „Fiat"-ului...

Zizi preciză cu brutalitate în glas:

— Eu n-am pansat pe nimeni! Asta e sigur!

— Se poate. A fost doar o simplă supoziţie. Desigur, m-am înşelat. Dar în privinţa alcoolului, cînd conduci un turism nu mă înşel. Dar să nu vă plictisim.

*

A doua zi, Ulmu rămase în Bucureşti să cerceteze din depărtare pe fostul inginer constructor de avioane, în timp ce căpitanul se îndrepta cu maşina unităţii spre obiectivul HC 14. Încercă să lege o conversaţie cu şoferul, dar Ion Drugă era un taciturn convins.

Răspundea în silă, monosilabic. Dan insistă, puţin scos din răbdări, „Parcă are limba legată şi bolovani în gură."

— Mi-a povestit domnişoara Zizi de accidentul cu „Fiat"-ul alb. Acela cu număr străin... Îţi aminteşti?

— N-a fost un accident.

— Totuşi o mică, pare-mi-se, ciocnire, nu?

Şoferul răspunse apatic:

— Nimica toată... Străinul a pus frîna prea tîrziu. Sau poate frîna nu-i funcţiona normal. Se mai întîmplă!

— Totuşi s-a rănit la cap... Nu?

— Ei, rănit... o julitură la tîmplă.

— L-ai dus la spital?

— Ei, spital... L-a pansat domnişoara Zizi în casă... Eu a trebuit să plec. Dar sper că nu a murit din rana aceasta.

— Ai avut vreo pagubă? Sau poate maşina sa...

— Ei, pagubă... S-a lovit de bara din spate.

Apoi, conducătorul maşinii se cufundă în tăcerea sa impenetrabilă. Nici Dan nu mai continuă discuţia, regretînd că şoferul nu este dispus pentru pălăvrăgeală, cum sînt atîţia din breasla sa. Căpitanul se îndreptă spre comandantul unităţii, gîndindu-se la adevăratul motiv care o determinase pe Zizi să ascundă întîlnirea cu Jean Louis: „Să fi aflat de moartea folcloristului? E totuşi o greşeală din partea sa. Avea doar un alibi perfect: rănirea lui Jean. Poate în acele clipe Jean primise filmele realizate de unchiul atît de pasionat de aeromodele. Nu se poate spune că au lucrat prost... Curios sînt să aflu cît mai curînd raportul lui Ulmu. Sper că biografia, şi activitatea încercatului aeromodelist vor fi pline de conţinut edificator."

Comandantul îl primi pe Dan cu multă bunăvoinţă:

— Vă aşteptam, tovarăşe căpitan.

— Aţi remarcat ceva deosebit?

Colonelul rîse din toată inima, precizînd:

— Din contră. După fixarea „tragerilor speciale” nu s-a întîmplat absolut nimic. Cum v-aţi distrat la Bucureşti?

Căpitanul profită de întorsătura nebănuită pe care o luase discuţia.

— Minunat. Aveţi o cumnată ospitalieră şi agreabilă. M-a invitat la cină. Am avut bucuria să-l cunosc şi pe unchiul Paul. M-a cucerit cu tenacitatea şi tinereţea sa explozivă.

Colonelul se înveseli de-a binelea.

— E un bătrîn cuceritor! Imaginaţi-vă, la etatea lui se mai ocupă de planorism! A făcut cîteva experienţe şi aici... Da, construieşte aeromodele... Ne-a impresionat, mai ales, cu un model original care plana, la trei sute de metri. Era, într-adevăr, un lucru demn de luat în consideraţie.

Dan tatonă terenul cu multă precauţie:

— Cred că a fost un constructor de avioane remarcabil. Mi se pare un om studiat, pasionat, dotat cu multă perseverenţă şi cu deosebită...

Colonelul îl întrerupse entuziast:

— Nu remarcabil, ci excelent! A fost un adevărat as al I.A.R.-ului de la Braşov. Şi cred şi eu, a lucrat ani şi ani în Franţa. Ba s-a specializat şi în Germania. De la Paris s-a întors cu două diplome, trei premii şi o soţie franţuzoaică. Soţia sa a murit însă peste puţin timp într-un accident de tren. Da, la Paris, mi se pare. Are şi un băiat în Franţa pe care tot speră să-l aducă în ţară. Un băiat de treizeci de ani. De băiat însă, vă rog să nu-i pomeniţi. Sîmbătă o să-l cunoaşteţi mai bine pe unchiul Paul. Mi-a comunicat că vine iar cu aeromodelul său... Da, da, imaginaţi-vă, între timp, l-a perfecţionat... Şi să nu economisiţi laudele, îi place să fie flatat!

Dan îşi muşcă buzele şi arboră un zîmbet de circumstanţă, murmurînd cu dublu înţeles:

— Vă promit că n-am să uit, tovarăşe colonel. Nu voi face economie cu complimentele. O să constataţi.

*

Dan îşi continuă controlul amănunţit al încăperilor. Venise doar la unitate ca ofiţer de pompieri, cu gradul de căpitan.

Astfel, Dan nu atrăgea atenţia nimănui asupra sa şi putea să controleze nestingherit cazarma la orice oră. În afară de Bujor, nimeni nu cunoştea adevărata identitate şi scopul sosirii sale la obiectivul HC 14. Ajunsese cu verificarea stingătoarelor la garaj. Şoferul Ion Drugă îl urmărea atent. Pe chipul lui întunecat apăru raza unui zîmbet maliţios. Îşi spunea: „Pot garanta că acest căpitan pune pentru prima oară mîna pe un stingător. Afurisită birocraţie!” În acest timp, Dan fu chemat de la garaj la telefon. În aparat auzi glasul lui Ulmu: „S-au copt căpşunile, tovarăşe căpitan!” „Bine, voi fi la prînz la Bucureşti.” Ulmu îl chema pentru o întrevedere urgentă în Capitală. Căpitanul telefona colonelului chiar din garaj şi obţinu „Volga”. I se adresă lui Drugă, de altfel atent la convorbire, urmărind-o parcă cu un interes special, fapt ce nu-i scăpă lui Dan:

— Eşti gata să facem o cursă la Bucureşti?

Drugă ezită o clipă, apoi îndrăzni cu timiditate:

— Tovarăşe căpitan, aş avea o rugăminte... Nu ştiu dacă...

— Te rog! Hai, omule, îndrăzneşte!

— Aş putea să-mi iau şi soţia? Vrea să-şi vadă părinţii. Şi vă spun sincer, de două zile aşteptam o asemenea ocazie.

— De acord! consimţi Dan înveselit, bucuros, că va mai fi cineva în limuzină, în afara taciturnului şi întunecatului conducător.

Călătoria cu Drugă nu era prea amuzantă.

Şoferul opri maşina la capătul localităţii, unde îşi avea locuinţa, înconjurată de o livadă spaţioasă. În cîteva clipe soţia lui Drugă, Mimi, îşi făcu apariţia cu o valiză voluminoasă şi cu o colivie de plastic, în care se agitau două găini şi două gîşte. Femeia se scuză cu un torent de cuvinte:

— Să mă iertaţi, tovarăşe căpitan, îi aprovizionez pe bătrîni, măcar atît să fac şi eu... Da, îmi macin tinereţea în văgăuna asta!... Dumneavoastră, care staţi la Bucureşti, nu bănuiţi ce plictiseala e aici. Mai ales cînd vin ploile de toamnă! Sau viscolul iernii. Nu te poţi urni din cameră săptămîni întregi.

Mimi era o femeie frumoasă şi suplă, cu un corp elastic, perfect. Avea predispoziţie pentru discuţii interminabile. Dan se întrebă, cuprins de o vie curiozitate: „O fi oare adevărat că spiritele contrare se atrag şi în căsătorie? Cum s-ar explica altfel căsătoria şoferului, urît şi taciturn, cu această femeie expansivă, frumoasă şi, oricum, mult mai stilată! Curioasă asociere!”

Parcă ghicindu-i gîndurile, Mimi turuia cu o voce plăcută, muzicală:

— Mi-a spus soţul meu că aţi venit să inspectaţi aparatele de stins incendiu. Eu de mică aveam admiraţie pentru pompieri. Am crescut la circ, am fost artistă pînă nu de mult! Toţi din familie am fost circari. Nu-i o viaţă plăcută, dar circul are o poezie a lui. De sus, de la paralele, cînd vedeam pompierul lîngă arenă mă linişteam, îmi dădea un fel de calm, de siguranţă. Şi dumneavoastră îmi inspiraţi acelaşi calm şi linişte.

— Vă mulţumesc, replică Dan şi adăugă cu umor: De altfel la etatea mea nu mai pot radia decît linişte şi calm profund.

Femeia rîse amuzată încercînd să-l complimenteze:

— Şi bărbaţii tineri pot fi calmi! Nu înseamnă, vai de mine, că

sînteţi bătrîn! Aţi fi fost un bun îmblînzitor de animale. Tatăl meu a dresat urşi, cai, cîini, maimuţe, porumbei şi purici. Da, de ce rîdeţi? E o plăcere să priveşti purici dresaţi... Mai ales dacă reuşiţi să descoperiţi vedetele de prima mînă.

Soţia lui Drugă îl bine dispuse pe Dan. De aceea, politicos, propuse şoferului să o conducă mai întîi pe Mimi acasă. Aceasta primi cu căldură propunerea lui Dan, revanşîndu-se:

— Voi avea bucuria să vă servesc cu o cafea preparată de tatăl meu. Pot jura că n-aţi mai băut o asemenea cafea! Şi lîngă cafea o dulceaţă de cireşe amare, făcută de mine... Nu mă laud, dar nimeni nu mă întrece în preparatul dulceţei... Jur!

Apoi, femeia se adresă iritată soţului său:

— Hai, Ionele, invită-l şi tu pe tovarăşul căpitan! Tovarăşe căpitan, să-l iertaţi că este atît de urîcios... Şi ştiţi din ce cauză? Dacă pe noi ne-a făcut Dumnezeu în zilele lucrătoare, pe el l-a făcut duminica, în orele suplimentare şi prost plătite. De, era şi Dumnezeu ursuz şi plictisit în acele clipe.

Dan refuză cafeaua. În schimb, admiră casa împodobită cu o vegetaţie luxuriantă, cu un porumbar ca un foişor din basm, cu o mansardă îngropată în flori multicolore. Viţa-de-vie atîrna peste gard ciorchini proaspeţi şi minusculi.

— Să ştiţi că această locuinţă pare desprinsă din paradis. Aşa că am să beau cafeaua cînd ne vom întoarce să vă luăm. Şi nu am uitat nici de dulceaţa de cireşe amare.

Mimi protestă cu o vehemenţă adorabilă:

— Nu. Eu voi veni abia sîmbătă dimineaţa acasă, cu acceleratul de cinci. E cel mai puţin aglomerat. Aşa că poftiţi la cafea şi la dulceaţă.

Dan amînă pe altă dată, pretextînd că va trebui să ajungă la timp la comandamentul pompierilor.

— Dacă nu voi fi peste un sfert de oră acolo, vă jur că pentru mine va lua foc tot Bucureştiul!... Şi nu ştiţi ce înseamnă cînd ia foc pompieria!

Peste cîteva minute se prezentă la comandamentul pompierilor unde îl aştepta Ulmu. Se retraseră într-un birou.

— Tovarăşe căpitan, ştiţi că Paul a fost în Franţa?

— Ştiu! Cred că m-ai chemat pentru ceva mai important.

— Ştiţi că soţia sa era din Paris?

— Şi că are un fiu în Franţa. De etatea lui Jean Louis...

— De treizeci şi ceva de ani, deci de vîrsta pasionatului folclorist Jean Louis...

— Şi asta am ştiut-o cu precizie. Care-i însă surpriza?

— Desigur, nu ştiţi că domnul Paul mai are un prieten, fost aviator de recunoaştere, deci cu o mare aplicaţie pentru fotografiile aeriene... Şi o mare experienţă în arta schiţelor de teren. A, să nu uit, acest ins a fost închis mai mulţi ani...

Căpitanul privea visător prin norii deşi de fum de tutun. Fumau amîndoi ţigară de la ţigară.

Spre surprinderea sa, Dan o găsi pe Mimi lîngă şofer, cînd ieşi din comandament.

— Mi-aţi refuzat cafeaua, dar eu tot v-am adus-o! V-am pregătit un termos. De altfel, am fost nevoită să viu să-i aduc lui Ionel cheile de-acasă. Le-am uitat la mine. Tare ar fi fost caraghios dacă ar fi intrat pe fereastră. Vi-l imaginaţi, cum este el butucănos şi greoi, escaladînd fereastra?

Şoferul privea în altă parte, oarecum jenat de modul cum îl prezenta consoarta sa atît de volubilă. Dan îi sări în ajutor, avertizînd-o pe Mimi:

— O să se supere! Cred că exageraţi! Soţul dumneavoastră e un bun atlet.

— Aş! rîse femeia. E moale ca o mămăligă moldovenească! Cînd a avut accidentul cu „Fiat”-ul alb nici măcar nu l-a înjurat pe francez cum trebuia...

— Eraţi acolo? încercă Dan să afle cît mai multe lucruri despre incidentul dintre Drugă şi Jean Louis. Miza pe predispoziţia de pălăvrăgeală a femeii.

— Eram. Mă luase la Bucureşti cu domnişoara Zizi. Abia ce-am ajuns, că l-am şi trimis să cumpere nişte caise. Eram singură în maşină cînd ne-a tamponat bezmeticul acela! Şi el, în loc să-l ardă cu vreo două, aproape că-i cerea scuze. Doamne, de ce n-am fost eu bărbat! Îl culegeam pe francez pe făraş şi-l transportam în urnă funerară în ţară. Mie îmi plac bărbaţii cu nervi. Ce dacă era străin? Să fi deschis ochii...

*

Lui Dan nu-i scăpase remarca destul de importantă pentru el, făcută de soţia lui Drugă: „Şi el, în loc să-l ardă cu vreo două, aproape că-i cerea scuze”. Deci Drugă i-a zîmbit lui Jean Louis. S-ar fi putut ca Jean Louis să fi fost superiorul lui Drugă. De ce n-ar fi fost Drugă cel care i-a înmînat filmele şi schiţa cu HC 14? Dan se hotărî să-l pună sub observaţie, mai ales că descoperise pe faţa lui Drugă o umbră de declarată neplăcere şi surprindere cînd soţia sa relatase cu lux de amănunte ciocnirea cu „Fiat”-ul alb. Uneori ochii îi scăpărau înciudaţi, cu ură. Nici el nu ştia să se autocontroleze şi să-şi stăpînească nervii.

*

Pe Drugă îl găsi la garaj. Prezenţa lui Dan nu-i fu pe plac

şoferului. Se putea citi o nemulţumire vădită pe chipul brăzdat de cute ca o hartă de linii. Trebăluia, retras, la un aparat de fotografiat foarte fin, de provenienţă japoneză.

— E aparatul dumitale? începu Dan dialogul pe care îl presimţea şi de această dată fără un succes concret.

— Ei, al meu... E al domnişoarei Zizi.

Dan încercă să-i surprindă privirea, dar şoferul şi-o ascundea. Era clar că se simţea stînjenit de faptul că fusese surprins de Dan.

— A venit domnişoara Zizi?

După o tăcere scurtă, Drugă răspunse monosilabic:

— Da.

— Cu unchiul ei?

— El vine sîmbătă.

— Desigur, cu aeromodelele. Nu?

— Se poate...

Ofiţerul deduse cu uşurinţă cît de nedorită era prezenţa sa. De aceea călcă mai departe pe nervii lui Drugă:

— Şi te pricepi să repari aparate de fotografiat?

— Ei, mă pricep... A fost o nimica toartă.

— Totuşi, pare a fi un aparat sensibil...

De această dată Drugă nu-i răspunse, îşi văzu mai departe de lucrul său, prefăcîndu-se extrem de preocupat.

Dan ar fi vrut să plece, dar în depărtarea drumului o zări pe Zizi. Drugă ieşi în întîmpinarea femeii, pe alee. Probabil terminase cu reparatul micului aparat fotografic. Zizi nu fu surprinsă de prezenţa lui Dan. Îi zîmbi ca unei vechi cunoştinţe.

— Tovarăşe căpitan, să mă iertaţi că la ultima întîlnire am fost o gazdă cu foarte multe lipsuri. O recunosc şi vă cer iertare dacă, bineînţeles, o mai pot obţine.

Dan interveni politicos:

— Aţi fost o gazdă foarte atentă! Prietenul meu şi-a mărturisit admiraţia... Vă rog să adăugaţi lîngă a lui pe a mea... Seara aceea a fost pentru mine, fără exagerare, de neuitat... Aşa că nu este cazul să vă scuzaţi.

Căpitanul remarcă schimbul de priviri dintre Zizi şi Drugă. Domnişoara Zizi cu o oarecare roşeaţă în obraji şi cu un abia perceptibil tremur nervos preciză, de parcă acesta ar fi fost mobilul întîlnirii, de fapt cu totul întîmplătoare.

— A, să nu uit... Aţi avut dreptate în privinţa străinului care a fost pansat în casa noastră! Mi-a spus unchiul Paul... Eu, cum am intrat în casă, m-am urcat la etaj şi m-am băgat sub duş, eram obosită. Străinul a fost pansat de unchiul meu. O rană superficială... Unchiul vă poate oferi mai multe amănunte, bineînţeles, dacă ele sînt în strînsă legătură cu incendiul şi cu stingătoarele moderne şi perfecţionate.

Căpitanul se simţi oarecum stingherit. Nu atît cuvintele ironice, cît tonul maliţios al lui Zizi îl puse într-o situaţie penibilă. Ripostă cu mult calm, cu multă stăpînire, înţelegînd că a pierdut un atu:

— Nu pricep ce insinuaţi cu această constatare „dacă ele sînt în strînsă legătură cu incendiul”... Aş putea să vă prezint o întreagă lecţie despre stingătoare.

Zizi rîse oarecum victorioasă, stăpînă pe situaţie, ca şi cum pisica s-ar juca plictisită cu un biet şoricel naiv:

— Tovarăşe căpitan, să nu ne jucăm cu cuvintele... Înţeleg întocmai ca şi dumneavoastră. Numai că dumneavoastră vă prefaceţi că nu înţelegeţi. E un abuz de „înţelegere”, nu?

Apoi, după ce luă aparatul de fotografiat de la Drugă, îi mărturisi cu acelaşi zîmbet infatuat şi insinuant, măsurîndu-l cu vădită superioritate:

— Să ştiţi că eu cunosc dispoziţia că nu-i voie de fotografiat în

interiorul obiectivului HC 14. De aparatul acesta mă folosesc numai în excursii... Poate să vă confirme şi cumnatul meu, colonelul Bujor!

Dan încercă să refacă buna dispoziţie de la începutul discuţiei, deşi îl stăpînea o stare nelămurită de iritare:

— Vă asigur, domnişoară Zizi, că în activitatea unui pompier nu intră şi studiul aparatelor de fotografiat...

— Dar a dumneavoastră? Mă refer la preocuparea dumneavoastră profesională...

Dan încercă să pareze, fără succes, lovitura directă şi brutală, fără menajamente:

— Bineînţeles, dacă aparatul de fotografiat este incendiar...

Zizi rîse necontrolat, cu satisfacţie.

— Atunci, probabil, fiind un aparat de import, intră în preocuparea rudei dumneavoastră, văr, mi se pare, de la comerţul exterior... Vă urez în continuare o zi plăcută! Şi vă mulţumesc pentru atenţia pe care mi-aţi acordat-o cu generozitate.

Şi Zizi dispăru cu mersul ei simplu şi elegant, manifestînd acum o ciudată nervozitate. Biruise. Dan mai remarcă şi zîmbetul complice şi plin de satisfacţie al lui Druga. În adîncul său, zîmbetul şoferului purta şi o nuanţă de ironie bizară. Ofiţerul se despărţi de Drugă cu un sentiment de jenă. Pentru prima oară, Dan se simţi copleşit, derutat. Nu se aşteptase la o asemenea înfruntare din partea domnişoarei Zizi. „A atacat frontal! A preferat un joc periculos. Şi-a rectificat mărturisirea în legătura cu rana lui Jean, pentru a mă deruta şi mai mult. Un fapt e evident: complicitatea cu Drugă. A încercat să-mi dea să înţeleg că mi-a descoperit adevărata identitate, veritabila preocupare. Oare nu tot pentru a mă anihila, a mă scoate din cursă? De unde atîta siguranţă, atîta certitudine pe acţiunile ei? Aproape că mi-a propus un joc cu cărţile pe faţă. Urmează să vedem cine o să cîştige!... Deocamdată atuurile sînt împărţite în mod egal.

Să facem cărţile, şi să continuăm partida cu mare precauţie, ca nu cumva unul dintre parteneri să fie trişat... Jocul continuă!"

*

În dimineaţa de sîmbătă, ziua hotărîtoare, Dan îşi propuse să-l întîmpine la gară pe unchiul Paul. Mai înainte întocmise planul acţiunii, cu Ulmu, venit cu oamenii săi de la Bucureşti.

— Pe tot timpul „tragerilor secrete" vei urmări poarta obiectivului HC 14 ca să observi cine cearcă să comunice în afară. Organizezi şi controlul oricărei comunicaţii... Înţelegi?

— Dumneavoastră unde o să vă aflaţi?

— Voi urmări aeromodelele unchiului Paul. Am prins o subită pasiune pentru acest sport. Deşi am o oarecare îndoială. Prea iese totul ca la carte... Un fel de şablon!

Dan îşi revenise după şocul primit cu ocazia întîlnirii cu domnişoara Zizi. Devenise din nou stăpîn pe situaţie şi acest lucru era decisiv în ziua marii încercări.

— Nu uita, Ulmule, să pregăteşti în apropiere şi cîţiva băieţi... S-ar putea să avem de furcă! Şi nu ştim de unde va sări iepurele. Să fim pregătiţi pentru orice surpriză.

— Totul e în ordine, tovarăşe căpitan. Am şi pus toate porţile sub observaţie.

— Cea mai deplină discreţie. Ei ne-au cam „mirosit", de aceea vor lucra cu şi mai multă abilitate. Şi nu uita: ei, cunoscîndu-se, beneficiază de un mic avantaj, de un atu în plus. Este?

Dimineaţa se anunţa caniculară. Dan asudase în aşteptarea acceleratului de Bucureşti. Trenul avea o întîrziere de cîteva minute. Se îndreptă spre singurul vagon de clasa întîia, cînd cineva îl salută cu un glas argintiu şi binecunoscut:

— Bună dimineaţa! Cum, plecaţi de la noi, domnule căpitan? Şi n-aţi gustat încă din dulceaţa mea de cireşe amare?

Dan o salută înveselit pe Mimi Drugă.

— Nu plec... De ce să plec, cînd aici sînt oameni atît de simpatici... Iar la dulceaţă nu voi renunţa nici în ruptul capului. V-am mărturisit, e obsesia mea din pruncie.

Ofiţerul aproape o uitase. Remarcă din nou colivia de plastic, acoperită cu o pînză subţire, neagră, aşa cum au scamatorii de circ. Un scurt salut şi femeia îşi arboră la plecare un zîmbet, un zîmbet profesional, de care uza în fiecare seară cînd intra în arena circului. De altfel şi mersul ei purta tactul unei muzici nevăzute, al unei fanfare de circ. Dan îşi reţinu cu greu un surîs. Aşa îl descoperi unchiul Paul.

— Ei, domnule căpitan! V-am observat într-o plăcută conversaţie, de unde am dedus că ziua bună se cunoaşte de dimineaţă. Pentru mine zilele cu adevărat bune s-au isprăvit...

— Nu exageraţi, domnule inginer. Sper că vă veţi bucura încă de nenumărate zile senine. Aveţi atîtea minunate iniţiative în acţiuni lăudabile.

Rîseră amîndoi. Era un rîs fals. L-ar fi remarcat şi cel mai superficial şi nepregătit observator. Dan tresări. În apropierea sa o zări pe Zizi. Femeia era bucuroasă de întîlnire. Sau aşa părea. Se prefăcea însă de minune. Îl privi cu căldură.

— Ce surpriză, tovarăşe căpitan! Vă mulţumesc că v-aţi deranjat pentru unchiul meu! Probabil vă pasionează şi pe dumneavoastră aeromodelele... Atenţia e deosebită...

— Consideraţi-o şi aşa. Am venit însă la gară din alte motive.

Zizi rîse cu subînţeles, complice:

— Tot pentru incendii... Nu?

— Am spus că sînteţi o prestigioasă şi fermecătoare prezicătoare,

care are darul să descopere totul, absolut totul, chiar şi gîndurile oamenilor! În faţa dumneavoastră nici un muritor nu-şi poate ascunde intenţiile, gîndurile, tainele.

— Aş fi fericită dacă şi dumneavoastră aţi avea un asemenea dar merituos şi miraculos!

— Mă voi strădui... Desigur, cu limitele mele. Voi încerca să fiu la înălţimea dumneavoastră.

Unchiul interveni cu interes declarat:

— Sînt convins că şi domnul căpitan mă va onora cu prezenţa sa. Am o experienţă remarcabilă... Şi vă promit că voi bate propriul meu record!

*

Căpitanul de securitate se opri mai întîi la poligonul special. O parte din ofiţeri erau contrariaţi de faptul că se executau doar trageri obişnuite. Împreună cu colonelul Bujor, Dan asistă la cîteva trageri. Ochii căpitanului controlau permanent cerul. De acolo, Dan aştepta evenimentul. Dar nu descoperi nimic. Cerul dimineţii toride, de un albastru diluat, era netulburat. Îl atrase zgomotul primului aeromodel, care se pregătea să decoleze.

Dan se îndreptă spre entuziasta activitate a unchiului Paul. Cu ajutorul a doi militari, derula legătura unui aeromodel, un planor minuscul. Cînd ofiţerul încercă să se atingă de aeromodel, unchiul Paul îl opri cu o severitate necunoscută în glas, excesivă:

— Vă rog să nu vă apropiaţi de aeromodel... Orice atingere îl poate dezechilibra şi zborul va fi ratat.

Ofiţerul se supuse docil, gîndind: „N-ai nici o frică, tot îl vom controla noi. Chiar şi în aer! Aparatele sînt puse în funcţiune!”

În acest timp, din apropierea poligonului, un zmeu lat şi albastru

îşi luă zborul. Nu făcea nici un zgomot, deoarece era fără „zbîrnîitoare". De altfel, nici vîntul nu bătea. Zmeul scăpat din mîna stăpînului firav plană deasupra cîmpului larg. Se prăbuşi în apropiere de Dan. Un soldat i-l aduse căpitanului. Era un zmeu obişnuit lucrat însă de o mîna pricepută.

Dar în timp ce Dan era preocupat cu zmeul căzut prizonier şi cu stăpînul său, un copilandru mic de l-ai fi băgat în buzunar şi ar mai fi rămas loc pentru trei portocale mari, vocea iritată a inginerului îl anunţă pe căpitan:

— Iar porumbeii! Ăştia îmi stingheresc zborul!

Dan privi patru porumbei albi ce treceau în zbor planat deasupra poligonului şi a obiectivului HC 14. Inginerul aeromodelist se înfurie:

— Afurisiţii ăştia erau gata să-mi distrugă cel mai perfecţionat aeromodel. Da, asta s-a întîmplat data trecută. Şi acum iar. E pe aici vreun invidios.

Dan remarcă: „Trucul este vechi! Noroc că l-am prevăzut! Mi-am pregătit arma cu lunetă în apropiere".

— Daţi-mi arma! Repede!

Ofiţerul gîndi: „Au lucrat magistral. Atît aeromodelele cît şi zmeul au avut darul să ne distragă atenţia şi, astfel, porumbeii să zboare nestingheriţi!"

Dan ridică arma, dar era prea tîrziu. Porumbeii se îndepărtară. Soldatul care o adusese îl avertiză:

— Tovarăşe căpitan, priviţi!

La orizont apăru un nou grup de patru porumbei albi, imaculaţi. Dan aşteptă pînă se apropiară. Trase în gol. Trase a doua oară. Un porumbel se răsuci pe o aripă şi, apoi, alunecă spre pămînt. Trase din nou. Un alt porumbel se poticni parcă de zidul aerului dens şi se prăbuşi. Al patrulea glonţ îl trase fără succes. Se pregăti să dea

înapoi arma ostaşului, cînd pe deasupra lor îşi făcu apariţia, la o înălţime joasă, cel de-al nouălea porumbel. Dan îşi dădu seama că a fost tras din nou pe sfoară. „Acesta-i porumbelul cel mai important. El trebuie doborît. Şi nu mai am decît un singur cartuş în armă. Dacă îl voi scăpa, totul e prăbuşit ca un biet castel din cărţi de joc sau din nisip." Ochi calm şi trase cel de-al cincilea glonţ. Porumbelul zbură mai departe neatins, la o înălţime doar de optzeci, o sută de metri cel mult. Dar cînd Dan strîngea nervos şi neputincios arma în mînă, auzi o rafală lungă de automat. Şi porumbelul plonjă în gol, nimerit în plin. Dan răsuflă uşurat şi îşi şterse sudoarea rece ce-i năpădise fruntea. Abia mai putu să vorbească, gîtuit de emoţie:

— Pe acesta aduceţi-mi-l! Să nu-l scăpaţi! Dar repede, cît mai repede!

În acest timp fuseseră aduşi ceilalţi doi porumbei loviţi. Păreau doi bulgări de zăpadă însemnaţi cu dîre subţiri de sînge. Aşa cum prevăzuse căpitanul de securitate, aceşti doi porumbei nu aveau nimic asupra lor. Nici un microaparat de fotografiat. Dan îşi aprinse o ţigară. Trăgea lacom, de parcă n-ar fi fumat de un veac. Aşteptă nerăbdător cel de-al treilea porumbel. În sfîrşit, îi fu adus. Ofiţerul descoperi cu uşurinţă, sub aripi, două microaparate de fotografiat, construite special pentru acţiuni de spionaj. Ele puteau fotografia de la mare înălţime avînd teleobiective minuscule, dar extrem de eficace. Porumbelul fusese dresat să zboare la înălţime redusă, tocmai pentru a induce în eroare. Inginerul se apropie cu admiraţie de Dan, care se tampona continuu cu batista.

— N-am ştiut că un căpitan de pompieri este un asemenea iscusit vînător, un ţintaş de zile mari! Cred că de-acu' planoarele, mai bine zis aeromodelele mele, vor putea zbura în siguranţă.

Dar inginerul tresări. Privi buimac la Ulmu, care se apropiase. Acesta era îmbrăcat în uniforma de locotenent-major de securitate.

Unchiul Paul remarcă surprins:

— Ce-i cu dumneata, domnule funcţionar din comerţul exterior? Ia te uită ce uniformă ai!

Ulmu, vizibil emoţionat, îl lămuri cu promptitudine, dar extrem de grăbit să scape de bătrîn:

— M-au concentrat! După cum vedeţi... Din cînd în cînd ne mai cheamă şi pe noi în armată.

Inginerul se luminã.

— Aşa, da... Te-au concentrat la securitate?

— Numai pentru scurt timp.

Apoi, grăbit, se retrase cu căpitanul Dan mai departe.

— Tovarăşe căpitan, să...

Dar Dan îl întrerupse:

— Mai întîi să-ţi mulţumesc pentru rafala trasă. A fost salvatoare! Te felicit!

— Ştiam că nu mai aveţi nici un cartuş... Ar fi putut să ne scape această pradă de aur!

Dan îi arătă aparatele minuscule, dar locotenentul era preocupat să-i raporteze un fapt deosebit de important:

— Tovarăşe căpitan, şoferul Ion Drugă a ieşit cu maşina, din unitate, cu o viteză extraordinară. Nu l-am putut opri.

Dan îşi stăpîni surprinderea. Vorbea totuşi precipitat.

— Cînd? Cînd a şters-o?

— Imediat după ce aţi tras cele patru focuri de armă în al doilea grup de porumbei! Acum este clar... Eu, de fapt, de mult l-am bănuit...

Dar Dan nu-l asculta, era frămîntat de cu totul altă problemă ce părea că-l obsedează total.

— Încotro a luat-o? Îl ţineţi sub supraveghere!

— Poftiţi în maşină! Avem legătura radio!

Cei doi ofiţeri de securitate alergară pînă la maşina din apropiere. Dan murmură cu îngrijorare deosebită:

— Numai să ajungem la timp! Viteză!

Ulmu obţinu legătura radio. Se vorbea codificat.

— A 5!... Sînt A 6!... Încotro a luat-o?

Răspunsul veni prompt:

— A 6!... Sînt A 5!... A oprit acasă la el. Motorul este încă în plină turaţie. Probabil se grăbeşte!

Căpitanul luă emiţătorul din mîna subalternului:

— A 5!... Sînt A 6!... Înconjuraţi locuinţa imediat! Nimeni să nu o părăsească!... Sosim în cîteva minute!

Căpitanul ordonă conducătorului autoturismului:

— Mai repede, Costică!

— E prima mea în joc! glumi şoferul.

Din nou se auzi glasul lui Dan:

— Numai de-am ajunge la timp! Hotărît că nu a acţionat singur. Şi-a vestit complicele de insucces şi acum o vor şterge!

La poartă zăriră maşina. Dan hotărî, după ce o cercetă:

— Opriţi motorul!

Se aşternu o linişte nefirească. Dan şi Ulmu intrară în cerdacul casei. Uşa era deschisă. Şi tot deschisă era şi uşa din sufragerie. Cei doi ofiţeri înaintau cu prudenţă. Şi uşa de la bucătărie, care dădea în grădină, era deschisă.

— Pe aici a fugit! constată Ulmu. Priveşte!

— Să cercetăm mai întîi încăperea, cameră cu cameră!

Uşa dormitorului era încuiată.

— Forţeaz-o! ordonă Dan.

Ulmu se propti în uşă. Uşa era tare, confecţionată din lemn de stejar. Nu cedă. Un plutonier o deschise cu o cheie specială. Lîngă pat zăcea Mimi, soţia lui Drugă. O şuviţă de sînge i se prelingea din

gură pe bărbie. Nu mişca.

— E moartă! A fost asasinată, raportă plutonierul.

Ulmu, după ce o cercetă cu atenţie, declară:

— Numai leşinată, tovarăşe căpitan.

— Afurisită treabă! Trimite la unitate după un medic! Plutonierul rămase lîngă femeia leşinată, în timp ce Dan şi Ulmu cercetară în grădină să descopere cum dispăruse Ion Drugă. La capătul celălalt al grădinii, care nu avea gard, zăriră pe un strat de zarzavat urme proaspete de roţi de automobil.

— Aici l-a aşteptat maşina! Observaţi urmele, tovarăşe căpitan? Deci a lucrat ca la carte: a lăsat motorul de la „Volga" deschis. A trecut prin casă şi, surprins de soţie, a lovit-o. Femeia a căzut, a leşinat. A ridicat probabil ceva din locuinţă şi apoi a trecut în grădină unde îl aştepta complicele. Au pornit probabil cu o maşină. Complicele...

— ...sau complicea, întări Ulmu, a condus cealaltă maşină. Acest fapt ne-a derutat şi pe noi. Cînd am înconjurat casa, ei dispăruseră de mult, pe acest drumuleţ, pînă au dat în şoseaua principală. De aici au luat direcţia Capitalei.

— Probabil, confirmă Dan. În direcţia poligonului nu ar fi putut să se îndrepte. Ar fi fost descoperiţi. Eram doar în alarmă. Deci, în plină viteză spre Bucureşti! Ţii legătura cu mine prin radio!... Anunţă şi organele din Capitală să pună în supraveghere intrarea în oraş, casa părinţilor săi şi casa socrului său, unde ar fi putut să se îndrepte...

Dan se reîntoarse în casă, călcînd cu menajamente să nu şteargă eventualele urme lăsate de Drugă şi de complicele sau complicea sa. Femeia nu-şi revenise din leşin. Respiraţia abia i se mai simţea. Dar doctorul sosit îl înştiinţa pe căpitan că Mimi este în afara oricărui pericol. După o injecţie, îşi reveni. Abia îl recunoscu pe Dan. Începu

să vorbească în şoaptă, făcîndu-i semn să se apropie.

— Unde-i Ionel, tovarăşe căpitan?

Dan se apropie. O privi cîteva clipe.

— Cum s-a întîmplat? Povesteşte, tovarăşă Mimi...

Deodată femeia se aşternu pe plîns, un plîns, calm, potolit, fără sughiţuri.

— Linişteşte-te, apoi povesteşte-mi! o încurajă Dan.

După un scurt răgaz, Mimi relată cu greutate:

— Totul s-a petrecut ca-n vis. Mă aflam în dormitor, cînd uşa s-a deschis brusc... Ionel ţinea o servietă în mînă. A privit prin fereastră spre grădină. M-am uitat şi eu. Lîngă caişi, am zărit o maşină... L-am întrebat: „Unde pleci, Ionele?" N-a răspuns. M-a lovit. Nu mai ştiu nimic... Absolut nimic.

— Cum arăta maşina?

— N-am văzut bine.

— Cine era în maşină? O femeie sau un bărbat?

— V-am spus, n-am observat prea bine. Se poate să fi fost o simplă nălucire.

Dan o rugă să se liniştească. Se auzi o bătaie scurtă în uşă. Căpitanul fu chemat în camera de alături. Aici, subofiţerul care ţinea legătura prin radio îi raportă în şoaptă:

— Tovarăşe căpitan, aveţi legătura prin radio cu tovarăşul locotenent-major Ulmu... E ceva important.

În receptor, vocea lui Ulmu:

— Aici A 6!... În drum spre Bucureşti a fost găsit cadavrul lui Ion Drugă. Se afla într-un „Fiat" alb cu acelaşi număr ca al lui Jean Louis. S-a otrăvit, probabil tot cu cianură. Cadavrul are o urmă de lovitură la ceafă. Probabil Drugă a oprit brusc. Trec pe recepţie.

Dan îi spuse să continue supravegherea şi să aştepte sosirea sa. Cînd intră în cameră, simţi îndreptată asupra sa privirea femeii.

Presimţise, în durerea ei, că s-a întîmplat ceva cu Ionel. Întrebă:

— S-a întîmplat ceva, tovarăşe căpitan?

Dan se luptă cîteva clipe cu el, apoi se decise să-i spună.

— Te simţi mai bine, poţi să rezişti la o veste...?

— Spuneţi-mi, vă implor. Ce s-a întîmplat?

— Soţul dumneavoastră a fost ucis, într-o maşină pe şoseaua care duce spre Bucureşti. într-o maşină albă. Nu vă amintiţi?

Femeia căzu pradă unui nou hohot de plîns. Se pierdu. Vorbea în neştire. Rupse batista pe care o ţinea în mînă. Dan o lăsă în grija plutonierului şi se repezi cu maşina securităţii la locul indicat de ajutorul său, Ulmu. Între timp, sosiseră medicul, procurorul şi doi criminalişti din Inspectoratul general al miliţiei. Cercetară lovitura primită în ceafă:

— A fost o lovitură dată cu un corp tare. Faptul s-a produs acum o oră.

— Dar moartea cum a survenit?

— Cianură, confirmă medicul. E aproape un caz clasic. Cu toate simptomele: gura, ochii, mîinile. Priviţi!

— S-o fi luat singur? întrebă Dan.

— E greu de precizat... N-avea decît această batistă... În tivul ei se afla cianura. Priviţi, tivul a fost rupt.

Dan ordonă să se ia toate amprentele. Apoi, propuse, după ce au fost făcute fotografiile necesare, să fie trase picioarele lui Drugă mai la vedere. Le studie îndelung. Căpitanul îşi consultă ajutorul. Avea acum o rază în privire. Parcă totul i se clarificase cu o simplitate surprinzătoare.

— Ai luat legătura cu cei care au în observaţie casa părinţilor?

— Da, tovarăşe căpitan. Părinţii săi au fost acasă!

— Dar socrul său?

— Socrul său, la ora cînd a intrat în misiune postul de observaţie,

nu era acasă. A venit mai tîrziu de la piaţă, acum un sfert de oră. A cumpărat zarzavaturi şi păsări...

— A fost cineva la el? L-a vizitat cineva?

— Absolut nimeni!

Abia putură să o zărească pe Zizi într-o maşină ce se îndrepta în viteză spre Bucureşti. Maşina nu opri. Dan ordonă:

— Să fie urmărită această maşină!

Căpitanul privi îndelung „Fiat"-ul alb cu numărul pe care îl mai întîlnise la staţia de frontieră. Îi mărturisi lui Ulmu:

— Vor să-şi bată joc de noi! Sînt cinici! Acelaşi număr de maşină şi aceeaşi otravă în tivul unei batiste... Totuşi, au fost darnici. Ne-au lăsat cîteva indicii care pentru noi sînt esenţiale. Mda... Totul se va clarifica.

Tresăriră. În aceeaşi viteză, maşina în care se afla Zizi se îndrepta acum spre obiectivul H.C. 14.

Dan spuse ferm:

— Ulmule, vino cu mine. Vom asista la ultimul act.

Maşina cu cei doi ofiţeri se opri în faţa casei lui Drugă. Dan intră în camera în care se afla Mimi. Aceasta părea că nu mai este capabilă de nici un gest de voinţă. Apatia care o stăpînea nu fu întreruptă de apariţia lui Dan. Ulmu şi plutonierul se retraseră la semnul discret al lui Dan.

— Tovarăşă Mimi, puteţi să-mi răspundeţi la cîteva întrebări? Nu am să vă obosesc prea mult.

Femeia nu-i răspunse. Nici nu-l privi măcar.

— Vă asigur că aceste întrebări sînt esenţiale. Dacă nu puteţi să răspundeţi acum, vom amîna.

Femeia continua să tacă împietrită.

— Deşi am dori mult să faceţi acum acest efort.

În sfîrşit Mimi se hotărî să vorbească:

— Bine, tovarăşe căpitan...

— Cînd o să vă simţiţi obosită, vom înceta. Soţul dumneavoastră avea legături cu străinii?

Mimi răspunse după o oarecare întîrziere:

— Pare-mi-se, cunoştea un francez. Dar nu sînt sigură.

Dan preciză:

— Vă rugăm să ne daţi informaţii sigure şi clare.

— Voi încerca.

— L-aţi văzut vreodată pe străin?

— Niciodată. Nu mi-a oferit prilejul.

— Acesta avea maşină? Mă refer la străin.

— Da, Ionel i-a şi reparat-o într-o zi.

Dan făcu cîţiva paşi prin cameră. Ea întrebă:

— Bănuiţi că străinul l-a ucis pe Ionel?

Dan se învioră:

— Da. Aţi ghicit. Bănuiesc că l-a aşteptat în fundul grădinii. L-a luat pe Drugă cu el. Şi pe şosea l-a ucis.

Dan continuă să gîndească cu glas tare:

— Dar nu cunosc ce legătură a fost între Drugă şi străin. Numai aşa s-ar limpezi toate... Sau poate ne-ar ajuta domnişoara Zizi? Ce credeţi?

Mimi nu-şi putu reţine un tremur nervos. Dan profită de situaţia creată:

— Nu ştiţi ce legătură era între Zizi şi Ionel?

— Ştiu că erau văzuţi des împreună.

Dan o atacă prin surprindere:

— Ar fi o explicaţie ce ar simplifica totul. Nu cumva l-aţi surprins pe Ionel procurîndu-i străinului porumbei dresaţi?

Femeia ezită, se frămîntă. Vorbi, totuşi, cu calm:

— Da, o singură dată.

— I-a procurat străinului?

Dan imprimase convorbirii-anchetă un ritm fulger.

— Cred că da...

— Sigur? insistă Dan.

— Da, confirmă cu greu femeia, din ce în ce mai neliniştită.

— Ştiţi ce nevoie avea străinul de porumbei?

Femeia dădu negativ din cap.

— I-a întrebuinţat pentru spionaj.

Mimi se sperie de-a binelea. Protestă.

— Dumnezeule! Nu se poate. Soţul meu a fost un om curat şi cinstit... Poate confirma tot comandamentul!

— Orice hoţ e cinstit pînă nu-l prinzi... Acum e clar: Drugă a lucrat pentru străin, i-a procurat porumbeii dresaţi. Astăzi străinul a dat drumul la porumbei. A auzit împuşcăturile. A văzut porumbeii căzînd. Aceste fapte i-au înspăimîntat. Şi au încercat să dispară. V-a lovit pe dumneavoastră. A luat, poate, documente compromiţătoare. Nu ştia că foarte curînd străinul se va debarasa de el în mod cu totul lipsit de eleganţă.

— Doamne, Dumnezeule, cu cine mi-a fost dat să trăiesc!

Se puse din nou pe plîns, în timp ce Dan insistă:

— Ar trebui să mai aflăm doar un singur adevăr: de la cine a cumpărat Drugă porumbeii?

Mimi răspunse printre lacrimi, cu o revoltă şi o durere ce păreau sincere:

— Nu! Nu am aflat! Vă jur! De ce aş ascunde?

— Atunci aş putea să vă ajut eu...

Femeia se opri brusc din plîns, îşi înălţă privirea tulburată spre căpitan. Nu mai era atît de sigură pe ea.

— Da, de ce mă priviţi aşa? Aş putea să vă ajut eu. Oare nu tatăl dumneavoastră creşte porumbei dresaţi?

Mimi devenise pământie. Unghiile i se înfipseră în batistă. Tremura. Laţul se strîngea acuzator în jurul ei.

— Vă poate confirma chiar tatăl meu! Niciodată Ionel n-ar fi îndrăznit...

Cu paşi siguri, Dan se îndreptă spre o fotografie mărită prinsă pe perete. În fotografie se zărea Mimi şi tatăl său într-un număr de circ cu un dresaj de porumbei. În sticla fotografiei zări gestul femeii, aşa, că ofiţerul se feri în ultima clipă. Cuţitul se înfipse în ramă. Dan se repezi şi o imobiliză. Femeia îl muşcă de mînă, se lupta cu o forţă de adevărat luptător. Ulmu, atras de zgomot, pătrunse în cameră în clipa cînd căpitanul îi poruncea femeii, cu o voce de oţel:

— Stai jos... Aici pe scaun!... Dă-mi batista!... Ulmule, controlează această batistă.

În faţa lor se afla o altă Mimi. Avea buzele vinete de mînie şi neputinţă. Mîinile şi picioarele îi erau cuprinse de un tremur gelatinos. Ulmu îi scoase din tivul batistei cianura. Se supuse copleşită cînd Dan îi spuse să întindă mîinile pe masă. Ulmu răsuci butonul magnetofonului.

— Ei, acum vorbeşte!

Femeia, transformîndu-se subit, răspunse indolentă:

— Văd că ştiţi totul! Am fost doar simple unelte, şi eu şi tatăl meu. N-am ştiut pentru ce îi trebuiesc porumbeii.

— Cu cît vei minţi mai mult, spuse Dan, cu atît pedeapsa va fi mai neiertătoare! Te previn: spune totul ca să-ţi uşurezi situaţia. Şi a tatălui dumitale.

— Am spus absolut tot ce ştiu!

Dan vorbi cu glas potolit:

— Avem toate probele vinovăţiei dumitale. Mai înainte ţi-am povestit versiunea care îţi convenea. Ţi-am întins o cursă. Ai căzut în ea. Ai îndreptat toată acuzaţia asupra lui Drugă. Ştii ce te-a

demascat? Porumbeii pe care i-am văzut cînd te-am condus acasă şi porumbeii pe care i-ai adus de la Bucureşti cînd ne-am întîlnit azi-dimineaţă în gară. De aceea am aşteptat ca aceşti porumbei să intre în acţiune în timpul tragerilor false... Şi aţi acţionat după bunul meu plac.

Femeia îşi muşcă înciudată buzele subţiri.

— Şi acum să-ţi spun cum a ieşit totul la iveală şi cum s-au petrecut faptele în adevăr. Lucrai cu tatăl dumitale în spionaj. Drugă era complet nevinovat. Colivia o întrebuinţai sub pretextul păsărilor duse părinţilor la Bucureşti. Dar te întorceai cu trenul. Soţul nu te vedea. Era la serviciu, în timpul stabilit dădeai drumul porumbeilor. A mers o dată. Dar Jean Louis a fost prins la frontieră. Filmele n-au putut ajunge la cei interesaţi. Este aşa? Bine. Numai că azi-dimineaţă soţul se afla la gară venit cu maşina să-l ia pe bătrînul inginer. A văzut şi el, ca şi mine, că în cuşcă ai porumbei, oricît de bine ai încercat să-i ascunzi sub acoperitoare. Drugă, care era un om cinstit, cînd a văzut împuşcarea porumbeilor, a venit acasă să-ţi ceară socoteală sau să se convingă dacă porumbeii tăi mai erau în cuşcă. Şi aici a urmat lovitura. Te-a surprins cu tatăl tău. Nu tu, ci el, Drugă, a primit lovitura în cap. Şi ştii cu ce? Cu ciocanul pe care l-ai aruncat în grădină. Apoi l-aţi tîrît pe şofer pînă la maşina din fundul grădinii. Prin strat se mai văd urmele lăsate de picioarele sale. Cînd şi-a revenit în maşină, în drum spre Bucureşti, tatăl tău i-a dat să bea apă. În bidonul cu apă se afla şi cianura. După ce l-a ucis l-a aşezat la volan. Se văd urmele cum l-a tîrît în maşină. Precum şi apa vărsată. Tatăl tău a dispărut cu o altă maşină. A ajuns la Bucureşti şi s-a prefăcut că se întoarce de la piaţă. Avea doar şi colivia de plastic cu el. Aşa aţi sperat că ancheta va fi condusă pe o pistă falsă şi veţi scăpa. Ai ceva de precizat? Dacă nu-i adevărat ceva contrazice-mă.

Mimi nu răspunse. Din ochii săi porneau săgeţi de ură

neînduplecată. Dan continuă după o scurtă pauză:

— Mai ţii minte ce-ai mărturisit cînd te-ai trezit din leşin? Să-ţi amintesc eu atunci: „A fost ca un vis lung şi urît". În asemenea situaţii nu trăieşti nici un vis. Şi acum mărturiseşte ce legături ai avut cu Jean Louis? S-a mai găsit o fotografie pe care am zărit-o şi pe peretele camerei acesteia. Răspunde!

— Nu l-am cunoscut, răspunse Mimi cu o voce străină. Nu l-am văzut niciodată.

— Ba da! Te-ai descoperit atunci cînd mi-ai povestit că în timpul „accidentului" erai în maşină, în „Volga". Ai organizat perfect transmiterea filmului. Ai ştiut unde va opri maşina, sub un pretext oarecare l-ai îndepărtat pe Drugă şi v-aţi întîlnit. Tu cu Jean. Nu cumva a fost şi o întîlnire de familie, judecînd după similitudinea fotografiilor?

Lui Mimi nervii îi cedaseră. Vorbi relaxat, cu o voce neutră, de parcă altcineva ar fi povestit:

— Totul e adevărat!... În 1944, cînd s-a despărţit circul nostru în două, mama şi cu un frate al meu au plecat în străinătate. Astfel, au ajuns în Franţa unde mama avea un frate, şi el tot circar. Dar renunţase. Lucrase în timpul războiului pentru o agenţie de spionaj. Mai lucrează şi acum. Cu doi ani în urmă a venit la Mamaia. S-a întîlnit cu mine şi cu tata. Ne-a activat în spionaj. Prima misiune a fost obiectivul HC 14. În scurt timp m-a căsătorit cu Ion Drugă, şofer la unitate. Era prea cinstit să-l pot atrage de partea noastră. M-am mulţumit doar să-l folosesc pentru a-i smulge cumva unele informaţii, eu neavînd posibilitatea să mă apropii de obiectiv. Acest fapt mă ferea şi de bănuieli. Deci Jean Louis era fratele meu. Cînd venea în ţară nu ne întîlneam decît în diferite sate, pe care le colinda ca „folclorist". O singură dată ne-am văzut în oraş. Cu ocazia „accidentului", cînd i-am înmînat documentele pe care le ştiţi. Totul

a fost organizat în aşa fel ca bănuiala să cadă asupra lui Drugă. Chiar şi „accidentul" l-am prevăzut.

— Primeai bani pentru asta?

— Da. Valută. Sînt depuşi la o bancă în străinătate. La terminarea cu bine a misiunilor urma să plec şi eu cu tata în Franţa. Aici n-am vrut să primim bani. Am fi atras bănuieli.

Dan îl lăsă pe Ulmu să o escorteze pe Mimi la Bucureşti. Opri maşina sa la comandament, să-şi ia rămas bun de la colonelul Bujor. Acesta îl întîmpină cu o faţă tristă, suferindă:

— Drugă?... Drugă a fost un ticălos? Tovarăşe căpitan, vă rog să-mi spuneţi adevărul, eu am crezut în cinstea acestui om.

— Nu, tovarăşe colonel, a fost un om cinstit, în fond. Poate fără voia lui a fost folosit de soţia sa...

Colonelul Bujor precizează:

— Soţia sa n-a pătruns niciodată în unitatea noastră.

— E drept, şi aţi procedat foarte bine. Dar a putut să dea drumul porumbeilor la timpul oportun. Vedeţi sensul zicalei vechi în armată: „Nici pasărea să nu treacă prin postul tău"?

Îşi strînseră mîna. Colonelul propuse:

— Tot plecaţi spre Bucureşti, nu puteţi să-i luaţi pe Zizi şi pe unchiul Paul?

— Mi-ar face chiar plăcere, tovarăşe colonel. Tot ne-am împrietenit acum. Voi trece cu maşina să-i iau!

Unchiul Paul umplu portbagajul cu aeromodelele sale. Îi declară satisfăcut lui Dan:

— Mi-a propus Bujor un alt aerodrom! Dar unde vi-i prietenul concentrat la securitate? Mi-ar fi făcut plăcere să-l întîlnesc!

— El a plecat mai înainte!

Dan, intenţionat, îl instală pe inginer alături de şofer. Se adresă curtenitor femeii de lîngă el:

— Mai sînteţi supărată pe mine?

— Cum să nu fiu supărată? Cînd am călătorit prima oară la Bucureşti, împreună, mi-am dat seama că vă cunosc. Dar nu ştiam de unde... Abia acasă mi-am adus aminte. Am fost la sărbătorirea securităţii. Am fost prezentă cînd aţi fost decorat... E clar? Mi-am dat seama că sînteţi într-o misiune specială şi era firesc să păstrez secretul. E de datoria fiecărui om cinstit.

Dan nu-şi reţinu un zîmbet.

În apropiere de Bucureşti se auzi glasul unchiului Paul, trezit prin minune din somnolenţă:

— Să oprim o clipă maşina! Să alegem un loc pentru viitorul meu aerodrom... E tentant, nu? Şi dacă vor mai zbura porumbei, tot la dumneavoastră voi apela, domnule căpitan!

NODUL JAPONEZ

Căpitanul Miron Dan îşi sorbea cafeaua fierbinte, cînd l-am întrebat cu vădită curiozitate:

— În lunga dumneavoastră carieră în serviciul de contrainformaţii, aţi fost ajutat vreodată de noroc?

Căpitanul îşi aprinse o ţigară fără să-mi răspundă.

— Să fiu mai explicit – continuai eu – vreau să aflu dacă pe lîngă deducţie, raţionament logic, intuiţie, fantezie, fler, analiză psihologică a avut şi întîmplarea vreun rol hotărîtor?

Ofiţerul mă cercetă îndelung cu o privire placidă, puţin obosită şi îmi răspunse după o ezitare vizibilă:

— O singură dată augurii cei buni, dacă nu-i un pleonasm, aş putea spune că mi-au surîs şi mie. În acţiunile mele m-am bazat pe factorul psihologic şi pe un sever raţionament logic. Fiecare pistă o urmez după o matură selectare de argumente pro şi contra. Şi, uneori, reuşesc să soluţionez cazuri dificile. Dar, o singură dată am fost ajutat de noroc, de întîmplare... Da, da, de pură întîmplare...

Căpitanul sorbi din cafea, ne aprinserăm ţigările şi povestirea se desfăşură trepidant, ca un palpitant film de aventuri.

Vizionam la televizor un disputat meci de fotbal – jucau doar Dinamo şi Steaua – cînd telefonul ne obligă să-i acordăm prima atenţie. Eram solicitaţi la un caz deosebit de grav. De la un institut de cercetări speciale dispăruse fără urme o proiectantă, care lucra într-un serviciu strict secret. Cu regret, rezultatul partidei era în acea clipă 1–1, m-am despărţit de televizor împreună cu ajutorul meu, locotenentul-major Marin Mircea Ulmu. Colaboratorul meu, mai pasionat decît mine, lăsă să-i scape printre dinţi:

— Cine ştie în braţele cui se află acum cinstita mironosiţă şi noi

pierdem frumuseţe de meci!

Cînd am ajuns la institut, comandantul ne primi cu bunăvoinţă, dar şi cu o îngrijorare nedisimulată pe faţa sa pămîntie cu cearcăne adînci sub ochi. Ne relată cu o voce nelinişitită:

— Funcţionara mea, Didi Ionescu, nu s-a prezentat de două zile la serviciu. Am căutat-o peste tot. Nimic. Parcă ar fi intrat în pămînt.

— A mai lipsit vreodată? îl întrebai pe colonel.

— Niciodată. Era o funcţionară model.

— Serioasă? se interesă şi Ulmu.

— Nu aş avea motiv să mă plîng de purtarea ei. Ducea o viaţă prea austeră... Prea retrasă...

— Părinţii? îmi conţinu ai investigaţiile.

— Numai mamă. Tatăl a murit într-un accident. Mai avea un văr... Şi o singură prietenă care lucrează cu ea în acelaşi birou, Mioara Strat.

Sorbii din cafeaua servită de colonel, ascultînd detaliile oferite cu multă generozitate.

— Didi Ionescu, împreună cu Mioara Strat şi cu Radu Dinu proiectau planuri extrem de importante pentru institutul nostru. Vă daţi seama în ce situaţie mă aflu?

Nervozitatea i se accentua din ce în ce mai vizibil. Încercai să-l încurajez pe comandant, apoi am cerut să discutăm cu colegii de birou ai dispărutei.

*

Mioara Strat avea peste treizeci de ani şi era o brunetă înaltă, uscăţivă, cu o umbră de mustăcioară. Un zîmbet scurt şi rău îi sublinia buzele subţiri. Ochii mari şi iscoditori, maliţioşi, te convingeau cu uşurinţă că femeia nu avea darul să seducă de la

prima vedere un bărbat. Dimpotrivă. Părea conştientă de acest fapt. Şi, într-un fel, era resemnată. Renunţase aparent la orice urmă de cochetărie. O atacai direct pe funcţionara indiferentă de dispariţia colegei sale, aşa cum o mărturisea întreaga sa fiinţă.

— Aţi fost prietenă cu Didi Ionescu?

— Depinde ce se înţelege prin prietenie... Mai degrabă aş spune că am fost doar colege. Socrate spunea despre prietenie...

Şi vocea ei avea un timbru distant şi neplăcut. Această antipatie mocnită mă convinse că dispăruta era mai tînără sau, în orice caz, mai frumoasă, îi curmai consideraţiunile filozofice.

— Bănuiţi unde s-ar afla acum? o întrebai în continuare, prefăcîndu-mă că nu observ răceala Mioarei faţă de Didi.

Insinuantă, cu ochi răutăcioşi, privi spre colegul ei, adăugind cu o ironie muşcătoare şi un pic de gelozie.

— Ar putea să fie mai informat colegul nostru Radu Dinu... Erau mai apropiaţi şi mult mai intimi...

Nu-şi reţinu rîsul nervos, fals şi plin de amărăciune. Deci aici se afla secretul acestor oameni care lucrau în comun. Privi o clipă spre chipul vădit îngrijorat al lui Radu Dinu. Simţi căutătura mea. Obrajii i se îmbujoraseră subit, mîinile nervoase mototoleau o batistă cafenie, dungată, cu care îşi ştergea din cînd în cînd broboanele de sudoare de pe frunte.

— Ce zici, tovarăşe Dinu? Cunoşti ceva mai concret despre această inexplicabilă dispariţie?

Tînărul nu răspunse imediat. Se frămînta penibil. Vorbea incoerent, intimidat, dîndu-mi seama că urmăreşte să-mi ascundă ceva... Cuvintele-i sunau fade, plate, fără sens.

— Eu?... Ce să ştiu?... Ce să ştiu mai mult decît ceilalţi? E o insinuare... Didi era o fată deosebită...

— În ce fel deosebită? se făcu auzită vocea ascuţită şi înţepătoare

a colegei sale de birou.

Ar fi fost necesar să o lămuresc că eu eram acela care puneam întrebări. Voit am lăsat ca dialogul să se anime, să se aciduleze, era doar în favoarea adevărului. Tînărul, surprins, bîigui mai departe neinteligibil, ascunzînd o furie gata să explodeze.

— Eu cred că era... o fată aleasă...

— De cine „aleasă"? dori o precizare Mioara Strat, cu un ton insinuant şi muşcător.

Mi-am dat seama de situaţie şi raporturile reale. Probabil, Didi şi Radu se iubeau. Probabil. Colega mai în etate şi mai puţin atrăgătoare, refulată şi complexată, ironică, geloasă şi vexată găsise ocazia să se reverse. Şi tocmai la această izbucnire nu doream să asist. Deocamdată. La ieşirea din institut i-am mărturisit lui Ulmu:

— Ai văzut din care cauză am preferat să rămîn burlac? Cum aş fi arătat lîngă această Mioară Strat?

Ulmu mă contrazise:

— Să nu vă grăbiţi, tovarăşe căpitan. Pe lume mai există Margareta Pîslaru şi Irina Petrescu şi...

Maşina a stopat în apropierea locuinţei. Maria Ionescu, mama dispărutei, o femeie încă arătoasă, în jur de cincizeci de ani, făcea pasienţe. Nu se arătă surprinsă de vizita insolită. Ne oferi o ospitalitate îndatoritoare. Aş putea spune chiar suspect de afectuoasă. Din ramă ne privea Didi Ionescu, o blondă ingenuă cu ochi albaştri-cenuşii, ascunzînd o nelinişte amestecată cu o adîncă uimire. Îmi explicam invidia şi maliţiozitatea Mioarei. Colega sa era tulburător de frumoasă, o frumuseţe aparte, stranie, care te stăpîneşte prin extravaganţa ei fascinantă. Gazda, fără să aştepte invitaţia mea, îşi deşertă sacul de informaţii, apăsînd parcă pe un buton invizibil. Ne mărturisi, cu detaşare, împrejurările în care Didi dispăruse de acasă şi de la serviciu. Relatarea îmi suna în urechi ca o

lecţie bine învăţată. Sau aşa aveam impresia în acele momente.

— Cum să vă spun, domnii mei, am lăsat-o pe Didi acasă... Mă duceam la o vizită la Coca Mardare... O femeie excelentă, face nişte murături...

M-am văzut obligat să o stăvilesc.

— Iertaţi-mă! Ne interesează Didi.

— A, da, da... Aveţi dreptate, domnii mei, dar şi Coca e destul de interesantă... Şi, cum vă spuneam, Didi a rămas mititica acăsuţă... Avea o întîlnire cu Paul la „Abataj”... sau la „Vatican” la erele 18...

— Cine este Paul?

Rîse amuzată... Ochii îi sticleau... Am înţeles că băuse.

— Paul? Nu ştiţi cine este Paul? Asta-i bună... Vărul fetei mele. Pe Paul Ionescu îl ştie tot Bucureştiul... Dimineaţa e în „Abataj”... După-amiază în „Vatican” şi noaptea e în „Galerii”...

— Nu înţeleg...

— Şi ce-i greu de înţeles? „Abatajul” e barul de la subsol al restaurantului „Lido”. E clar? „Vaticanul” este barul de zi la Podgoria... Să-l vedeţi şi dumneavoastră... numai Papa lipseşte! Iar „Galeriile” sînt cele două baruri de noapte... Se lucrează la întuneric... E clar?... Mi-am făcut şi eu de cap într-o galerie...

— Vă rog – insistai eu – să revenim la Didi!

— Ba să revină ea la noi... S-o fi încurcat cu Paul şi cu banda sa şi acum or fi ajuns în „pelerinaj” la Sinaia... Două zile de munte n-o să-i strice, toată ziua îşi strică ochii cu desenele acelea migăloase... Dumneavoastră, domnii mei, n-aţi făcut nici o escapadă?... Eu şi în clipa asta aş zbura...

Ca să-i curm elanul de aventură, insistai:

— La Didi! Cînd v-aţi întors acasă n-aţi mai găsit-o?

— Nu, domnii mei. Dar ştiam că-i cu Paul şi nu mi-am făcut nici o grijă! Le-am spus şi celor de la birou... Se întoarce ea! N-o să se

termine desenele din lume fără ea...

*

Cu adevărat aer curat am respirat abia cînd am ajuns în stradă.

— Şi acum haidem după vărul Paul, îi spusei lui Ulmu.

— Mare pramatie trebuie să fie acest văr! Iar onorabila doamnă Ionescu nu-i prea departe de ilustrul său nepot.

— Critica în şedinţa viitoare, Ulmule! Acum să ne îndreptăm spre „Vatican" pentru a ne întîlni îngeraşul nostru.

Dar nicăieri nici urmă de Paul. I se răspunde cu mai multă sau mai puţină precizie: „A trecut pe aici acum cîteva zile!". Sau: „Nu pot garanta, dar acum două zile a fost la noi!" Nici o certitudine. Nici acasă nu am dat de slujitorul fidel al barurilor de zi şi de noapte. Am cerut să fie pus sub observaţie.

O lumină ciudată învăluia biroul în momentele cînd cu Ulmu încercam să punem oarecare ordine în mersul evenimentelor, în întortocheatul lor labirint. Dispăruta lucra la nişte documente strict secrete. Fotocopiile după schiţele şi planurile ei ar fi tentat pe mulţi amatori. Didi Ionescu ne apărea în mai multe ipostaze: de fată morală (comandantul ei ne declarase convingător); femeie dispusă să flirteze cu colegul de birou (Mioara Strat confirmă); mai mult decît atît, făcea adevărate escapade însoţită de detracatul ei văr Paul (ne lămureşte mama ei înţelegătoare). Care este faţa ei adevărată? La birou s-a constatat că lucrările sale se aflau în perfectă ordine. Cine ar fi fost interesat de planurile proiectate de Didi? Nu cumva verişorul Paul care o aştepta la orele 18? Nu realizasem decît simple presupuneri, eventuale piste, cele mai multe îndoielnice, cînd ofiţerul de serviciu ne anunţă că s-a descoperit cadavrul unei tinere fete în pădurea Băneasa. Nu mai aşteptarăm maşina serviciului şi ne

deplasarăm cu turismul meu cel nou. În tot timpul traseului, Ulmu conduse concentrat şi nu schimbarăm o singură vorbă.

*

Cerul era ca o cupă de aur deasupra pădurii. Frunzele trădau amurgul lui octombrie. Razele piezişe, arămii, dădeau o lumină difuză, stranie, metalică. Stacojiul florilor de toamnă puteau concura armoniile unui pictor decorator ambiţios. Cadavrul tinerei fete atîrna ca o gutuie de o creangă noduroasă de stejar. Trupul zăcea contorsionat. Avea faţa crispată, întoarsă spre lumina blajină a toamnei. Frunzele din preajmă aveau culoarea părului ruginiii. Echipa de criminalişti, la sosirea noastră, se afla în plină desfăşurare a cercetărilor pentru stabilirea cauzelor şi a modului execuţiei crimei. Cu ajutorul fotografiei noastre o identificarăm pe dispăruta Didi Ionescu. Fata a fost adusă la locul execuţiei din pădurea Băneasa cu o limuzină, urmele roţilor se mai vedeau în apropiere, într-un loc unde pămîntul era mai umed. În timpul luptei i s-a prins un plasture la gură. Mîinile îi erau legate cu o sfoară ce avea un nod ciudat, nemaiîntîlnit. Acelaşi nod l-am descoperit şi la funia rezistentă din care s-a confecţionat laţul pentru spînzurătoare. În afara nodului original şi a roţilor turismului, nu am descoperit nici o urmă. Asupra sa, nu s-a aflat nici un act de identitate, nici o scrisoare cu adresă. Medicul a constatat moartea prin asfixie. Nici o amprentă, nici un corp străin, o crimă aproape perfectă. Evident, mai aveau să decidă şi probele de laborator, chimice, analizele speciale, urma să-şi spună cuvîntul şi atomul cu multiplele şi diversele sale expertize.

Eram gata să ne retragem, cînd a fost adusă şi mama victimei pentru identificare. Nu arăta prea îndurerată. Ochii îi scînteiau din nou ciudat, bizar şi cred că întrecuse cantitatea de alcool, depăşind

măsura. Încerca un fel de plîns foarte slab regizat, cu un sunet repudiant de nesincer. Spectacolul mă dezgustă, mai ales, cînd, descoperindu-ne în apropiere, aruncă un zîmbet complice, parcă ar fi vrut să spună cu o filozofie mediocră: „Asta-i viaţa, domnii mei".

În maşină, i-am mărturisit lui Ulmu, plin de revoltă:

— Grotesc spectacol! Să mergem cît mai repede acasă!

Ne îndreptam cu toată viteza, cînd am fost reţinuţi de un banal accident: un „Fiat" 1800 s-a ciocnit cu un camion „Carpaţi" pe care încercase să-l depăşească. Şi noi eram singurii martori de pe şosea. Am fost solicitaţi de cei doi conducători auto să depunem mărturie la prezentarea pentru cercetări a milităienilor de la circulaţie. Afurisită treabă!

Am coborît din maşină şi, plictisit, mi-am aprins o ţigară. Ulmu se apropie de mine cu o faţă radioasă, de parcă ar fi cîştigat lozul cel mare la autoturisme. O clipă tăcu, să-mi aţîţe curiozitatea.

— Şi nu mă întrebaţi ce-mi arde pe buze?... Ştiţi ce noroc am avut?

— Încă un noroc ca ăsta şi ajungem mîine dimineaţă acasă.

Subalternul fremăta de bucuria pe care nu încerca să şi-o ascundă nici o clipă.

— Ştiţi ce personalitate se află printre ocupanţii „Fiat"-ului?

— Urmează să mă întrebi şi scorul dintre România şi Cehoslovacia la pauză şi la sfîrşit.

Rîse fără reţinere, tinereşte, iar vorbele sale avură efectul unui duş de gheaţă asupra mea.

— Se afla vărul victimei, nobilul cavaler al „Vaticanului" şi harnicul fruntaş al „Abatajului". L-am recunoscut cu ajutorul fotografiei pe care o aveam. E pe bancheta din spate, doarme pe umărul unei slujitoarea a „Vaticanului" de pe Magheru.

Ulmu nu se înşelase. Printre pasagerii „Fiat"-ului trei fete şi doi

tineri, se afla, în carne, oase şi spirt, omul nostru, Paul Ionescu. Era epuizat de nesomn, aventuri şi băutură. Nu-l treziseră din somnul adînc nici ciocnirea violentă, nici vorbele rostite în cearta dintre cei doi conducători auto. Ulmu propuse după o scurtă pauză:

— Ce-ar fi să-l luăm cu noi? Cred că ar avea ce să ne povestească.

— Ar fi un act nechibzuit. E mai recomandabil să-l observăm cum o să se desfăşoare...

Dar în timp ce conversam, conducătorul „Fiat"-ului porni în plină viteză, dorind să evite, din cauza alcoolului, aparatele de control ale miliţienilor. Şoferul camionului „Carpaţi", surprins, nu reuşi să-l reţină, în schimb, înregistrase numărul maşinii. Ulmu demară şi se agăţă ca o umbră de coada „Fiat"-ului. Oprirăm cu toţii la „Vatican". Împreună cu colaboratorul meu ne-am aşezat la o masă din apropierea grupului tulburent. Cea mai subţire dintre fete îl laudă pe „şofer" cu vădită admiraţie:

— Ai fost admirabil, dragă Mircea. A rămas tablou cînd ai şters-o ca o săgeată...

Tînărul rîse cu dezinvoltură:

— Ce tablou o să rămîie babacul cînd va afla de accident. El îşi ştia maşina la loc sigur în garaj. Va fi o bombă!

Fata îi cuprinse admirativ gîtul, declarîndu-i:

— Dar cum dracu' o să te descurci cu miliţienii?

— Asta-i treaba lui babacu'... Există doar o repartiţie echitabilă a muncii în acest sens... Eu am dus greul cu voi, cu coniacul, cu Poiana şi cu accidentul, babacu' să se evidenţieze cu amenda şi cu miliţienii... E just sau nu, tovarăşi?... Pînă una alta să ne dregem cu un gin dublu!

Paul îşi reveni din mahmureală după primul pahar de gin. Pentru o revenire totală mai comandă un rînd, în timp ce vorbea în mare vervă în hazul tuturor:

— Şi cum, onorat consiliu, susţineţi că am avut un accident? E straşnică! Vedeţi, acest fapt este compromiţător pentru biografia mea. E regretabil, de aceea şedinţa continuă tot cu un gin dublu. Auziţi în ce situaţie m-aţi pus! Nu voi putea să povestesc accidentul nepoţilor mei la gura caloriferului. Aşa se scrie istoria! Fetelor, puneţi pariu pe un şpriţ cu mine că şedinţa va continua cu un nou rînd de gin?

Marin Ulmu mi se adresă cu o mînie ascunsă în glas:

— Ar fi momentul să-i ridicăm! Profităm de accident şi-i poftim pe toţi la circă, pentru cercetări.

— Asta o va face miliţia. Pe noi ne interesează doar insolentul de Paul. Am impresia că nu-i străin de cele petrecute în pădurea Băneasa. Iar timpul petrecut în mijlocul acestui grup îi oferă un admirabil alibi. Doreşte să nu fie amestecat... E mai igienic pentru el!

Am aşteptat cîteva rînduri de pahărele, pînă ce Mircea cu cele trei pipiţe ameţite s-au retras din local. Paul oficia acum de unul singur în „Vatican”... În căutarea unor prieteni de pahar, după un vechi obicei al său, se fixă la masa noastră. Un prilej de aur pentru noi.

— Muchachos, am impresia că vă cunosc dar nu ştiu de unde să vă iau?

— De la „Abataj”, răspunse Ulmu în locul meu. Ne-ai uitat, nu?

— Ştiam că vă cunosc, muchachos. Dar cine-i elefantu’? Ti, da’ greu vă mai cade fisa, cine cade cu un gin la aşternut?

Mă oferii pe post de elefant, în timp ce mă adresai lui Paul şi în glumă şi în serios.

— Aţi făcut-o lată...

— Aii! Două zile de muncă grea. Şi-ai văzut ce pipiţe? Aşa le mai urcăm bursa şi lor, căci au căzut la admitere la facultate, dar noi le admitem. Muncă suplimentară. Coeficient dublu! Mircea e un tip!

Babacu-i cu lovelele! Două zile i le-am tocat la Poiana Braşovului. L-am mai curăţat şi eu la un pocher cu ajutorul piţipoancelor. Au şi ele suflet, nu?

Goli dintr-o sorbitură paharul de gin. Mai comandai un rînd, gest ce-l bucură în mod deosebit, dorind să ne măgulească:

— Se cunoaşte că aveţi stofă de occidentali! Stofă englezească, eu am miros, dragi „gentilmeni". Îmi sînteţi aşa de dragi, încît v-aş invita la un pocher... La cinci lei miza şi cu mînă moartă!

— Am face un pocheraş dacă ar fi şi Didi cu noi! Se destăinui Ulmu.

Paul se schimbă brusc la faţă. Rîse forţat, surprins.

— Mai puneţi-vă pofta în cui sau la C.E.C. Inima ei este închisă pentru inventar...

Ne făcu ştrengăreşte cu ochiul, complice, lingîndu-şi buzele umezite:

— Nu ţine, muchachos. Are un elefant baban. Nu-i de nasul vostru. Să mai creşti, papa! mi se adresă cu risipă de intimitate şi mă bătu prieteneşte pe umăr. Să mai creşti în pungă şi să scazi în ani!

— Şi de ce nu-i accesibilă? se prefăcu iritat Ulmu.

— Am spus că pentru voi nu-i accesibilă. Asta-i cu totul altceva. Şi, în general, e o fată la locul ei, nu se aseamănă cu gîsculiţele de acu' o oră. Acelea-s cu inimă largă, le iei ca pe bărcile din Cişmigiu, cu ora...

Rîse cu subînţeles. Am profitat de destăinuirile sale să trec la un atac frontal prin surprindere.

— Paule, să ştii că Didi mi s-a plîns de tine!

O clipă fruntea i se încruntă. Mă fixă cu o privire ce părea lucidă. Un burete îi supse tot sîngele din obraji. Dar îşi reveni imediat. Bravă.

— Aşa se amuză, ea! Doar eu i-am adus elefantu'. Şi încă un

exemplar tînăr şi frumos. Am cîştigat amîndoi binişor!... Ştiţi, eu o mai ciupesc de cîteva „bătrîne" pe lună... O am şi eu cu ceva la mînă... Cu maică-sa vitregă... E alcoolică şi încă multe altele...

Ce l-aş mai fi plesnit, dar... îl lăsai, totuşi, să-şi continue destăinuirea nestingherit.

— Da-i o proastă. Face pe mironosiţa. Abia a primit un cadou de la elefantu' nostru! Tipul geme de lovele şi ar fi păcat să nu-l ajutăm să se uşureze. Doar sîntem în familie, nu?

Ulmu dădu afirmativ din cap. Încurajat, Paul goli un păhărel, plîngîndu-mi-se cu o revoltă nereţinută, sinceră.

— Ce-mi face acu' două-trei zile? Îi dau întîlnire la 18 precis la „Vatican". Tipu' aştepta cu teşchereaua plină lîngă mine. Dar dumneaei nu vine. Elefantu' se supără şi îşi ia valea. Bai, bai, lovele. Noroc că a venit Mircea cu piţipoancele şi m-am resemnat la Poiana! Facă ea nazuri, treaba ei, da' de ce să-mi pierd şi eu prima?

Ulmu îi umplu un pahar cu sifon, dar Paul protestă ca din gură de şarpe:

— Fără sifon! Nu sîntem copilaşi! Ei, acum pricepeţi de ce v-am spus că nu-i de nasul vostru? Lucrează pe sus cu ştabi serioşi. Mie îmi dă cu ţîrîita şi ginul s-a scumpit. Ce vreţi să ajung la bere?

Rîse ca de-o glumă bună, în timp ce-l întrebai indiferent.

— Dar de unde ştii că „lucrează cu ştabi"?

— Păi n-am văzut-o chiar eu!? Plecam cu tribul nostru la Poiana Braşov. Trecea într-o „Volgă" alături de un maior, şi eu caraghiosul, o aşteptam la întîlnire. Vedeţi cum îmi sacrifica fericirea personală... Dureros, nu?

— Dar ai rămas cu tipul cu bani. El unde lucrează?

— Pe dracu' lucrează. Se învîrte în afaceri. Poate arunca în văzduh cu „bătrînele" şi tot lui îi vor cădea în cap. Dar duble la număr. Da' tot îl încurc eu cu Didi. Atunci să mă vedeţi!

Rîse zgomotos. Părea să fie sincer. Altfel nu şi-ar fi dezvelit fără reticenţă toate rufele murdare.

*

Ulmu lăsă turismul la comandament şi împreună ne-am plimbat pe Calea Victoriei. Simţeam nevoia să ne dezintoxicăm de fum, de mirosul de sudoare, de alcool şi de domnişorul Paul.

De la slujitorul „Vaticanului", Paul, am reţinut două fapte importante: A) Didi Ionescu era o funcţionară capabilă, care se lăsa însă tapată de mama sa vitregă şi de verişorul Paul. B) A primit cu greu un cadou (ce fel de cadou), dar, apoi, a fost văzută cu un maior într-o „Volgă". Şi cînd? Cînd Paul o aştepta la „Vatican". Deodată un gînd mă stăpîni cu stăruinţă.

— Ulmule, am impresia că Paul ştie mai mult. A încercat să ne ameţească uşurel cu apă de flori. Ne-a mărturisit că-şi „ciupea" verişoara de bani. Atunci de ce n-ar fi şantajat-o să obţină nişte fotocopii pentru amicul său cu bani? Nu ştim dacă prietenul său se dădea în vînt după Didi, sau după planurile la care lucra. Şi nu ştiu precis dacă domnul Paul a petrecut aceste două zile la Poiana Braşov. Să-i facem imediat o vizită prietenului său Mircea.

— E tîrziu, tovarăşe căpitan.

— Mîine va fi însă mai tîrziu. Poate chiar prea tîrziu.

Cunoscînd numărul „Fiat-ului" am aflat adresa lui Mircea de la Miliţia Capitalei. Mircea ne-a primit fără panică, părinţii săi lipseau.

— Deduc de ce aţi venit la miezul nopţii. E în legătură cu accidentul, nu?

— Să presupunem că da, confirmai eu.

— Nu-i ceva grav. Aşa-i? Pot plăti.

I-am spus abia stăpînindu-mi mînia.

— Aveţi dreptate. Mîine se va rezolva totul la miliţie. Pe noi ne interesează o altă problemă...

— Pipiţele, nu?

— Asta ar fi treaba părinţilor lor. Dorim să ştim dacă Paul Ionescu v-a însoţit la Poiana.

Îşi frecă ochii somnoroşi şi răspunse după o ezitare.

— Desigur. A venit cu noi de la „Vatican". A, să nu uit, ajunşi la Poiana a cerut să-i împrumut „Fiat"-ul.

— Motivînd că...

Îmi luă vorba din gură.

— Motivînd că are o piţipoancă la Mediaş... O voleibalistă straşnică. S-a hotărît s-o aducă la noi în trib...

Îmi aprinsei o nouă ţigară.

— Şi a adus-o?

— Aş! A pretextat că avea un meci la Cluj.

— Cînd s-a întors?

— Asta nu mai ştiu. În tot cazul a lipsit toată noaptea.

— Cînd a venit dimineaţa aţi observat ceva schimbat în comportarea sa?

— Schimbat? Nu. Poate a băut ceva mai mult ca de obicei. Nici n-a simţit accidentul... Apropo, n-aş putea plăti acum amenda?... Aş da şi ceva în plus, să nu afle babacii...

Mă reţinui cu greu să nu-i răspund cum se cuvine.

— Nu. Treceţi mîine la miliţie.

*

Cum am ieşit în stradă m-am şi repezit la maşină.

— Costică, strada Rozelor 3, la amicul Paul.

Ulmu pronostica iritat şi pesimist:

— Pot garanta că a şters-o. Ne-a dibuit, puşlamaua. Cred că imediat ce l-am lăsat cu maşina acasă a şi dispărut.

— Să sperăm într-o minune.

Ulmu zări primul lumina de la garsoniera lui Paul.

— Priviţi, tovarăşe căpitan, minunea s-a înfăptuit, Probabil a pus şi de cafea...

— E un truc vechi. Laşi lumina aprinsă şi o ştergi pe scara de serviciu.

Am deschis fără zgomot portiţa neunsă de la începutul lumii. Am aşteptat cîteva clipe încordaţi, cu mîinile strînse pe revolvere. Linişte. Nici un zgomot. Am urcat primele trepte. Am ajuns în faţa uşii. Nimic. Am bătut ceva mai tare. Nici un răspuns. Am forţat uşa. Spectacolul ne înfioră. De cuiul policandrului atîrna spînzurat Paul Ionescu. Nici o urmă de luptă.

Avea, ca şi Didi Ionescu, un plasture la gură. Şi nodurile erau aidoma la mîini şi la gît. Am anunţat echipa de criminalişti. Ni s-a părut că mai respiră. Ne-am înşelat. Poate dacă am fi sosit ceva mai devreme, cu cîteva minute mai devreme... Poate. Corpul încă nu se răcise. Cercetarăm cu atenţie fiecare centimetru de cameră. Nici o urmă. Aceeaşi impresie de crimă perfectă. Echipa de criminalişti, după o cercetare migăloasă, ajunse la concluzia noastră: „Nici o urmă. Parcă l-ar fi ucis fantomele!”

*

În maşină, Ulmu se simţi inspirat. Se lovi cu mîna peste frunte.

— Tovarăşe căpitan, am o idee grozavă în cap.

— Nu se plictiseşte singură? glumii eu.

— Cînd o s-o ascultaţi, mă veţi premia cu o cafea.

— Poate şi cu Premiul Nobel, nu?

— De ce? Doar dacă este genială...

Rîse zgomotos ca un licean în vacanţa mare.

Acasă am aprins maşina de spirt pentru cafea. Mirosul de spirt ars intră şi el în ceremonialul cafelei. Apoi, garsoniera fu invadată de izul aromat al cafelei. Ulmu îşi prezentă propunerea sa.

— Tovarăşe căpitan, sînt convins că am fost urmăriţi în timp ce ne aflam în locuinţa lui Paul.

— Se poate... Ce-i cu asta?

— Înseamnă că şi-au dat seama că am venit imediat după spînzurarea lui Paul şi că acesta ar mai fi putut fi readus la viaţă, reanimat!

— Pînă acum, nimic interesant, Ulmule.

— Ce-ar fi să-l „reanimăm" pe Paul cu ajutorul unui fard şi să-i publicăm fotografia în ziare?

— Şi...

— I-am deruta. Vor crede că Paul i-a demascat... Ce spuneţi?

— Aş spune ca mai întîi să-ţi bei cafeaua. Sper că-i mai reuşită decît ideea ta genială. În absurd, să admitem că „nada" noastră va prinde, ce vom realiza? Să-i facem să intre în panică şi s-o şteargă? Acesta-i ţelul nostru? Ori să-i lăsăm să opereze mai departe pînă-i vom prinde? Ce zici, n-ar fi mai bine să dormim, iar concluziile să le tragem mîine dimineaţă? Noaptea-i un sfetnic bun...

*

— Cine a avut interesul să o ucidă pe Didi Ionescu? mă adresai lui Ulmu care-şi ascuţea cu migală creioanele colorate la birou.

Răspunsul veni prompt:

— Cred că a ucis-o acelaşi om care l-a lichidat şi pe vărul ei, Paul. Deci Paul cunoştea...

— Şi ce te face să crezi că a acţionat acelaşi asasin? îl întrebai eu.

— Nodurile atît de aparte. Înseamnă că Paul cunoştea că Didi a fost ucisă, probabil, pentru documentele secrete. S-a simţit urmărit şi a încercat să dispară. Dar asasinul a lucrat mult mai repede decît el. Şi cine se învîrtea în jurul lui Paul şi al verişoarei sale Didi?

— E judicios, Ulmule. Deci trebuie să-l scoatem din pămînt, pe individul cu bani cu care se înhăitase Paul... Deci la drum, pe cai, băieţi!

Îmi dădusem seama că această operaţiune este extrem de anevoioasă, dar era singura noastră rază de speranţă, singurul nostru fir conducător. Orice cercetare la „Podgoria", la „Lido" şi la celelalte baruri de zi nu ne-a condus la nici un rezultat. Ospătarii şi prietenii lui Paul răspundeau vag şi contradictoriu. Eram gata să renunţăm la această pistă în care ne pusesem toate speranţele, cînd o garderobieră de la „Podgoria", pe care nu o interogasem la prima vizită, ne destăinui cu o umbră de îndoială.

— Ştiu eu cum aţi putea ajunge la domnul Bebe...

Am tresărit şi eu şi Ulmu.

— Bebe?

— Da, aşa-i spunea prietenului lui domnul Paul.

— Ştiţi sigur?

Fata îşi strînse degetele cu un tic nervos şi vorbi de această dată mult mai relaxat.

— Să vă spun cum am aflat. Cu două zile înainte de a pleca la Braşov, domnul Paul se afla cu prietenul său la masa aceasta de lîngă garderobă. Eu le-am luat doar fîşurile. Dar abia am plecat că un fotograf ambulant i-a pozat... Prietenul domnului Paul s-a supărat foc. S-a răstit. Dar domnul Paul rîdea, cum era el vesel, şi i-a spus: „N-ai nici o grijă, Bebe, îl cunosc pe fotograf, ştiu şi unde lucrează, în cinci zile îţi voi preda şi clişeul!" Astea le-am auzit eu urechile mele.

Am întrebat surescitat:

— Pe fotograf nu-l ştii?

— De unde să-l ştiu... Era unul mărunţel...

— Dacă din întîmplare îl mai vezi pe aici, dă-mi un telefon la acest număr!

I-am mulţumit fetei de la garderobă şi împreună cu Ulmu am început să colindăm pe la toate cooperativele de fotografi.

Această operaţiune ne-a răpit cîteva zile de trudă epuizantă. Dar nu s-a ivit nici un rezultat concret. Pierdusem orice speranţă, cînd Ulmu propuse:

— Ce-ar fi să mai căutăm o dată în locuinţa lui Paul Ionescu? Nu cumva fotograful le-a eliberat vreun bon? Să căutăm în haine şi în fîş...

O dimineaţă am mai pierdut şi în locuinţa lui Paul. I-am cercetat toată îmbrăcămintea. Abia către prînz, într-un bibelou, am dat de un bilet de troleibuz şi de bonul eliberat pe fotograful ce făcea parte din cooperativa „Lumina".

Ulmu mă preveni:

— Tovarăşe căpitan, am verificat fiecare film din această cooperativă. S-ar fi putut să fi „confiscat" tot filmul domnul Paul.

— Imposibil! Cum îţi explici prezenţa bonului în bibelou? Acum mergem la sigur, avem seria filmului şi numărul clişeului.

Totuşi, la cooperativa „Lumina" am intrat cu inima cuprinsă de îndoieli. Responsabilul ne salută zîmbitor din prag.

— La noi aţi mai verificat acu' două zile.

— Se poate. Dar de data aceasta avem şi bonul. Poftiţi.

Îşi puse ochelarii şi cerceta cu atenţie bonul eliberat de amploiatul său. Zîmbi înţelegător, scuzîndu-se:

— Aveţi dreptate. Acum două zile cînd ne-aţi vizitat, acest film se afla la salariatul nostru care se internase în spital în mod subit, din

cauza unui ulcer perforat. Filmul a fost cu el la spitalul de urgenţă. Ne-a sosit în atelier abia azi-dimineaţă. Nici nu l-am developat încă. Vă rugăm să aşteptaţi! Într-o jumătate de oră veţi primi fotografia solicitată.

— O vrem mărită! Şi, dacă nu vă deranjează, tovarăşul meu rămîne cu dumneavoastră. Ai înţeles, Ulmule?

— Se poate, dar veţi aştepta cam mult.

— Oricît.

Sincer să vă mărturisesc mi s-a părut că am aşteptat un veac, aşa ca pe ace, ca un fachir. Am ieşit să privesc vitrinele din apropiere. Am luat un ziar pe care l-am citit printre rînduri, din cauza surescitării. Îmi fugeau literele din faţa ochilor. În sfîrşit, a sosit şi Ulmu. Aveam fotografia mărită în mînă. Pentru succesul nostru am băut o sticlă de bere de la bufet. Beam şi admiram chipul lui Bebe, un bărbat de circa patruzeci de ani, cu chip oval, brunet, cu ochi migdalaţi şi iscoditori, cu nas drept şi o bărbie ţîşnită înainte, voluntară. Ulmu rîdea ca un copii.

— Să ciocnim în sănătatea lui şi pentru o întîlnire cît mai grabnică... Eu, zău, îi duc dorul!

— Ce veşti de la Mioara Strat şi Radu Dinu?

— Aşa cum aţi ordonat, i-am pus sub observaţie strictă. Dar pînă acum domnul Bebe nu s-a arătat în preajma lor, şi am impresia certă că domnul Bebe îi va ocoli. Ne simte pe urmele sale.

— Te înşeli. El e convins că noi am băut apa colorată pe care ne-a oferit-o elegant prin Paul şi că ne-a ameţit.

Apoi am întărit cele afirmate în prima clipă.

— Îţi garantez că se simte stăpîn pe situaţie şi miza documentelor secrete e prea tentantă. Nu renunţă cu una, cu două. Va reintra în acţiune. Da, într-un tempo mai rapid şi mai exploziv, mai expeditiv.

Eu am avut dreptate. Ipoteza mea a fost susţinută şi verificată de timp şi de faptă. Mi-o confirmă într-o dimineaţă chiar Ulmu. A fost descoperirea sa şi avea să aducă lumină în labirintul cercetărilor noastre încîlcite. îmi spuse de cum intră în birou ca un bolid.

— Tovarăşe căpitan, am o veste formidabilă. Tot mapamondul va sări în aer!

— Mai încet, Ulmule. Ai dat de Bebe? Pot paria.

— Aţi cîştigat. Dar dacă veţi ghici de cine era să mă las bătut la şah trei partide la rînd...

Nu mi-a fost greu să deduc.

— Se afla împreună cu Mioara Strat. Schimbul doi, cum s-ar spune.

— Priviţi şi fotografia! Sînt ca în luna de miere... Iată greşeala esenţială a domnului Bebe.

Într-adevăr, în fotografie, doi porumbei îndrăgostiţi, un Romeo şi o Julietă modernă, cu minijup şi cu părul oxigenat. Constatai fără maliţiozitate:

— Domnişoarei Strat nu-i stă bine cu părul blond. Probabil domnul Bebe are preferinţe pentru blonde, dacă ne gîndim şi la Didi Ionescu.

Din acea clipă am început, de la distanţă, marea şi decisiva pîndă. Mioara Strat, cea nefericită în dragoste, plutea în al nouălea cer al paradisului. Bruneţica uscăţivă, acum cu părul platinat, se îndrăgostise subit ca o copiliţă de cincisprezece ani de Bebe. Colindau marile restaurante sau cele mai retrase de la şosea, barurile de noapte, poposeau duminicile la Sinaia sau Predeal, dispăreau nopţile din Capitală ca să petreacă la Ploieşti sau la un motel de pe şosea. Era, desigur, uşor să cucerească şi să-şi apropie pe o refulată în dragoste. De acest fapt Bebe profită cu abilitate.

Le-am surprins, cu ajutorul aparatelor speciale de ascultare de la

distanţă, o convorbire edificatoare de pe terasa restaurantului „Pescăruş". Dădurăm drumul la banda de magnetofon.

— Mioara, nu ar fi mai bine să locuieşti la mine?

— Dar mama... N-o uita pe mama!

— Cred că ai trecut de vîrsta păpuşilor şi a mamei. Era să zic de vîrsta rochiţelor pînă la genunchi, dar astăzi rochiţele sînt şi mai scurte.

— Bebe, să mai aşteptăm. Să nu uităm şi clevetirea lumii.

— Aş, lumea!... Ţi-am mai spus, într-o lună de cînd ai primit darul meu de logodnă, medalionul, ne căsătorim...

— Să-ţi spun sincer, nu-mi place acest medalion.

— Înseamnă că nu mă iubeşti!

— Ce legătură are dragostea noastră cu el?

— Are. Aur de douăzeci şi patru de carate şi piatră veritabilă.

— Bine, atunci am să-l port pentru tine.

— În noaptea asta vei dormi la mine, iar mîine îţi voi cere mîna de la mama ta. Să ciocnim pentru dragostea noastră!

*

Cînd intră în biroul nostru, Mioara Strat era nervoasă şi ne privi cu o oarecare răceală. La gît avea medalionul scump oferit de Bebe. Priveam bijuteria ca electrizaţi. Prima vorbi Mioara, după salutul obişnuit.

— Presupun că m-aţi invitat în legătură cu sfîrşitul tragic al colegei mele Didi.

Am intrat direct în miezul problemei, fără ocolişuri.

— V-am chemat să prevenim sfîrşitul dumneavoastră, care poate fi la fel de tragic. V-am invitat şi pentru faptul că avem încredere deplină în dumneavoastră şi sîntem convinşi că vom colabora eficace.

— Nu înţeleg ce doriţi de la mine?

— De la dumneata nu dorim decît luciditate...

Eram nervos şi eu, încurcam formulele de politeţe cînd „dumneata", cînd „dumneavoastră". Ştiam că pot să-mi ascund perfect nervozitatea, toţi mă consideră de un calm imperturbabil, enervant chiar. Somnolenţa mea aparentă e o intensă frămîntare internă, obsedantă uneori. Da, acestea sînt atuurile mele de bază în orice acţiune ieşită din comun. Sînt şansele mele în marea bătălie pentru apărarea binelui. Mioara mă privea cu ochii mari în aceste clipe cînd eu aproape că dormitam. Spărsei pauza, şi aşa prea mult prelungită fără voia mea.

— Dacă o să ne împrumutaţi pentru o secundă medalionul, o să pricepeţi ce dorim de la dumneavoastră.

Fata îmi întinse speriată medalionul şi Ulmu din doi paşi a fost lîngă mine. Cu medalionul în mînă o întrebă pe Mioara.

— E adevărat că nu prea doreşti să-l porţi?

De parcă i-aş fi citit în suflet, fata îmi răspunse afirmativ numai din cap.

— Şi din care cauză? insistai eu.

— Un asemenea medalion purta şi Didi. Şi, după cum ştiţi, nu i-a adus noroc.

I-am întins ceşcuţa de cafea şi paharul cu apă minerală.

— Nouă cred că o să ne poarte noroc.

— Nu pricep nimic, tovarăşe căpitan.

Am răsucit medalionul pe toate părţile. Mi s-a părut suspect un punct negru de lîngă piatră şi am apăsat pe el. Medalionul s-a demontat. Era un minuscul aparat de fotografiat.

— Acum sper că pricepeţi, tovarăşă Mioara.

Ulmu o sprijini, altfel ar fi căzut de pe scaun.

Devenise palidă. Buzele îi tremurau fără control. I-am întins

paharul cu apă minerală. Fata abia articulă murmurat.

— Înseamnă că logodnicul meu este un...

— Hai îndrăzneşte, este un spion. Şi încă unul versat.

Fata izbucni în plîns. Un plîns scurt, sfîşietor, lipsit de istericale. Avea o demnitate ascunsă în hohotirea sa. Şi avea şi o ieşire de furie, o dorinţă mocnită de răzbunare. Îşi şterse ochii.

— Vă rog să mă iertaţi.

— De ce? Plînsul a fost normal. Nu totdeauna sentimentele noastre îşi găsesc ecoul potrivit. E bine că dumneata ai puterea să constaţi realitatea cu ochii lucizi. Nu poţi fi sclava unui nemernic. Sentimentele pure sînt numai pentru oameni adevăraţi. Mai bea puţină cafea!

Îi cunoşteam toată refularea, toată drama sentimentală a acestei fete cinstite şi de aceea înţelegeam marea-i şi dureroasa-i frămîntare.

— Acum te întrebăm dacă vei putea să ne ajuţi. Gîndeşte-te bine înainte de a ne răspunde. Nu-i o întrebare uşoară, iar răspunsul este şi mai greu.

Îmi replică transformată, cu siguranţă şi fermitate.

— Dumneavoastră aţi putea iubi o spioană?

— Depinde... glumi Ulmu.

— Eu, nu! Îşi ascunse bine şi nuanţa de durere din glasul devenit metalic. Vorbi fără să aştepte răspunsul meu imediat.

— Am înţeles! Să nu mai umblu cu medalionul la gît.

— Din contră. Vă sfătuiesc să-l purtaţi.

— Şi la birou? întrebă contrariată.

— Mai ales la birou.

— Iar nu pricep nimic.

— Veţi lucra la schiţele pe care am să vi le procur eu. Vedeţi, în clipa cînd vă aplecaţi să proiectaţi o schiţă, aparatul din medalion se declanşează automat. Execută trei fotografii pe oră. La prima

întîlnire o să vă schimbe filmul fără să-l observaţi. Dar, totuşi, nu ne-aţi răspuns la întrebare: Doriţi să ne ajutaţi sau nu?

În acea clipă mi s-a părut că toată dragostea fetei s-a transformat într-o ură nereţinută, grea, înverşunată. Erau în joc şi preţul sentimentelor înşelate. În ochi îi ardea numai răzbunarea.

— Cred că la această întrebare cunoaşteţi răspunsul. E răspunsul fiecărui cetăţean cinstit al acestui pămînt. Iertaţi-mă, e o generalitate, dar nu este o lozincă. E doar un pur şi unic adevăr. Vă rog să-mi explicaţi numai în ce fel pot să vă ajut. Şi vă rog să-mi vorbiţi direct, fără forme pretenţioase.

— Bine, Mioara. Ne vei ajuta dacă îţi vei juca mai departe rolul de îndrăgostită. Nu trebuie ca Bebe să simtă absolut nimic. Noi vom veghea tot timpul asupra ta, aşa că trebuie să te supui tuturor sfaturilor sale. Fii atentă să nu cazi în vreo cursă şi să demaşti colaborarea noastră! E cel mai important lucru. Şi nu trebuie să-l uiţi niciodată. Numai noi trei ştim că sîntem împreună şi nu-i permis să mai afle cineva. Te previn: nu va fi de loc uşor!

Prinzîndu-şi medalionul de gît, Mioara scăpă un oftat de regret.

— Biata Didi! Acum ştiu de ce nu putea suferi nici ea medalionul. Nu i-a adus noroc. Deci tot Bebe a fost şi cu Didi...

Ulmu mă ajută.

— Nu cumva să scapi o observaţie asemănătoare, o aluzie măcar. E foarte abil şi subtil... Joacă-ţi rolul cît mai natural.

— S-ar putea ca medalionul să-mi aducă şi mie ghinion.

— A, nu, o încurajai eu, cu certitudine că nouă acest medalion ne va aduce numai noroc. Dar, să nu uiţi, acest noroc depinde numai şi numai de noi. Şi de dumneata în primul rînd!

*

În primele zile Mioara şi-a jucat la perfecţie rolul. Bebe nu a remarcat nici o schimbare în atitudinea fetei, deşi a supus-o la diferite încercări de de verificare. Planul îi reuşise. A strîns un stoc de microfilme, toate proiectate de Mioara. De fapt, erau reproducerile „actelor secrete" pe care i le furnizam eu. Bebe nu mai avea decît să stabilească data loviturii celei mari şi definitive, dată ce trebuia să coincidă cu ajunul nunţii. Se repeta pe alt plan scena cu Didi. Bebe stabilise la ora şase o întîlnire cu Mioara la „Vatican". Fata tocmai se pregătea să părăsească locuinţa, cînd o „Volgă" neagră opri în faţa porţii. Un maior coborî cu paşi repezi. Ofiţerul era înalt, robust, de vreo cincizeci de ani, cu părul blond, presărat şi cu cîteva smocuri argintii. Sună la uşă. După un salut scurt, se aşează autoritar pe scaun. O invită şi pe Mioara. Vorbea dur, cu o voce aspră de metal.

— Sînteţi Mioara Strat?

— Da, răspunse fata, aprobînd şi din cap. Se simţea intimidată. Maiorul o pătrundea cu privirea iscoditoare de jeratic.

— Eşti acuzată de spionaj! trecu acesta autoritar la tonul de comandă.

— Eu? Mioara pentru o clipă se pierdu. Era cît pe-aci să-i declare colaborarea noastră, dar îşi aminti, în cele din urmă, de sfaturile mele de necălcat.

— Dumneata!

— Sper că aceasta este o glumă mai mult sau mai puţin spirituală.

Maiorul cu un gest brutal îi smulse medalionul de la gît. Îl desfăcu cu siguranţă.

— Dar medalionul acesta e tot o glumă? Sau e un microaparat de filmat?...

Mioara îşi căpătase calmul şi încrederea. Îşi juca liniştită rolul.

— Ştiam că-i doar un medalion!

— Din clipa asta eşti arestată. O să te duc să-ţi vezi şi complicele.

Cum se urcară în „Volga", maiorul demară cu toată viteza. Chipu-i devenise impenetrabil. Nu i se mişca nici un muşchi pe faţă. Tot drumul pînă la pădurea Băneasa nu scoase nici o vorbă. Au oprit în faţa unei căsuţe de la marginea pădurii. Casa era locuită numai vara, acum proprietarii se aflau la Bucureşti. Locuinţa era mobilată cu paturi şi mese ţărăneşti, cu scoarţe şi covoare eu motive naţionale. Maiorul ordonă cu severitate:

— Stai jos! Hai, nu te mai smiorcăi!

Cîteva clipe fu preocupat să-şi aprindă pipa scurtă. Trase cîteva fumuri, lăsînd-o pe fată să se perpelească ca pe jar. Vorbi odată cu primele valuri de fum albastru, aromat.

— Şi-acum spune-ne pe îndelete pentru care agentură de spionaj ai lucrat?

— Eu?... Pentru nimeni, tovarăşe maior, se apără fata.

— Lasă prostiile! Doar nu eu am făcut aceste fotocopii după schiţele secrete la care lucrezi.

Scoase dintr-un sertar un teanc de fotografii mărite. I le aruncă în faţă nervos, întrebînd-o aproape urlînd:

— Le cunoşti sau nu?

— Le cunosc.

— Le-ai lucrat dumneata sau nu?

— Le-am lucrat, este adevărat.

— Atunci ce argument în plus mai doreşti? Sau ai putea să ne spui cum au ajuns în mîinile duşmanilor?

Fata se prefăcu intimidată şi plînse speriată.

— Fără lacrimi. Vrem precizări... Ai luat legătura cu cineva din serviciul de contrainformaţii?

— Cu nimeni, răspunse fata în hohote de plîns.

Mioara îşi juca la perfecţie rolul, trecînd cu succes şi prin această încercare de foc încins.

— Eu fusesem informat că ai fi vorbit cu un ofiţer din acest serviciu. Lucrul acesta ar fi numai în favoarea dumitale. De ce nu răspunzi?

— Ce să răspund cînd nu ştiu nimica, absolut nimica? Nu am văzut nici un ofiţer şi nu-mi explic cum copii după documentele mele secrete au ajuns la dumneavoastră.

Maiorul îşi reaprinse pipa care se stinsese. Era mulţumit de rezultat. Era convins că fata nu a luat legătura cu contrainformaţiile şi, mai ales, că schiţele erau autentice.

— Vrei să afli cum au ajuns aceste schiţe la mine? Foarte simplu. Complicele dumitale este arestat în camera cealaltă.

Mioara răspunse cu fermitate.

— Nu am nici un complice. Şi nici nu am avut.

Maiorul zîmbi zeflemitor.

— Ei, zău? Te ţii de glume cu noi.

Se ridică şi deschise uşa camerei vecine. Se răsti:

— Hai, vino aici.

În cadrul uşii apăru Bebe. Mioara le dibui tot jocul mîrşav, în timp ce maiorul îi spuse cu cinism:

— Poate nici nu l-ai văzut vreodată?

— Ba mai bine nu l-aş fi întîlnit.

Bebe i se adresă cu un ton cald patetic.

— Mioara!

Fata nu-i răspunse. Înscenarea îi produse o scîrbă fără margini. Avea senzaţia certă de vomă. „Probabil în acelaşi fel au şantajat-o şi pe colega mea Didi. Aceasta s-a opus, le-a refuzat jocul şi astfel a ajuns în laţ. Poate acelaşi lucru să mă aştepte şi pe mine. Dar, nu, nu, asupra mea veghează cineva şi eu am încredere deplină în ei. Eu nu

sînt singură." Maiorul îi oferi lui Bebe o ţigară. Întinse pachetul spre Mioara, dar fata refuză.

— Vezi, complicele dumitale ne-a mărturisit totul. Aşa că nu mai trebuie să te ascunzi de noi.

— Minte, tovarăşe maior. Nu am ştiut ce conţine medalionul!

Întreaga discuţie o ascultam împreună cu Ulmu şi o înregistram pentru a uşura cercetările penale. Şi iată cum: La medalionul făcut cadou de către spioni, ataşasem un minuscul micro emiţător, despre care Mioara nu avea cunoştinţă. Ascultam înscenarea regizată nu fără de măiestrie de cei doi complici. Aşteptam gata să intervenim în orice moment, să vedem unde vor să ajungă. Se înserase şi nici eu, nici ajutorul meu Ulmu nu am reuşit să-i vedem faţa „maiorului".

La un moment dat, am auzit cum „maiorul" se ridică de pe scaun şi se apropie de Mioara şi Bebe.

— Domnişoară Mioara, înseamnă că nu ne-ai trădat. Şi trebuie să mai consemnăm că prin Bebe lucrezi cu mine de mult timp. Da, da, ce te sperii aşa? Nu sînt maior, ci colegul dumitale şi al lui Bebe. A fost un truc să te verific. Ai luat examenul cu brio. Felicitările mele.

— Şi ale mele, alături de dragostea mea, adăugă serios Bebe.

— Cum? se prefăcu surprinsă Mioara.

Bebe, rîzînd larg, îi explică.

— Lucrăm împreună, Mioara. Tu de fapt ne-ai ajutat şi pînă acum. Parţial avem planul... Urmează doar asamblarea, să obţinem planul general...

Mioara îşi juca perfect rolul. La început păru uluită. Plînse. Refuză orice colaborare. Bebe interveni mai puţin îndrăgostit.

— Să dai înapoi nu mai este cu putinţă.

— De ce? Sînt stăpînă pe faptele mele.

— Ai fost stăpînă. Acum sînt stăpîn şi eu. E singurul mijloc de a ne căsători şi a deveni bogaţi. Vom putea pleca şi în străinătate.

— Nu voi comite un asemenea act, Bebe. Niciodată.

„Maiorul” interveni cu un glas dur, metalic. Se cunoştea că el este şeful, creierul întregii acţiuni, dar în acelaşi timp şi omul dur, gata să ucidă cu sîngele cel mai rece.

— Păcat, domnişoară Mioara. Acum ţi s-a interzis orice alegere, orice posibilitate de opţiune.

— Mai e o cale, protestă Mioara.

— Se poate. Dar ea duce la o creangă aurită. Te vei legăna în toamnă pradă ciorilor. Îţi aminteşti de o poveste cu o colegă Didi?

Fata se cutremură. I se păru că a fost părăsită cu aceşti doi ucigaşi. „Ce fac cei doi ofiţeri care au spus că mă apără? De ce întîrzie atît? Jocul acesta a început să mă înfricoşeze.” În nervozitatea în care se afla puse mîna pe medalion. Mecanic îl desfăcu aşa cum a învăţat de la Ulmu şi de la mine. Acest fapt nu-i scăpă „maiorului”. Vocea se auzi tăioasă:

— De unde ştii să deschizi medalionul?

Fata păli. Se trădase. Se pierdu. Tremură.

— Răspunde! Ai ştiut că porţi un microaparat de fotografiat la tine? Aşa-i? Cine te-a învăţat să-l mînuieşti? Cui ai mărturisit taina medalionului? Dar spune numai adevărul...

I-am şoptit afară lui Ulmu:

— Trebuie să intervenim. Fata a greşit copilăreşte. Le-ai tăiat firul de contact la „Volga”?

— De mult, tovarăşe căpitan! Aici sînt pironiţi!

Ne-am scos revolverele şi le-am armat. Desigur vor opune rezistenţă. Am forţat uşa. S-au tras primele focuri. Nu am răspuns cu focuri, nedorind să tragem la întîmplare, înăuntru se afla şi Mioara, aliata noastră. „Maiorul”, folosindu-se de fată ca de un scut, a reuşit să dispară pe uşa din dos. Dacă n-ar fi fost Mioara în faţa lui, l-am fi ciuruit cu gloanţe.

Ulmu a fost rănit uşor la braţ. Bebe lupta mai departe. S-a închis într-o cameră, dar am spart uşa. Nu a mai avut nici o scăpare. Ultimul glonţ şi l-a expediat în cerul gurii. A murit în cîteva secunde. Într-un fel s-ar putea spune că misiunea noastră a fost terminată.

*

Dar numai într-un fel s-ar putea spune că enigma dispariţiei funcţionarei a fost soluţionată. Spionul principal rămăsese liber. În primul rînd trebuie să o păzesc pe Mioara Strat să nu fie asasinată, cunoscînd cît de răzbunători sînt indivizii de teapa lui.

În al doilea rînd, pînă la prinderea „maiorului" înseamnă că acţiunea spionilor continua. „Maiorul" era doar creierul reţelei. Şi braţul ei răzbunător. Cu sinuciderea lui Bebe mi s-a închis şi ultima pistă. Regretam că nu i-am văzut faţa „maiorului" în timpul luptei de noapte, că nu am reuşit să-l fotografiez cu ajutorul infraroşiilor. Nu am mai avut timp s-o fac. Orbecăiam în beznă. Ulmu, vindecat de rana-i superficială, urmărea o presupunere a sa: „Hotărît că «maiorul» va veni să o execute pe Mioara Strat, care i-a trădat în mod evident. Aşa voi pune mîna pe el". Eu mă epuizasem în muncă dîndu-mi seama că am rămas închis ca într-un ou de găină, fără nici o perspectivă. Da, toate pistele cădeau rînd pe rînd, toate ipotezele se spulberau ca frunzele toamnei de afară, intuiţia, deducţia, flerul, inspiraţia, fantezia, toate mă părăsiseră.

Îmi rămăsese numai perseverenţa, dar ea mă epuizase, mă astenizase. Mi-am pierdut propriul control. I-am mărturisit sincer colonelului:

— Nu sînt apt să duc acest caz mai departe! Mi-a ajuns cuţitul la os, de aceea, vă rog, predaţi dosarul meu unui ofiţer mai capabil. E ruşinos, dar este cinstit.

Colonelul îmi ascultă cu răbdare păsul. Vorbi, după o scurtă pauză, timp în care mă privi adînc în ochi.

— Poftim, iată-l capitulînd pe căpitanul Miron Dan. Deci mitul dumitale s-a terminat... Şi ce ne facem în munca noastră fără mituri?... Ai putea să-mi răspunzi?

Pentru prima oară în viaţă plecasem capul în pămînt.

— Am făcut tot ce omeneşte e posibil, tovarăşe colonel. Dar nervii mi-au cedat. Nu mă mai pot concentra în acest caz afurisit.

— Eu am încredere în dumneata, Dane. Cred că a fost doar un moment de slăbiciune. Ai dreptate, nervii au cam obosit. Ce-ar fi să pleci cîteva zile la munte? Nu ţi-ar strica o săptămînă de odihnă la Predeal sau la Sinaia. Ozonul o să-ţi spulbere gîndurile întunecate. Dar, te rog, acolo să nu te gîndeşti decît la excursii şi la şah. A, să nu te plictiseşti singur ia-l şi pe Ulmu cu dumneata. El e mai tînăr, mai tonic. Personal te invidiez, şi eu sînt extenuat. Hai, drum bun, Dane!

— Dar cum să plec tocmai acuma?

— Du-te, Dane, du-te. Ştii la fel de bine ca şi mine că „maiorul" nostru nu va mai acţiona. Pentru un timp s-a dat la fund. E firesc...

*

Ulmu a plecat cu o zi înainte, aşteptîndu-mă la Sinaia. Mi-a cerut telefonic să aduc tot felul de nimicuri, de parcă am fi călătorit la Polul Nord. Datorită cererilor sale, pe lîngă valiză, mai aveam tot felul de pachete şi pacheţele. Cu braţele încărcate străbăteam cu greu prin peronul Gării de Nord. Unul din pachete cade. Se rostogoleşte. Se dezleagă şi cîteva cărţi se împrăştiară pe peron. Mă aflam într-o situaţie ridicolă, rîdeam şi blestemam în acelaşi timp. Noroc că un binevoitor îmi sări serviabil în ajutor. Rîse şi el adunîndu-mi cărţile una cîte una, împachetîndu-le şi legînd nodul. Privii cu atenţie nodul

sforii. Un val cald, plăcut îmi inundă întreaga fiinţă. Era nodul pescarilor japonezi. Nodul din pădurea Băneasa de la gîtul şi de la mîinile funcţionarei Didi Ionescu. Era nodul care mă obseda în fiecare clipă chiar şi în somn, în vis. Mi-era teamă că emoţia care mă stăpînea să nu se citească pe faţă. Mă prefăcui cît mai indiferent posibil, îi mulţumii recunoscător binevoitorului meu şi, abuzînd de larga sa gentileţe, îi declarai rugător:

— Dacă tot aţi fost drăguţ să mă ajutaţi în acest impas, fiţi generos pînă la capăt. Ţineţi-mi aceste pachete pînă îmi vizez biletul de tren. Sînt provincial în trecere prin capitală.

O clipă m-a privit lung. Această clipă mi s-a părut o zi sau, poate, un veac. Nu ştiu. De această clipă depindea întreaga mea linişte. Probabil cuvintele „sînt în trecere prin Capitală" l-au convins să mă ajute şi în continuare. I-am încărcat braţele cu pachetele şi pacheţelele mele. Rîdea. Apoi, simţindu-mă în siguranţă, l-am invitat la o cafea. El refuză sub pretextul că n-are timp. Regretam că nu am o armă asupra mea.

— Trebuie să mă revanşez. Se găsesc cîteva minute pentru o cafea.

— Fie, răspunse la insistenţele mele, cu o umbră de îndoială.

Ne îndreptarăm spre staţia de „Getax". Mă privi contrariat. Dar cartea era jucată.

— Unde mergem?

— La mine acasă!

— E o glumă straşnică! De mult nu am mai rîs aşa! Eşti un glumeţ, domnule! Spuneai că eşti provincial.

— Am fost... Dar vă promit o cafea straşnică.

— Cu mare plăcere, domnul meu. Sper că ai şi un coniac bun acasă. Nu?

Mă privi cu un surîs degajat. Regretam precipitarea actului meu:

„Am să mă fac de rîs faţă de colegi. Cîţi oameni mai fac noduri la fel? Şi, totuşi, nu cred să fie prea mulţi, aşa cum mi-a mărturisit specialistul pe care l-am consultat. Dacă am dat greş, se va rîde o bună bucată de vreme de mine!”

Dar în taxi, veselia îi dispăruse treptat. O îngrijorare prost ascunsă îi întunecă faţa. Acest fapt îmi mări certitudinea. Mă întrebă cu glasul spăşit, blînd:

— Am impresia că am greşit cu ceva, domnule. Poate prin faptul că ţi-am sărit în ajutor? Nu?

Îmi jucai ultima carte, îi declarai deschis:

— Nu-mi place cum legi sfoara la pachete... Sau poate tocmai acest nod îmi place.

Chipul i se acoperi de beznă. Sau poate era o presupunere a mea. De greşeam, urma să-mi cer scuze şi să-l conduc cu maşina înapoi la gară. O, ce situaţie ridicolă. Numai dacă ar... L-am condus totuşi cu atenţie, pînă la apartament. L-am eliberat de pachete. Am deschis sertarul noptierei şi mi-am luat pistolul, pe care l-am introdus degajat în buzunar.

Îşi aprinse calm o pipă scurtă. Fumul tumultuos mi-a adus aminte de mirosul din casa în care am salvat-o pe Mioara. Da, ar fi aceasta a doua coincidenţă. Tutunul acesta nu-i tocmai o raritate. Prinse curaj şi mă întrebă:

— Şi totuşi, cărui fapt datorez această vizită plăcută?

— Unei fantezii ale mele!

Luai o sfoară de pe birou.

— Vă rog, doar atîta să faceţi, un nod.

— Un ce? se miră el amuzat.

— Un nod. Nodul dumneavoastră obişnuit.

Rîse larg şi-mi răspunse:

— De ce nu? E cel mai simplu lucru din lume. Poftim.

Doamne, cîtă emoţie aşteptam această simplă operaţiune, dar pentru mine esenţială. Unul din noi trebuie să piardă în acest joc. Era un test psihologic, şi invitatul meu execută stîngaci un nod simplu, un nod obişnuit, diferit de cel făcut în Gara de Nord. A înmărmurit auzind cuvintele mele sigure, hotărîte:

— În gară ai făcut un alt fel de nod!

Flacăra din ochii mei îl zăpăci, îl intimidă, bîigui ceva neinteligibil. Urmai cu înverşunare.

— De ce n-ai mai făcut acelaşi nod?

Mă privi stupefiat.

— Să răspund eu în locul dumitale? Fiindcă nodul din gară semăna cu nodurile din pădurea Băneasa şi din casa lui Paul Ionescu.

Deveni mic, uluit, fîstîcit.

— Dacă ai fi făcut nodul ca în gară, acu ai fi fost liber, ducînd cu dumneata şi scuzele mele. Dar aşa te-ai trădat. Singur te-ai trădat, domnule „maior". Ne-ai mărturisit că eşti asasinul proiectantei Didi Ionescu.

Încercă disperat o apărare, dîndu-şi seama de greşeala esenţială şi ireparabilă pe care o comisese.

— Protestez!

— Calm. Am impresia că ai şi hipertensiune. Bea puţină apă. Revin-o la normal. De viaţa dumitale mai avem nevoie. Răspunde-mi cu cine ai dori să fii confruntat: cu Mioara Strat, sau cu domnul Bebe?

Mizam pe faptul că el nu putuse afla de sinuciderea lui Bebe. Se aşează pe scaunul de alături, trecîndu-şi palma nervos prin părul blond cu smocuri argintii. Tăcea.

— Sau doreşti să confruntăm amprentele găsite pe „Volga" cu amprentele dumitale? Pînă şi mirosul tutunului te-a trădat, domnule

„maior”.

Îşi îngropă faţa în palme. Apoi încercă să-şi scuture pipa. O demontă să o cureţe. În acel moment i-am smuls pipa din mînă.

— Nu merge cu noi figura. Dumneata ne eşti dator cîteva mărturisiri importante.

Cu gesturi sigure, i-am scos dintr-un orificiu secret al pipei granulele de cianură. I-am restituit pipa.

— Zău, te credeam mult mai tare, domnule „maior. Şi, nu uita, îmi eşti dator cu un răspuns: Pe cine vrei s-aducem la confruntare, pe Mioara sau pe Bebe?

Mă privi cu calm, surîzător, deşi în dosul zîmbetului îi bănuiam un tremur nervos, pe care ştia să-l stăpînească sigur, cu măiestrie. Se cunoştea că aveam de-a face cu un tip „tare”.

— Am pierdut jocul! întrebaţi-mă ce vreţi...

Îl bătui triumfător pe umăr.

— Ei vezi, acum ne înţelegem!... Eşti lucid. Ai pierdut psihologic, dacă ai fi gîndit în mod subtil, s-ar fi putut să fii liber. Dar şi atunci nu ţi-aş fi dat drumul pînă nu te-ai fi întîlnit pentru o clipă cu Mioara Strat. Ea nu te poate uita atît de uşor... Ai judecat simplist: la gară sau în taxi ţi-ai dat seama că te-am recunoscut după nodul de la pachet, ţi-ai imaginat că executînd aici un alt nod te vei salva. Tocmai invers.

— E clar... Ce mai vreţi de la mine?

— Fără întrebări, domnule „maior”. Deocamdată vrem să ştim de unde ai învăţat să întocmeşti un asemenea nod? După cîte ştiu, asemenea noduri se obişnuiesc numai în Japonia. Aţi vizitat ţara crizantemelor?

Mă privi cu o încărcătură indescriptibilă de ură în ochi. Vorbi lent, după o pauză interminabilă.

— Da... Recunosc... Am fost spion în marina hitleristă. Am stat în

Japonia doi ani. De la pescarii din Yko am deprins acest nod. În multe acţiuni mi-a adus noroc. Astăzi m-a trădat. Sînt spion şi astăzi în slujba unui concern de armament şi avioane... Asta doreaţi?

— Mai bine spus, ai fost spion! De-acum eşti în găzduirea noastră şi sper că ai pus punct „fructuoasei" dumitale cariere. Da, da, punct sau amin!

*

Căpitanul Miron Dan, isprăvindu-şi povestirea, îşi aprinse o nouă ţigară, după ce trecu cu limba peste foiţă, după un vechi obicei al său. Îmi spuse:

— Sper că ţi-am răspuns dacă în vreo acţiune de-a mea am fost ajutat de noroc. Numai bietul Ulmu nu a fost ajutat de noroc. Cînd am ajuns la Sinaia l-am găsit căsătorit.

CUPRINS

bookmark2
Noaptea logodnei
Microfonul
Insula liniştită
Cinci împuşcături în cer
Nodul japonez